

ZO GROTE ZALIGHEID

ZESTAL PREDIKATIES VAN Ds R. KOK

EERSTE PREDIKATIE

“Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?”

Hebreeën 2 : 3 a

De grote zaligheid :

- I. de inhoud van deze grote zaligheid
- II. het verachten van deze grote zaligheid
- III. het acht geven op deze grote zaligheid

Geliefden!

God spreekt, en in dat spreken spreekt Hij van de grote Zaligmaker Jezus Christus. Hij spreekt tot Zijn Zoon, van Zijn Zoon en door Zijn Zoon.

De Vader zegt tot Zijn Zoon: "Gij zijt mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd". Het is een eeuwige generatie. Van eeuwigheid tot eeuwigheid deelt de Vader het volle Goddelijke wezen mee aan de Zoon en daarom is Hij het afschijnsel Zijner heerlijkheid en het uitgedrukte beeld Zijner zelfstandigheid.

De Vader zegt tot de Zoon: "Heden heb Ik U gegeneerd". In God is het altijd heden, een eeuwig heden, een onveranderlijk heden. Om het onderscheid aan te tonen tussen de eeuwige God, die staat boven de tijd, en de mens, die voortgedreven wordt door de tijd, zegt Mozes: "Want duizend jaren zijn in Uw ogen als de dag van gisteren, als hij voorbijgegaan is, en als een nachtwake" (Ps. 90.)

De Vader zegt tot de Zoon: "Uw troon, o God, is in alle eeuwigheid; de scepter Uws Koninkrijks is een rechte scepter". Door Zijn troon hebben wij de heerlijkheid, en door Zijn scepter, de kracht van Zijn regering te verstaan. Hij regeert met macht en majesteit. Hem is alle macht gegeven in de hemel en op de aarde. De Vader zegt tot de Zoon: "Gij hebt rechtvaardigheid liefgehad en ongerechtigheid gehaat; daarom heeft U, o God, Uw God gezalfd met olie der vreugde boven Uw medegenoten". In de stilte der eeuwigheid heeft Hij het de Vader beloofd, Diens gekrenkte rechtvaardigheid te verheerlijken en de ongerechtigheid te haten en te nagelen aan het vloekhout des kruises. Daarom heeft de Vader Hem gezalfd met olie der vreugde boven Zijn medegenoten. De Vader zegt tot de Zoon: "Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden zal gezet hebben tot een voetbank Uwer voeten". Gehoorzaam geworden tot de vloekdood des kruises, heeft God Hem uitermate verhoogd aan Zijn rechterhand en Hem een naam gegeven, welke boven allen naam is. Die eer heeft de Vader Hem gegeven, opdat alle knie zich zou buigen in Zijn naam. De Zoon is van eeuwigheid gegeneerd door de Vader als de Zoon, en gepredestineerd tot Middelaar. Zo heeft Hij alleen gesproken tot de Zoon en niet tot de engelen. De Vader spreekt van de Zoon en zegt: "Ik zal Hem tot een Vader zijn, en Hij zal Mij tot een Zoon zijn". Gelijk de Vader de Zoon tot een Vader is, is de Zoon de Vader tot een Zoon. De Vader leeft geheel voor de Zoon, en de Zoon leeft geheel voor de Vader. Het was tot ere van David als vader, dat zijn zoon Salomo de Heere een huis bouwde. Dit was de wens en bede van David. Zo heeft de Zone Gods de Vader van alle barmhartigheid ere aangedaan, en oneindig veel meer eer, dan Salomo zijn vader David aangedaan heeft, door **tot verheerlijking van Zijn God en Vader, Hem een huis te bouwen van geestelijke en levende stenen. Een huis om in te wonen, een huis om Zijn heerlijkheid in te openbaren.**

De Vader spreekt van de Zoon en zegt: "Deze is Mijn geliefde Zoon, in denwelken Ik Mijn welbehagen heb, hoort Hem". Het welbehagen des Vaders is in de Zoon en het is alleen door de Zoon, dat verloren Adamskinderen delen - kunnen delen, - in het welbehagen des Vaders. Het is des Vaders wil, dat wij naar de zoon van Zijn liefde horen, en dat woord ter harte nemen. Het is niet mogelijk de stem des Vaders te horen, zo wij niet horen naar de stem des Zoons.

De Vader heeft gesproken door de Zoon. *"God voortijds veelmaal en op velerlei wijze tot de vaderen gesproken hebbende door de profeten, heeft in deze laatste dagen tot ons gesproken door den Zoon"*. De Vader heeft door de Zoon gesproken in de morgen der schepping. Door Hem heeft de Vader de wereld gemaakt. *"Door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt en door den Geest Zijns monds al hun heir"*.

Toen de Vader sprak: *"Daar zij licht"*, sprak Hij door de Zoon. **Hij is het Woord des Vaders, want in Hem zijn al de gedachten des Vaders belichaamd, zowel de gedachten betreffende de schepping als de herschepping.** De Vader heeft door het Woord alle dingen gemaakt en zonder Hetzelve is geen ding gemaakt, dat gemaakt is. Gelijk de Vader door de Zoon, het Woord des Vaders, hemel en aarde tot aanzijn heeft geroepen en nog in stand houdt tot op de stond van heden en wij de heerlijkheid des Vaders mogen aanschouwen door de Zoon in het werk der schepping, **komt de Vader door de Zoon, als Middelaar van het Verbond der genade, het herscheppend werk van Zijn genade te verheerlijken.**

De Vader komt in het spreken door de Zoon de hemelpoorten te openen en Zijn liefdehart bloot te leggen. De Vader spreekt tót de Zoon, ván de Zoon en dóór den Zoon, en dat hooren wij in de tempel des Woords. Daarmede wijst en prijst Hij ons de grote zaligheid aan, die te bekomen is in de Zoon. De grote zaligheid is in Zijn grote Zoon Jezus Christus.

I. de inhoud van deze grote zaligheid

De grote God van hemel en aarde is de inhoud van deze grote zaligheid. Deze zaligheid is zo groot als God groot is. Gelijk Gods grootheid oneindig is, is deze grote zaligheid oneindig. Hierom zingt de kerk: *"Die God is onze zaligheid"*. Toen David de ark des Verbonds opracht voor het aangezicht des Heeren, heeft hij het uitgeroepen: *"De Heere is groot en zeer te prijzen en Hij is vreselijk boven alle goden"*. Het was hem een behoefte des harten, met het volk des Verbonds van die grootheid des Heeren te zingen. Door het Verbond der genade is de grote God van hemel en aarde het eigendom Zijns volks geworden. Het is voor het verstand des mensen onbegrijpelijk, en onuitsprekelijk groot, dat die grote God Zich wegschenkt in Christus aan een arme zondaar tot zaligheid.

Groot is Gods liefde, die in deze grote zaligheid gesmaakt wordt. *"Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe"*. Zo groot als de liefde des Vaders is in het schenken van de Zoon Zijner liefde, is de liefde groot, die gesmaakt wordt in het genot van de grote zaligheid. Let op de grote liefde des Vaders, kinderen Gods, die u in Christus is geschonken. *"Ziet, hoe grote liefde ons de Vader gegeven heeft, namelijk dat wij kinderen Gods zouden genaamd worden"*.

Groot is Gods goedertierenheid, die in deze grote zaligheid gesmaakt wordt. Door de grootheid van Gods goedertierenheid werd de dichter van Ps. 5 gedreven naar het huis des Heeren, om te verschijnen voor het aangezicht des Heeren, zeggende: *"Maar ik zal door de grootheid Uwer goedertierenheid in Uw huis ingaan; ik zal mij buigen naar het paleis Uwer heiligheid, in Uw vreze"*. Die zich mag verlustigen in de grootheid van Gods goedertierenheid en er eeuwig van wenst te zingen, verlustigt zich in een grote zaligheid, die gesmaakt wordt door het geloof.

Groot is Gods genade, die in deze grote zaligheid verheerlijkt is. De grootste zondaren zijn van deze grote zaligheid deelgenoot geworden door de grootheid van Gods genade. De moordenaar aan het kruis is daarvan een duidelijk bewijs. Menigeen denkt dat zijn schuld te groot is om vergeving te bekomen. Al had u al de zonden van Adams nakroost voor uw rekening, dan nog was de genade van de Heere Jezus toereikend tot vergeving, en zou deze grote zaligheid u nochtans geschonken kunnen worden in de weg der bekering.

Groot is Gods barmhartigheid, die de dichter van Ps. 69 mocht aangrijpen onder de verberging van Gods aangezicht, om bij vernieuwing gesteld te mogen worden in het genot van Gods zalige gunst en gemeenschap. De bede: *"Zie mij aan naar de grootheid Uwer barmhartigheid"* is door de Heere verhoord. Door de grootheid van Gods barmhartigheid worden Gods kinderen gedurig opgehaald uit de ellende en gesteld in het licht van Gods vriendelijk aangezicht en dat is tot zaligheid van het hart.

Groot is Gods trouw, waardoor de oprechten bevestigd worden in de staat van gelukzaligheid. In het genot van de zaligheid roepen zij het uit: *"Uw trouw is groot."* Onze ontrouw, die nooit genoeg beweend kan worden, doet Gods onveranderlijke Verbondstrouw niet teniet. Zijn grote trouw bewijst Hij in het leiden en verzorgen van Zijn kinderen.

Van al de beloften, die Hij deed en van al de woorden die Hij sprak, is er nog nooit één gevallen op de aarde. **Die grote zaligheid bestaat in het kennen van God, van de Goddelijke eigenschappen en de Goddelijke personen.**

Al de profeten waren predikers van deze grote zaligheid en hebben het volk de weg gewezen om er deelgenoot van te worden. In de volheid des tijds is de Zone Gods gekomen om deze grote zaligheid te prediken en te verdienen. De oorzaak van deze grote zaligheid is in God. Hij schenkt haar niet en kan haar niet schenken om enige waardigheid in den mens. **Het is de mens eigen, de bewegende oorzaak van het zalig worden in zichzelf te zoeken, en als hij die niet kan vinden, dan geeft hij de moed op, daarvan ooit deelgenoot te zullen worden.** Hierom is het door de profeten keer op keer gezegd tot bemoediging van het volk op de weg des gebeds, dat de Heere het doet en alleen doen kan om de verheerlijking van Zijn Naam. In niets wordt Gods Naam meer verheerlijkt dan in het zaligen van zondaren.

Dit verstond David, en daarom heeft hij gebeden: "Om Uws Naams wil, Heere, zo vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot". De grond van deze grote zaligheid is in Christus. Al is ons hart bekommerd over het gemis van deze grote zaligheid, daarom zoeken wij de grond der zaligheid nog niet in Christus. **Wij hebben een wettische natuur, die afkerig is van Christus.** In de staat der rechtheid waren wij in staat, door de onderhouding van de wet op te klimmen in de eeuwige heerlijkheid, en nu is het of de mens denkt, dat hij uit de werken der wet gerechtvaardigd kan worden. Al zeggen wij met onze belijdenis, dat de grond der zaligheid in Christus ligt, daarom is dat nog geen praktijk in onze harten. Hierom is het zo noodzakelijk, ontgrond en ontbloot te worden door de ontdekkingen des Heiligen Geestes, om de grond der zaligheid buiten ons in Christus te zoeken.

Het doel der zaligheid is in den Drieënige God. Daar is een grote geneigdheid in de mens op te gaan in zijn geluk om met het genot der zaligheid af te wijken van de Heere. **Dan hebben wij meer op met het genot der zaligheid dan met het doel der zaligheid.**

Johannes heeft een grote schare als met een grote stem horen zeggen: "*Halleluja, de zaligheid en de heerlijkheid en de eer en de kracht zij den Heere onzen God*". Het lied, dat in de hemel gezongen wordt, moet op de aarde geleerd worden. Hier moeten wij iets leren kennen van de oorzaak, de grond en het doel der zaligheid. **De Vader heeft Zijn volk tot deze grote zaligheid verkoren, opdat het Hem zou verheerlijken als Vader. De Zoon heeft Zijn volk tot deze grote zaligheid gekocht, opdat het Hem zou verheerlijken als Borg en Zaligmaker. De Heilige Geest komt Zijn volk te stellen onder Zijn zaligmakende bearbeiding, opdat het Hem zou verheerlijken, door met steeds meer afhankelijkheid en waardering Zijn goddelijke bearbeiding af te smeken.**

Deze grote zaligheid sluit alles uit wat van de mens is. Als Paulus met klaarheid heeft gesproken over het zaligen van Joden en Heidenen, dan roept hij uit: "Want uit Hem, en door Hem, en tot Hem zijn alle dingen, en Hem zij de heerlijkheid in der eeuwigheid". Stond de zaak zo niet, dan was het zalig worden onmogelijk. God is een God van volkomen zaligheid, en Christus is een volkomen Zaligmaker. Moest er nog een zucht aan toegevoegd worden door de mens, dan was het zalig worden onmogelijk. **De mens, die gans verdorven is door de zonde, is niet in staat één zucht voort te brengen, die heilig en Gode welbehaaglijk is.** Daar deze grote zaligheid alles uitsluit wat van de mens is, is er voor de grootste der zondaren nog kans om zalig te worden. **Deze grote zaligheid sluit alles in, wat ter zaligheid van node is.** Deze dag is de dag der zaligheid. In de hel is het voor eeuwig te laat. Dáár is geen tijd meer om zalig te worden.

De Engel, die Johannes zag staan met zijn rechtervoet op de zee, en met zijn linker op de aarde, hief zijn hand op naar de hemel en zwoer, dat daar geen tijd meer zijn zal. Daar zal geen tijd meer zijn in de eeuwige heerlijkheid, en dat is een oorzaak van vreugde; daar zal geen tijd meer zijn in de eeuwige rampzaligheid, en dat is een oorzaak van verschrikking. Zolang de dag der zaligheid zich nog over ons uitstrekt, zijn wij nog in de mogelijkheid om zalig te worden.

Deze dag is de dag der zaligheid, daar wij hebben het Woord der zaligheid. De woorden der zaligheid zijn ons toebetrouwd, waardoor de grote zaligheid ons van dag tot dag nog gepredikt wordt, en daarom wordt het ons gevraagd: "*Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?*"

II. het verachten van deze grote zaligheid

Deze grote zaligheid is en wordt ons verkondigd van uit de hemel. Op de berg Horeb, de berg des Verbonds in de woestijn, heeft de Heere door de dienst der engelen het Woord der zaligheid Zijn volk Israël gegeven. De openbaring Gods in de woestijn was een openbaring Gods in Jezus Christus.

De heilige wet, welke voor de zondaar is een vloekende wet, moest gelegd worden in de ark des Verbonds, want de vloek der wet zou door Christus gedragen worden met een volmaakte onderhouding van de wet. Dat Woord is door de engelen verkondigd, zegt de apostel in ons tekstverband, en is vast geweest. De Heere heeft het Woord, door de engelen gesproken, bevestigd.

Die door het geloof wandelden op de weg des verbonds, zijn ingegaan, en zijn deelgenoten geworden van de eeuwige zaligheid. God heeft Zijn Woord in het hart en leven van die mensen bevestigd. Het woord, door de engelen gesproken, is niet alleen vast geweest in degenen, die het ter harte namen, maar ook in degenen, die er geen acht op gegeven hebben. De eigenwillige godsdienst van het volk in het maken van een gouden kalf, is gestraft door de Heere met het zwaard van zijn Goddelijk ongenoegen. **Als de mens zijn eigen woord komt te stellen boven het Woord der zaligheid, dan is dat een verachten van de grote zaligheid. Het is een stellen van de leugen boven de waarheid, een bedriegen van zichzelf en een misleiden van anderen.**

Het woord der engelen is vast geweest in het verderf van Korach, Dathan en Abiram, daar zij er zich niet aan wilden onderwerpen. Zij gaven in het ongeloof niet alleen het aardse maar ook het hemelse Kanaän prijs, om weer te keren naar Egypte. Door het ongeloof werd God tot een leugenaar gesteld en de eeuwige zaligheid veracht. En zo is het woord der engelen vast geweest in allen, die omgekomen zijn in hun ongeloof. **Gelijk Israël het Woord der zaligheid heeft ontvangen door de engelen, die het gesproken hebben, hebben wij het ontvangen door de prediking van de Zone Gods, en dat is bevestigd door diegenen, die Hem gehoord hebben.**

Tot op de dag van heden wordt ons in het Woord de grote zaligheid gepredikt door Christus. Van dag tot dag worden wij door Hem onderwezen in de weg der zaligheid en genodigd, in te gaan in het Koninkrijk der hemelen.

Onder verschillende beelden heeft Hij die grote zaligheid voorgesteld. Het is een schat in de akker, een parel van grote waarde, het is een komen in het huis des Vaders, een bruiloft die eeuwig gevierd wordt. Tegenover die grote zaligheid heeft Hij de eeuwige rampzaligheid aanschouwelijk voorgesteld. Het is een worm, die niet sterft, een vuur dat niet uitgeblust zal worden, een duisternis die eeuwig is, om gepijnigd te worden door de pijnigers. Geen prediker heeft met die klaarheid en autoriteit gepredikt als de Zone Gods; niemand had meer kennis van het gemis der zaligheid en de verschrikkingen der hel, dan de Borg. Hij heeft zelf Gods volle toorn gedragen en doordragen met al de verschrikkingen van de rampzaligheid. Wenende heeft Hij de grote zaligheid gepredikt, opdat wij Gods toekomstenden toorn zouden ontvliden.

Hiermede zijn wij gesteld onder een grote verantwoordelijkheid, daar wij nog zijn in het heden der genade **en de grote zaligheid ons gepredikt, dat is: aangeboden wordt.** Die grote verantwoordelijkheid bindt de apostel ons op het hart, opdat wij niet te eniger tijd doorvloeien. Het woord "doorvloeien" doet ons denken aan een voorwerp, dat lek is en het vocht, waarmede het gevuld is, laat doorvloeien en verloren gaan. Zo is het met de mens die geen acht geeft op de grote zaligheid.

De leer der zaligheid wordt hem wel verkondigd, maar daar is een lek in zijn geheugen, hij kan het niet onthouden; de onvervalste melk van Gods dierbaar Woord vloeit weg. Thuis gekomen uit de kerk, weet hij van tekst, punten en preek hoegenaamd niets meer te vertellen en zegt met de nodige verontschuldiging, er niets aan te kunnen doen. Wat kan een mens er aan doen, als hij geen preek kan onthouden, als God hem die gave niet heeft gegeven? En zo krijgt God uiteindelijk nog de schuld van dat niet onthouden, wat de kwaal des te ernstiger van aard doet zijn. Schuldgevoel over het niet onthouden, over het niet overdenken van de Waarheid, ontbreekt. Van dag tot dag, van week tot week, laat de mens in zijn zorgeloosheid de onvervalste melk wegvloeien.

Hebben die mensen dan werkelijk zo'n slecht geheugen? Zou er bij die mensen een psychologische afwijking zijn? Wel neen. Wanneer u die mensen iets belooft, wat ze van betekenis vinden, dan weten ze niet alleen de zaak, welke hun beloofd is, over een jaar nog, maar ook de plaats waar en de dag waarop het beloofd werd. Dan geven ze blijk van een goed geheugen te hebben. Dit hebben ze naar zij beweren, ten opzichte van geestelijke, goddelijke en eeuwige dingen niet. Maar de oorzaak daarvan is het niet acht nemen op de grote zaligheid, daar deze geen of weinig waarde voor hen heeft. Zodra het gaat over dingen, die hen interesseren, dan gaat het lek dicht en van doorvloeien is geen sprake. Op de catechisatie zoeken velen zich achter dit niet-kunnen-onthouden te verbergen. Doch zodra die jonge mensen met belangstelling de lessen gaan volgen, wordt het anders, en geheel anders.

De leer der zaligheid krijgt waarde, en wat ze opnemen in hun verstand, wordt zorgvuldig opgeborgen in de binnenkamers van het geheugen, om het daarna weer te verwerken in een rustige overdenking van de waarheid. Zij hebben het lek in hun geheugen gevonden en dichtgemaakt met het soldeersel der belangstelling.

Het woord doorvloeien geeft ook nog iets anders te kennen. Doorvloeien doet ons ook denken aan een stromende rivier, welke dag en nacht doorvloeit en wegvloeit in de zee. Alles wat in die stroom komt, vloeit met die stroom mee, en zo is het met de mens, die meegevoerd wordt met de stroom van de tijd.

Hier denken wij aan de Jordaan, een sterk stromende rivier, daar hij van de Libanon en Anti-Libanon af, over een betrekkelijke korte afstand van de hoogte der bergen afdaald in de diepte van de Dode Zee. De vissen, welke niet tegen de stroom op kunnen of willen zwemmen, vloeien met de stroom mee naar de Dode Zee, om daar om te komen.

Allen, die geen acht nemen op de grote zaligheid, vloeien door, en luisteren niet naar de roepstemmen des Heeren. Machteloos staan ze met hun godsdienst tegenover den stroom van het zien- en zinlijke, daar God en Zijn gemeenschap de hoogste plaats niet hebben in het hart. Over deze mensen maakt de apostel zich bezorgd, en vraagt: "Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zoo groote zaligheid geen acht nemen?" Geen acht nemen op de tijd der zaligheid. De kortstondigheid van het leven wordt niet in aanmerking genomen. Het wordt niet ter harte genomen, dat de dag der zaligheid ons nog doet zijn in de mogelijkheid, om zalig te worden. Daar wordt niet aan gedacht, de tijd uit te kopen, terwijl de dagen boos zijn. Het is of er geen einde zal komen aan de tijd, en men nog een zee van tijd vóór zich heeft.

Alles moet in het werk gesteld, om de tijd vol te maken met feest en vreugdebedrijf, daar moet geen tijd overblijven, om eens rustig na te denken over de dingen der eeuwigheid. Het nadenken over de eeuwigheid kon ons wel eens onrustig maken, en dat moet niet, want dan ontgaat ons de vreugde van de tijd.

Geen acht nemen op de prediking der zaligheid. Velen redeneren tegen deze prediking in. Ik kan het mij niet indenken, dat God zoo onbarmhartig is, den mens eeuwig te straffen in de hel. Lot was in de prediking, dat Sodom zou vergaan, als jukkende in de ogen van zijn gehoor, en zij gaven geen acht op de prediking, welke van Godswege tot hen kwam. En zo wordt het door den zorgeloze zondaar niet ter harte genomen, dat hij elk ogenblik kan wegzinken in het eeuwig vuur. Elke predikatie kan de laatste zijn, om dan weg te zinken in de eeuwige duisternis, waar de prediking van het Evangelie niet gehoord zal worden tot in alle eeuwigheid.

Geen acht nemen, is: niet neutraal zijn, maar: verachten.

In het niet-achten is de activiteit van het verachten. Daar zijn dingen, waarop de mens wel acht geeft, maar op de grote zaligheid geeft hij géén acht. Evenwel, de mens is verplicht daar acht op te geven. Dat is hij verplicht, daar hij den Bijbel heeft aangenomen als Gods Woord.

Door het Woord spreekt de Heere tot ons, maar wij geven er geen acht op. Dat doet de mens niet, daar hij in zijn hart de aanbiedingen der zaligheid veracht, omdat hij zijn leven niet wil verliezen. De mens ligt onder de verplichting acht te nemen op de grote zaligheid, daar hij het teken des Verbonds draagt aan zijn voorhoofd en het door hem beloofd wordt bij het doen van belijdenis. Het is de Heere beloofd, **om de wereld en de zonde te verlaten en een nieuw Christelijk leven te zullen leiden.** Op die belofte komt de Heere terug: hoe zullen wij dan Zijn verbolgenheid ontvlieden, zo wij geen acht nemen op die grote zaligheid? Al leeft men in het openbaar niet geheel met de wereld mee, zo is het leven van de mens, voortgaande in zijn onbekeerlijkheid, toch een werelds leven, een leven in de, zonde des ongeloofts.

De mens ligt onder de verplichting, acht te nemen op de grote zaligheid ten opzichte van zichzelf. **God heeft in Zijn volzalige heerlijkheid geen behoefte aan onze zaligheid. Hij is de Volzalige in Zichzelf.**

Maar zo staat de zaak bij de mens niet. Onze zaligheid is in God, en het geen acht nemen op die grote zaligheid is een verachten van dezelve, en daarmee begaat de mens een schrijnend onrecht tegenover zichzelf, en dat zal schrijven tot in alle eeuwigheid. Hij heeft zalig kunnen worden maar heeft niet zalig willen worden. **Door geen acht te nemen op die grote zaligheid, verachten wij Christus, de Verwerper en Prediker van deze grote zaligheid.**

Tot op de dag van heden worden wij nog door Hem genodigd en geroepen, deze grote zaligheid te zoeken. Hij is bereid, ons alles te geven wat tot het deelachtig worden van deze eeuwige vreugde van node is. Het bruiloftskleed, om eeuwig bruiloft te vieren, wordt ons om niet aangeboden.

Door geen acht te nemen op deze grote zaligheid, verachten wij de kloppingen des Heiligen Geestes. Niemand onzer kan zeggen, die kloppingen des Heiligen Geestes nooit gehoord te hebben.

Als men die kloppingen hoort, luistert men er niet naar, maar stelt het uit, tot men denkt, gelegener tijd bekomen te hebben. Nu heeft men geen tijd; de dingen van de wereld moeten eerst verzorgd worden, en niet de belangen van onze onsterfelijke zielen.

Met deze vermaning: Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen? zoekt de apostel ons op te wekken, acht te nemen op deze grote zaligheid.

III. het acht nemen op deze grote zaligheid

In het hart dergenen, die acht nemen op deze grote zaligheid, drukt het gemis van deze grote zaligheid. Hierover denken en tobben zij bij dagen en bij nachten. Zij verstaan het, dat zij zich uit Gods zalige gunst en gemeenschap hebben gezondigd, en zijn in arbeid om er weer deelgenoot van te mogen worden.

Met een innerlijke hoogachting van het Woord der zaligheid, gaan ze steeds meer acht nemen op deze grote zaligheid. **“Acht nemen” geeft denken te kennen. Het is een denken en steeds dieper denken over deze grote zaligheid.** Biddende onderzoeken zij de Schrift om kennis te bekomen van de leer der zaligheid. In dat Woord spreekt de volzalige God tot de mens van de weg der zaligheid, van de mogelijkheid er deelgenoot van te worden. Hoe meer hierover gedacht wordt, hoe duidelijker het wordt dat het zalig worden het hoogste levensdoel des mensen is en moet zijn hier op aarde. Het hart staat er voor open, gelijk het hart van Lydia, die acht nam op het woord, dat gesproken werd door Paulus. Deze mensen luisteren in de kerk, en overdenken het Woord, om met steeds meer klaarheid af te mogen dalen in de diepten der Godsgedachten. Die gedachten zijn kostelijk en dierbaar voor hen geworden.

Acht nemen geeft willen te kennen. Het is een gewillig volk; een volk dat zeer gewillig is op de dag van Gods heirkraft. Zij willen de weg der zaligheid betreden en de God der zaligheid dienen. Zijn dienst is voor hen een zalige dienst geworden, en daarom willen zij doen wat God wil, en zij vragen telkens: "Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?" Zonder wilskracht is het niet mogelijk, acht te nemen op deze grote zaligheid. Wilskracht kan niet door den mens worden opgewekt. Door Gods wil te kennen en lief te hebben met een innerlijke overtuiging, dat Zijn wil betracht moet worden bekomt het hart wilskracht. Het is voor het hart een spijs en drank, Gods wil te doen. Gelijk spijs en drank dienen tot versterking van het lichaam, wordt de wil gesterkt door het doen van de wille Gods. "Die wil, neme het water des levens om niet". Deze wilskracht is de kracht des geloofs. Het niet acht nemen op deze grote zaligheid heeft zijn oorzaak in het niet willen.

Acht nemen geeft belangstelling te kennen. De zaak, die ons dierbaar en onmisbaar is, heeft onze belangstelling. De overtuiging dat we op de wereld zijn om zalig te worden, en dat wij maar één keer in de gelegenheid zijn er deelgenoot van te worden, vervult het hart met een innige belangstelling. Alle middelen, die gebruikt kunnen worden en door de Heere gegeven zijn, worden biddende gebruikt, om die grote zaligheid deelachtig te mogen worden. Door deze belangstelling komen alle vermogens der ziel in actie; zij doen gelijk een schipper doet, die alle zeilen uitrolt en in top hijst om alle winden op te vangen die maar opgevangen kunnen worden, om tegen den stroom op te varen.

In het acht nemen op deze grote zaligheid moeten wij tegen de stroom in, want alles wat van deze wereld is, hebben wij tegen en dat zoekt ons af te trekken van deze grote zaligheid. Met een innerlijke belangstelling voor deze grote zaligheid, neemt het hart acht op deze zaligheid, ondanks al de tegenstand, die geboden wordt.

Acht nemen geeft hier geloven te kennen. Het acht nemen op deze grote zaligheid is geheel een zaak des geloofs. Het is een geloven, dat deze grote zaligheid er is. Zij geloven, dat Gods kinderen hier delen in het genot der zaligheid, en dat de doden zalig zijn, die in de Heere sterven. Het genot der zaligheid wordt geproefd door goed van God te denken, en weg te smelten onder het smaken van Gods goedertierenheid. Zij geloven, dat God een God is van volkomen zaligheid.

Het is een geloven, dat zij zijn in de mogelijkheid om zalig te worden, door de ruimte die zij zien in Gods genade. Zij bidden: "O, God wees mij, zondaar genadig".

Acht nemen op deze grote zaligheid is acht nemen op de genade Gods, die groot en dierbaar is. Naarmate de grote zaligheid dierbaarder wordt, krijgt Gods genade meer waarde in het hart. De prediking van vrije genade wordt dat volk steeds dierbaarder.

Acht nemen op deze grote zaligheid is acht nemen op de beloften der zaligheid. Al de beloften Gods zijn pleitgronden voor het aangezicht des Heeren, ter verkrijging van deze grote zaligheid.

Naarmate het hart klaarheid krijgt in de beloften, wordt de vrijmoedigheid groter, om de Heere aan te lopen als een waterstroom. Gesterkt door de kracht der beloften, blijft het een worstelen met de Heere in het gebed.

Acht nemen op deze grote zaligheid is acht nemen op het borgwerk van Christus. Was deze grote zaligheid niet verdiend door Christus, dan was het niet mogelijk, er deelgenoot van te worden. Het ongelooft zegt: U kunt niet zalig worden, u bent veel te slecht, veel te oud of veel te jong. Voor niemand was het zalig worden mogelijk, zo de zaligheid niet verdiend was, en niet toegepast kon worden aan het hart. In die dierbare Borg is ruimte voor oud en jong, voor de grootste en slechtste der zondaren. De zaligheid is in Hem en in Hem alleen.

Acht nemen op deze grote zaligheid is acht nemen op het Woord des Vaders, die geboden heeft te horen naar het Woord des Zoons. Hoort Hem, want Hij getuigt van Mijn welbehagen ulieden het koninkrijk te geven. Mijn Zoon is het duidelijkste bewijs, dat de poorten der eeuwige zaligheid voor u open staan, daar Ik Hem tot dat einde heb gegeven.

Het is niet alleen de wil des Zoons, maar ook des Vaders, u er deelgenoot van te doen worden. Om alle twijfel en verdenking weg te nemen, heeft Hij het met eden betuigd, geen lust te hebben in onze dood, maar wel in onze zaligheid.

Acht nemend op deze grote zaligheid, is het de aard des geloofs, acht te nemen op alles waarin en waardoor ruimte is ontsloten, voor het deelachtig worden van deze grote zaligheid.

Acht nemen op deze grote zaligheid is acht nemen op het getuigenis van de Heiligen Geest. De Heilige Geest getuigt het ons ook, dat de zaligheid is in de enige Zaligmaker Jezus Christus. Door Zijn getuigenis houdt Hij de waarheid van deze zaak staande tegenover al de leugens, die de vader der leugenen spreekt, tegenover de mogelijkheid om zalig te worden. Neem acht op elk woord, dat de Heilige Geest spreekt tot bemoediging, in het zoeken van deze zaligheid.

Acht nemen op deze grote zaligheid is acht geven op al de grote gevaren die ons omringen, en op al de vijanden die gereed staan ons af te trekken van deze heerlijke zaak. Het gevaar van om te komen in de zonde is niet gering, daar de zonde ons niet alleen van alle kanten omringt, maar ook in ons woont. Die zalig wil worden, kan niet zalig worden met behoud van de zonde. Met hoe meer liefde u vervuld zijt voor de zaligheid van uw ziel, met des te meer afkerigheid zult u staan tegenover de zonde, die u zoekt af te trekken van de Heere. Het wordt een biddend strijden tegen de zonde. Het gevaar van overwonnen te worden door de wereld, om haar met Demas weer lief te krijgen, is groot. De wereld met al haar begeerlijkheden grijpt ons aan en zoekt ons af te trekken van de Heere en Zijn wegen. Daar is maar één middel om de wereld te overwinnen, en dat is het geloof. *"En dit is de overwinning, die de wereld overwint, namelijk ons geloof"*. In het geloof wordt de wereld met al haar begeerlijkheden veracht, en wordt acht genomen op de grote zaligheid.

Het gevaar van overwonnen te worden door ons verdorven bestaan, blijft bestaan tot de laatsten snik toe. De oude mens der zonde neemt acht op de genietingen des vleses, gelijk de nieuwe mens acht neemt op de genietingen der zaligheid. Het acht nemen op de genietingen der zaligheid betekent de dood voor de oude mens; en dat laat hij zich zeker maar niet welgevallen. Zodra onze gedachten en genegenheden afgeleid worden van de grote zaligheid, zijn wij in gevaar van schipbreuk te leiden op deze grote en gevaarlijke wereldzee. Met verstrooide gedachten kan de kapitein het schip niet sturen in de haven der behoudenis. Al de gedachten moeten geconcentreerd zijn op één doel, en dat is: door alle gevaren heen varen, om behouden thuis te komen. Het is niet mogelijk, als u omziet, en de lusten van uw vlees opvolgt, acht te nemen op de grote zaligheid. Dan zijn wij ongeschikt voor het koninkrijk der hemelen.

Het gevaar van overwonnen te worden door de duivel, die rondgaat als een briesende leeuw, moet ons levendig voor de geest staan. Hij komt soms als een engel des lichts en zegt, dat hij u zal leiden op den weg naar de eeuwige zaligheid; en u weet, dat Christen en Hopende door hem geleid werden op een dwaalspoor, en kwamen in een net, waaruit zij zich niet wisten te verlossen. Was er geen hulp gekomen van Hoger Hand, dan waren ze daar omgekomen. Zij hadden geen acht gegeven op de weg, die door Gods Woord wordt aangewezen, en die weg is de enige weg naar de stad der zaligheid.

Het is werkelijk wel nodig, elkander en zichzelf op te wekken, acht te nemen op deze grote zaligheid, en dan zal het nog een wonder zijn, als we haar niet derven. Dit alles vervult het hart met heilige levensernst, want wie de zaligheid niet deelachtig wordt, heeft het geheel aan zichzelf te wijten.

En die haar deelachtig wordt, heeft stof om God er eeuwig voor te danken, want die acht neemt op deze grote zaligheid, weet dat er niets van terecht zou kunnen komen, zo de Heere geen acht gaf op hem, door hem gedurig op te wekken door de onderwijzingen en vermaningen Zijns Woords.

Toepassing

"Hoe zullen wij ontvlieden, zo wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" Hebt u er al over gedacht, die de zaligheid nog veracht, tot op de stond van heden? Hoe zullen wij Gods toorn ontvlieden?

Het verachten van de grote zaligheid is een verachten van de God der zaligheid en van Zijn welmenende aanbidding van deze grote zaligheid. Zijn Goddelijke majesteit kan dat niet ongestraft laten. **Het verachten van deze grote zaligheid is een verachten van Zijn liefde en Zijn genade.**

Hoe zullen wij de verbolgenheid des Vaders ontvlieden, daar wij in het verachten van de grote zaligheid, de Zoon Zijner liefde, gezonden om ons zalig te maken kwamen te verachten? Eeuwig zal Hij het vuur Zijner Goddelijke verbolgenheid over ons uitgieten.

Hoe zullen wij de verbolgenheid des Zoons ontvlieden, die door ons opgewekt is door het verachten van het getuigenis, dat Hij gegeven heeft van den Vader? Hij zal het huis Zijns Vaders voor ons gesloten houden en ons verwijzen naar de eeuwige rampzaligheid. Hij, die ons hier wenende de mogelijkheid, de noodzakelijkheid en de dierbaarheid der bekering predikt, zal ons daar in de eeuwige wanhoop doen wegzinken.

Hoe zullen wij de verbolgenheid des Heiligen Geestes ontvlieden, daar Hij ons van dag tot dag heeft onderwezen en vermaand door de Waarheid? **De stem der Waarheid is de stem des Heiligen Geestes.** Hij zal zeggen: Die de weg geweten en niet bewandeld hebben, zullen met dubbele slagen geslagen worden.

Hoe zullen wij de heilige engelen ontvlieden, die ons zullen binden; de godzaligen, die geheel zullen staan aan de zijde Gods, om ons te veroordeelen? In het vuur der pijniging zullen we dan ook eeuwig gepijnigd worden door de duivel, die daarin zijn vijandschap tegen God uitleeft.

Wij bidden u, neem het toch ter harte, eer het voor eeuwig te laat is.

In de dagen van de zondvloed dacht men het oordeel te ontvlieden, door te klimmen op huizen en in bomen, op heuvels en bergen, wat niet hielp, daar het water van Gods verbolgenheid steeg tot 15 ellen boven de hoogste berg.

Hoe zullen wij ontvlieden? U denkt er toch wel eens over?

Denkt u het oordeel te kunnen ontvlieden, door te klimmen op het huis van uw godsdienstigheid of in de boom van Uw eigen gerechtigheid, of op de heuvel van uw gebeden? Denkt u weg te kunnen schuilen achter uw onmacht?

Dat u er over denkt, staat vast, want uw consciëntie klaagt u aan en de Waarheid veroordeelt u. Denkt u soms dat u verhooring zult bekomen, als u zult roepen tot de heuvels en de bergen om bedekking?

En, al was dat nog mogelijk, dan zal het bewezen worden, dat al het stof der aarde geen bedekking is voor het vuur van Gods verbolgenheid.

Veel heeft de Heere aan ons ten koste gelegd. Hij heeft ons van jongsaf laten onderwijzen in de Schriften. Hij heeft u door zijn kinderen en knechten laten vermanen. Getrouwe gezanten van Koning Jezus hebben u genodigd in Zijn naam, om in te gaan. Maar, die grote zaligheid werd veracht, om de genietingen van de wereld te behouden. Hij heeft ons gegeven een geweten, dat sprak van de noodzakelijkheid der bekering. Soms werden schone beloften gedaan, van de Heere te zullen zoeken en de wereld te verlaten.

Hij heeft met krankheden ons gewezen op de kortstondigheid van het leven, en op de zekerheid van het einde.

Hij heeft ons omringd met zijn goedertierenheden, en die werden niet opgemerkt en niet ter harte genomen.

Hij heeft ons gegeven de kracht der algemene genade met een redelijk verstand, zodat wij met veel meer ernst de dingen der eeuwigheid hadden kunnen bedenken en kunnen zoeken.

Hij heeft mest om de boom gelegd, opdat vrucht zou gedragen worden, en nu zijn wij bomen met de bladeren der belijdenis, zonder de vrucht van een innerlijke bekering.

Al weten wij het, reizigers te zijn naar de allesbeslissende eeuwigheid, en te leven op aarde om zalig te worden, zo gaan wij toch door en voort in onze zorgeloosheid. Deze grote zaligheid wordt ons nog gepredikt. Wij leven nog onder de aanbiedingen van Gods genade, en worden door de apostel met alle ernst, die in hem was, opgewekt, acht te nemen op deze grote zaligheid.

Het ligt geheel voor onze rekening; de Schrift legt de grote verantwoordelijkheid geheel op de mens. Zolang dat niet van ganser harte wordt overgenomen, wordt het geen zaak des gebeds.

Het zelf te moeten doen, en het niet te kunnen doen, baart nood. Dan wordt het een zaak des gebeds.

Daar is een werelds spreekwoord: "Acht is meer dan duizend", dat is waar in de praktijk. Het acht nemen op de zaak, die wordt gedreven, heeft meer te betekenen voor haar bestaan en uitbreiding, dan duizend gulden. Hier hebben wij een hemels spreekwoord: "Acht is meer dan het bezit der wereld". Want wat baat het een mens, zo hij de gehele wereld gewint, en lijdt schade aan zijn ziel? Of, wat zal een mens geven tot lossing voor zijn ziel?

Het is niet mogelijk deelgenoot te worden van de grote zaligheid, zonder acht op haar te geven. Neemt acht op de leer der zaligheid met een biddend hart, en onderzoekt haar. Neemt acht op de weg der zaligheid; smeekt God om lust en kracht, om die te bewandelen. Neemt acht op de grond der zaligheid, bouwt het huis uwer verwachting niet op de zandgrond, die weggespoeld zal worden.

Is die grote zaligheid het niet waard, acht op haar te nemen? Dat moet genomen worden.

Wij moeten tijd nemen om te bidden, tijd nemen om de Schriften te onderzoeken, tijd nemen om ter kerk en ter catechisatie te gaan. Vele mensen hebben het druk met de wereld en wereldse dingen, gaan daarin op, en daarin onder. Wacht maar niet op gelegener tijd; die komt niet, daar heeft de wereld nooit tijd voor over. U moet tijd nemen, om acht te nemen op de grote zaligheid. De Heere stelt U daarvoor in de gelegenheid.

De apostel predikt dit niet alleen anderen, maar ook zichzelf. Hij zegt: "Hoe zullen wij ontvlieden?" Hij beziet de zaak niet van Gods kant, maar van des mensen kant, volk des Heeren. Het gaat hier niet over de staat, maar over den stand van het leven, Die in den stand van zijn leven de grote verantwoordelijkheid voor zijn rekening neemt met de apostel, bekomt met hem in die weg meer levensernst. Wat de staat der genade betreft, dán beziet Gods kind de zaak van Gods kant, bij het licht des Geestes in het geloof. Aan Gods kant staat de zaak vast, onbeweeglijk vast en eeuwig vast, dat zij deelgenoten zullen worden van de eeuwige zaligheid. In de loopbaan des geloofs loopt Gods kind niet in het onzekere. "Ik loop dan alzo, niet als het onzekere; ik kamp alzo, niet als de lucht slaande". **Maar de Heere wil niet, dat de gelovige met de staat van zijn genadeleven, de stand van zijn leven dekt. Die alleen leeft bij en steunt op de staat van zijn genade, gaat omhoog, gaat wandelen op het dak van beschouwing, waar wij het niet staande kunnen houden tegen de zonde.** Denk maar aan David. Toen heeft God hem teruggezet in de stand van zijn leven. Toen werd hij in de stand van zijn leven een verwerpelijk mens, met de bekentenis, dat het rechtvaardig geweest zou zijn, zo God Zijn Heilige Geest van hem genomen had. Wat David op het dak zijnde uit het oog verloor, stelt Paulus zichzelf voor ogen. Hoor maar: "Maar ik bedwing mijn lichaam, en breng het tot dienstbaarheid, opdat ik niet enigszins, daar ik anderen gepredikt heb, zelf verwerpelijk worde".

In deze tekstwoorden beziet de apostel de zaak geheel in verband met het standelijke leven en sluit zichzelf er bij in, als hij vraagt: "Hoe zullen wij ontvlieden?" Hiermede wekt hij zijn hart op die grote zaligheid te zoeken. Dag en nacht wenst hij haar te begeren, te zoeken en te prijzen.

Hij zegt dan ook niet, dat hij er géén acht op neemt, maar dat hij geen bedekking weet, om Gods toorn te ontvlieden, zo er geen acht op genomen wordt.

In niets wordt de Heere meer verheerlijkt en kan Hij meer verheerlijkt worden, dan in het zoeken van deze grote zaligheid. Daar heeft Hij Zijn Zoon voor gegeven, daarin schitteren al Zijn deugden ons tegen.

Toen de mens zich gezondigd had uit het paradijs, uit Gods zalige gunst en gemeenschap, is de weg der zaligheid tot verlossing uit zijn rampzalige staat hem geopend in Christus. In Hem is het mogelijk, Gods toekomenden toorn te ontvlieden.

Laten wij het dan met ernst, met ontzetting, bedenken dat Gods toorn niet te ontvlieden is, zo wij geen acht nemen op de grote zaligheid, die in Christus ons aangeboden wordt en gesmaakt wordt door het geloof.

Laat deze apostolische spreuk: "Hoe zullen wij ontvlieden, indien wij op zo grote zaligheid geen acht nemen?" onze lijfspreuk zijn, **om het nooit te vergeten, dat wij op de wereld zijn om zalig te worden.**

Amen.

**“En die dit hoorden, zeiden: Wie kan dan zalig worden?
En Hij zeide: De dingen die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God”**

Lukas 18 : 26 en 27

Het Goddelijk antwoord wijst ons :

- I. op een onmogelijkheid, die gevoeld wordt**
- II. op de vraag, die gesteld wordt**
- III. op de uitkomst, die gegeven wordt**

Geliefden!

Met deze vraag: "Goede meester, wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?", kwam een zeker overste, de rijke jongeling genaamd, tot de Heere Jezus. Hij vraagt, wat hij moet doen om het eeuwige leven te beërven. Daar is geen onderwerp van overdenking en bespreking te bedenken, dat van meer betekenis is, dan het eeuwige leven. De zaak is het waard; zij heeft recht op ons aller belangstelling. Deelgenoot te worden van het eeuwige leven, is het heerlijkste, dat gezocht kan worden.

Deze overste zoekt het eeuwige leven op de weg der wet. **Hij denkt door de onderhouding van het Verbond der werken deelgenoot te worden van het eeuwige leven**, want hij vraagt: "Wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?"

Al zoekt hij het eeuwige leven door het doen der wet, toch is hij er nog niet ten volle van verzekerd daarvan deelgenoot te zullen worden. Hij heeft moeilijkheden al zegt hij niet met welke moeilijkheden hij te kampen heeft. Daar ontbreekt wat; het is met mij voor de eeuwigheid nog niet geheel in orde. Daarom **gaat hij met zijn moeilijkheden als een goede meester tot een Goede Meester**. Zeker, de overste houdt zichzelf óók voor een goede meester, die evenals de Heere, langs de weg van het verbond der werken, door de onderhouding van de wet, wil ingaan in het eeuwige leven. De Heere Jezus heeft voor zichzelf als waarachtig mens, en voor Zijn volk als borg, door de onderhouding van de wet, het recht verworven ten eeuwigen leven, hetgeen de overste aantrekt. Hij wil dus net eender als de Heere Jezus naar de hemel door het verbond der werken. Daarom komt hij met zijn moeilijkheden tot Hem, en noemt Hem "Goede Meester", om van Hem te leren.

Met de gedachte dat hij zich hoffelijk gedraagt, doet deze overste de Heere Jezus echter schande aan in Zijn Persoon en leer. Hij groet Hem wel als mens, maar niet als de Zone Gods. In de woorden, waarmee hij de Heiland groet, zijn al de ketterijen van Arius en Arminius vervat. **Hij loochent, gelijk als Arius, de Godheid van de Heere Jezus. Hij miskent, gelijk als Arminius, de doodstaat des mensen.**

Al deze ketterijen worden door de Heiland veroordeeld met deze woorden: "Niemand is goed, dan één, namelijk God". De Heere Jezus is goed; volkomen goed. Hij is geheel zonder zonden, omdat Hij is een Goddelijk persoon, de Zone Gods. Maar, naar het oordeel van de rijken jongeling is Hij niet de Zone Gods, dus een gewoon mens. Maar, dan had de rijke jongeling ook geen schriftuurlijke grond, om de Heere Jezus goed te noemen, daar alle mensen in Adam verloren liggen.

Ondanks de beledigingen, waarmede de overste den Heere Jezus heeft beledigd door Hem te miskennen in Zijn Zoonschap is hem het antwoord op de vraag: "Wat doende zal ik het eeuwige leven beërven?", niet onthouden. De man, die door onderhouding van de wet, langs de weg van het verbond der werken naar den hemel wil, wordt dienovereenkomstig geantwoord. Zeker, de weg van het verbond der werken is nog toegankelijk; hier staat geen bord met het opschrift: "Verboden toegang".

Daar zijn tot op de dag van heden nog twee wegen naar de hemel: de weg van het Verbond der werken en die van het Verbond der genade. De Zone Gods wandelt als waarachtig mens en als Borg op de weg van het werkverbond naar het huis Zijn Vaders, naar de eeuwige heerlijkheid. Dat eist God van elk mens, daar Hij ons tot dat einde geschapen heeft.

Om door onderhouding van de wet het eeuwige leven te verwerven, moet die wet volmaakt onderhouden worden. Wat de tweede tafel der wet betreft, schijnt de zaak in orde te zijn.

Overspel heeft hij niet bedreven; het leven van zijn naaste niet aangetast; diefstal werd door hem niet gepleegd, een vals getuigenis nimmer gegeven; en zijn ouders heeft hij geëerd.

Zo heeft hij van zijn jonkheid af geleefd. Hij leefde inderdaad onberispelijk, was een beminnenswaardig mens, die zelfs bemind werd door de Heere Jezus. **Door de kracht en de ontwikkeling van de algemene genade heeft deze overste het ver, zelfs heel ver gebracht.**

Het is wel erg, dat het gezegd moet worden, maar het is de waarheid, dat Gods kinderen in de samenleving niet altijd beminnenswaardige mensen zijn. De ontwikkeling van de algemene genade heeft de Heere Jezus in de rijken jongeling bemind; laten wij haar dan toch niet verachten, gelijk sommigen doen. **Nooit moeten wij de ontwikkeling van de algemene genade, die beminnenswaardig is, voor heiligmaking houden, daar het wandelen op de weg der heiligmaking alleen mogelijk is door de kracht der bijzondere genade.**

Wel moeten wij het ter harte nemen, dat de ontwikkeling der algemene genade die der bijzondere genade niet drúkt, maar dient. Het is erg als Gods kind door een Abimelech of een Jakob bestraft moet worden. Wat de tweede tafel der wet betreft, schijnt de zaak uitwendig dus in orde, maar deze jongeling moet ontdekt worden aan zijn Waarheid, **waarom de Heere Jezus hem stelt voor de geestelijke eis der wet.**

God lief te hebben boven alles, kent hij niet. De jongeling is rijk, heeft veel goederen, waarvan hij geen afstand wil doen. Alles verkopen, weggeven aan de armen, om als een niets hebbende de Heere te volgen, dat kan hij niet: waarom hij zich dan ook van de "Goeden Meester" afkeert, en bedroefd henen gaat.

Neen, wacht even! U moet niet zo haastig weglopen! Wat ik u nog te zeggen heb, is dit, **dat de grote Meester zelf gedaan heeft, wat hij u opgedragen heeft. Terwijl Hij rijk, onnoemelijk rijk was, is Hij arm geworden, om Zijn God te behagen.** Hij, die hemel en aarde tot Zijn beschikking had, staat hier op aarde als de armste mens van de wereld. Hij is arm geworden, om anderen rijk te maken.

Helaas, de man wil niet luisteren, hij loopt door en verdwijnt in de duisternis der eeuwigheid.

Gelukkig, daar zijn er, die blijven staan; die dit gesprek toepassen op zichzelf. Zij staan, en blijven staan, voor een totale onmogelijkheid, daar het lichter is dat een kemel ga door het oog van een naald, dan dat een rijke kan ingaan in het koninkrijk Gods. Op de vraag: "Wie kan dan zalig worden?" wordt geantwoord: "De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God".

Het Goddelijk antwoord wijst ons :

I. op de onmogelijkheid, die gevoeld wordt

Door de prediking van deze onmogelijkheid, wordt men geleid naar de oorzaak van deze onmogelijkheid, daar wij tot het besef moeten komen, **dat het zalig worden niet een zekere moeilijkheid, maar een totale onmogelijkheid is.** De Heere Jezus is niet gekomen om een godsdienstige moeilijkheid op te lossen, maar om de totale en eeuwige onmogelijkheid van het zalig worden teniet te doen, voor verloren Adamskinderen, door verdienste en toepassing. De grote Meester zegt: "De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen".

Om zalig te worden, moeten wij komen te staan voor de totale onmogelijkheid daarvan; en daar blijven staan. Dat is de zaak, waar het hier in de eerste plaats om gaat. Niet weglopen, maar blijven staan. Elk mens heeft iets, waaraan hij vastzit, wat hij niet los wil laten, waarom hij de eeuwige zaligheid niet deelachtig kan worden. De Heiland spreekt hier in het meervoud. Hij zegt: "De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen". Daar vele dingen voor ons onmogelijk moeten worden, zijn er vele dingen, die voor ons niet onmogelijk zijn. De mens zoekt de mogelijkheid om het eeuwige leven deelachtig te worden altijd in de eerste plaats bij zichzelf. Dat is begrijpelijk. Zo stond de zaak oorspronkelijk. Geschapen naar Gods beeld, is de mens gesteld in de mogelijkheid, om door de onderhouding van het werkverbond het eeuwige leven deelachtig te worden. Wat den mens van huis uit geleerd is, is hij zo maar niet verleerd. Allen, die roemen in het kruis van Christus, moet het door de Heere afgeleerd worden, te roemen in hun werken. Het is heel erg, zo **de mens meent in zijn godsdienstige leven de mogelijkheid gevonden te hebben, om zalig te worden.** Hij kan bidden, hij kan geloven, hij meent dat zijn weg recht is. Zeker, hij heeft wel zijn godsdienstige moeilijkheden; het gaat niet altijd even gemakkelijk. Bidden, geloven, de wet onderhouden, zijn godsdienst plichten vervullen, het valt hem wel eens moeilijk, maar het is hem nimmer onmogelijk. God behoeft er niet aan te pas te komen. Met een meerdere krachtsinspanning slaat hij zich wel door die godsdienstige moeilijkheden heen; en zo wordt hij ook op dit terrein steeds meer sportief. Voor velen is een godsdienst oefening niet meer dan een godsdienstige sportiviteit. **Alle dingen, die mogelijk zijn bij de mens, zijn onmogelijk bij God, zodat de mens met zijn godsdienstige mogelijkheden God uitsluit.**

De prediking der onmogelijkheden is noodzakelijk, om de Heere nodig te krijgen tot zaligheid.

Het godsdienstig steunen op ons menselijk kunnen, wordt er door den groten prediker Jezus Christus uitgedrukt, zo wij Zijn prediking voor waarachtig hebben leren houden.

Enkele dingen, waarvan de onmogelijkheid gevoeld wordt, willen wij u noemen. De wedergeboorte is een der dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen. Het is niet mogelijk, dat de mens die ligt in de staat des doods zich zelf kan stellen in de staat des levens. Hij kan zichzelf het leven der genade niet geven; hij is dood, en hij blijft dood, en hij draagt de dood vruchten.

De onmogelijkheid het leven der genade zelf te werken, moet gepredikt worden.

Het geloof is een der dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen. Het is niet mogelijk, dat de mens zichzelf van uit de staat des ongeloofs kan stellen in de staat des geloofs. Al stond iemand op uit de doden, om ons de verschrikkingen van de hel, of de genietingen van het hemelleven te prediken, wij zouden ons niet laten gezeggen, maar voortgaan in onze ongelovigheid.

Het goede te doen is een der dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen. Hoe zal hij, die geleerd heeft kwaad te doen, goed doen? Zo min een Moorman zijn huid en een luipaard zijn vlekken kan veranderen, kunnen wij, die geleerd hebben kwaad te doen, goed doen. **Gelijk de mens kwaad is, geheel kwaad, is al zijn gereedschap kwaad; als een kwade boom brengt hij kwade vruchten voort.**

Zijn leven te verliezen, om het te mogen behouden, is een der dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen. Hoe zal de mens, die geheel voor zichzelf leeft, in alles zichzelf ten doel heeft, zijn leven verliezen? Zelfs als de mens, aan zichzelf overgegeven, zelfmoord pleegt, dan nog verliest hij zijn leven niet, maar dan doet hij dat, om zijn leven buiten God te behouden en eeuwig uit te leven, op de plaats, waar van verlies geen sprake meer kan zijn. Dat doet de mens, om ten koste van alles, zijn leven te behouden.

De oorzaak van deze totale onmogelijkheid is niet in God. In de staat der rechtheid is de mens gesteld in de mogelijkheid, deelgenoot te worden van het eeuwige leven. Tegenover deze door de Heere geopende mogelijkheid, heeft satan een andere mogelijkheid geplaatst, de mogelijkheid om als God te worden en zelf uit te maken, wat goed en kwaad is. De mogelijkheid, door satan geopend, verkiest de mens boven die van de Heere.

Moedwillig verwerpt hij de mogelijkheid, door de Heere geopend, om het eeuwige leven deelachtig te worden. Door te eten van de verboden boom, om de mogelijkheid, door den satan geopend, werkelijkheid te doen worden, is de mens verzonken in de totale onmogelijkheid om zalig te worden, en hierin ligt hij met het ganse menselijke geslacht. Allen, die niet op een droggrond neerzitten, maar ervan overtuigd zijn, dat ze door God tot God bekeerd moeten worden, staan voor onmogelijkheden. Alles verkopen, alles prijsgeven en de Heere onvoorwaardelijk volgen, dat is de onmogelijkheid, die gevoeld wordt. Elk mens heeft iets, waaraan hij vastzit, wat hij niet los wil laten. Het geld, de dingen van de tijd, nemen de eerste plaats in. **Die zalig wil worden, moet zijn geld en goed afstaan aan de Heere.** Dat wilde de rijke jongeling niet, daarom is hij bedroefd heengegaan. Zijn droefheid was een droefheid der wereld, een vijandige droefheid, een droefheid die de dood werkt. Velen zouden wel bekeerd en zalig willen worden, zo zij maar heer en meester konden blijven van hun geld en goed. De vraag: hoe zal ik geld verkrijgen, hoe kan ik mijn vermogen vermeerderen?, wordt gesteld. Als ik dáárvan afstand moet doen, dan keer ik liever nog mijn hart van de Heere, van het eeuwige leven, af. Later zal ik mij wel over die dingen der eeuwigheid bekommeren, maar nu nog niet. Een godsdienst, waarmede men de wereld aan de hand kan houden, is het meest aantrekkelijk. Zich onvoorwaardelijk aan de Heere overgeven, om hem te volgen, wil men niet. **Op grond van een uitwendige verbondsgemeenschap spreekt men zich zalig, zonder te staan voor onmogelijkheden;** gelijk de Joden, die er genoeg aan hadden, dat zij Abrahams kinderen waren. Die mensen tobben niet; staan niet voor onmogelijkheden.

Voor deze onmogelijkheid moeten wij blijven stáán, niet gaan zitten in lijdelijkheid, gelijk velen doen. Met de wetenschap, dat wij bekeerd moeten worden, mogen wij de verantwoordelijkheid niet van ons afwentelen, met de woorden: Ik kan het zelf niet werken, het moet mij gegeven worden. Het gaat om onze zaligheid, om het eeuwige leven, dat gezocht moet worden. Voor een totale onmogelijkheid komen wij eens te staan, hier of in de eeuwigheid. Het is onmogelijk, eeuwig onmogelijk, dat de rijke man enige verkwikkingen kan ontvangen in de hel. Op de wereld kon hij zich redden met zijn geld, maar dat heeft bij de dood achter moeten laten, daarvoor heeft hij geen plaats kunnen kopen in de hemel.

Velen werken met de verkiezing, in plaats van met de eis des Heeren. "Als ik niet uitverkoren ben, dan baat al mijn tobben en zuchten voor die berg van onmogelijkheden toch niet".

Zo gaan wij de verkiezing zelf als een onmogelijkheid, als een sta-in-de-weg om zalig te worden, zien. Echter als er geen verkiezing was, dan was het tevergeefs, maar nu niet. De eis des Heeren moet in de eerste plaats aanvaard worden, om te kunnen komen tot Gods verkiezende liefde in Christus. Met de eis des Heeren te aanvaarden, komt men te staan voor de onmogelijkheid om zalig te worden.

Die eis des Heeren laat geen ruimte voor de zonden, voor de onrechtvaardige Mammon, voor eigenwillige godsdienst of voor wat dan ook. De Heere eist ons geheel op als Hij het van ons eist Hem onvoorwaardelijk te volgen; alles los te laten, alles prijs te geven wat Hem mishaaft.

Het mag ons wel een wonder zijn, dat Hij ons opeist, dat Hij met ons te doen wil hebben, dat Hij wil dat wij Hem volgen om deelgenoot te worden van het eeuwige leven. In die eis openbaart Hij Zijn neerbuigende goedheid. **Hij eist ons geheel op, om alles voor ons te zijn tot zaligheid. Hij duldt niets in ons hart nevens Zich, daar het hart Hem toekomt, daar Hij het geschapen heeft tot een woonstede voor Zichzelf.**

Hij duldt niets in ons hart, dat ons aftrekt van Hem, want dat zou zijn ten koste van onze eeuwige zaligheid. Zijn eis is billijk, daar het niet mogelijk is volkomen zalig te worden, wanneer wij iets, dat geen bestaansrecht heeft bestaansrecht verlenen in ons hart naast Hem. Dan kan het rijk onzes harten geen rijk des vredes worden voor Hem, die de Vrede is, dan moet het oorlogsterrein blijven.

Onderzoek het grondig, bezie het van alle kanten, om tot de overtuiging te komen, dat des Heeren eis recht en redelijk is. Zeker, wij stemmen het toe, dat het niet mogelijk is, aan des Heeren eis te voldoen. **Die de eis des Heeren aanvaardt zal het gevoelen, en steeds meer gaan gevoelen, dat Hij ons daarmee komt te plaatsen voor een totale onmogelijkheid. U kunt de zaak van alle kanten bekijken, maar het is niet mogelijk zalig te worden, zonder te voldoen aan de eis des Heeren. Die eis moet gepredikt en aanvaard worden. Voor die eis der volmaaktheid moeten wij blijven staan en niet weglopen, al kunnen wij aan die eisc niet voldoen. Wij moeten vastlopen; deze onmogelijkheid gevoelen in onze harten.** Die er zich uit redeneert, loopt niet vast en kan niet zalig worden. Die eisc moet gepredikt worden, daar de Heilige Geest ook werkt door de wet, als een Geest der dienstbaarheid. Hij stelt de zondaar voor de berg der onmogelijkheden, voor de berg Sinai, waar de wet des Heeren is gegeven. Hier wordt de donder van Gods ongenoegen gehoord over het niet voldoen aan Zijn eis; de bliksem van Gods majesteit en heiligheid aanschouwd. Bevende en sidderende, ja geheel verschrikt, stond het volk hier voor het aangezicht des Heeren. De berg rookte als een oven, daar de Heere verschenen was in een vuur, en de ganse berg beefde. Aangegrepen door de verschrikkingen van de dood, dacht het volk te bezwijken.

Het volk moest door de heiligheid van Gods wet, daar ze geestelijk is, meer zondekennis bekomen. .

Zoals God Zijn volk geleerd heeft in de woestijn, leert de Heere Jezus hen ook, door het volk te stellen voor de eis der wet, voor de berg Sinai, de berg der onmogelijkheden.

Die leeft in de keus om de Heere te volgen, denkt er niet aan, rekent er niet op, dat hij nog geplaatst zal worden voor de berg Sinai, onder den vloek der wet. Hier wordt het verstaan: "*Maar de wet is bovendien ingekomen, opdat de misdaad te meerder worde*". De wet is niet gegeven om meer zonden te doen, maar om meer zonden te leren kennen. **Wij moeten dieper leren blikken in de misdaad der ongerechtigheid, bedreven in het paradijs: meer kennis bekomen van de ontaardheid der zonde, om de onmogelijkheid van het zalig worden met meer ernst te beseffen.** Met een diep gevoel van de onmogelijkheid aan onze kant om zalig te worden, wordt de zucht geslaakt, de vraag gedaan: "*Wie kan dan zalig worden ?*" Deze vraag staat in verband met het antwoord: "**De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God**".

Het Goddelijk antwoord wijst ons :

II. op de vraag, die gesteld wordt

Deze vraag spreekt niet van een verlangen naar de hemel, maar naar de zaligheid. Het gaat hier om de dierbaarheid van het zalig worden. Zij hebben iets van die zaligheid gesmaakt. Gods zalige gunst en gemeenschap is deze mensen dierbaar, dat is de zaak, waarom het gaat en gaan moet. **De hemel is de plaats der eeuwige zaligheid, maar in Gods gunst en gemeenschap is het genot der zaligheid.** Die weet wat het is, weg te smelten onder Gods goedertierenheden, heeft geproefd en gesmaakt, dat de Heere goed is ; heeft in zijn hart betrekking op Gods zalige gunst en gemeenschap. Deze mensen zien de ijdelheid en ledigheid van alles buiten de Heere. Met de wereld kunnen ze niet meer mee. Daar is een zucht, een innig verlangen in het hart, om zalig te mogen worden. Zij achten het volk, dat zij uit die zaligheid horen spreken, gelukkig; dat volk, dat blij en zalig mag zijn in de Heere. Het hart wordt er door gaande gemaakt, om die zaligheid met meer ernst te gaan zoeken.

Deze mensen beseffen het, dat wij op de wereld zijn, om zalig te worden; dat is het doel, het enige doel van mijn leven. Indien het doel gemist wordt, is het leven niet anders dan een rijp worden voor de eeuwige rampzaligheid; een derde weg is er niet. Dat het zalig worden hen drukt durven zij niet te ontkennen, maar het moest veel en veel meer drukken, daar de zaak zo gewichtig en de tijd zo kort is. Zij spreken hun ziel aan, om haar op te wekken, die zaligheid te zoeken met meer ernst, met meer gebed, met meer nauwgezetheid.

Soms hebben ze enige hoop op die zaligheid, door het smaken van Gods goedertierenheden, ze scheppen moed uit de behoudenis van anderen. Met beslistheid des harten hebben ze hun aangezicht gekeerd naar Sion, en reizen met Gods kinderen mee. Het is hun een wonder, dat ze bij het volk mogen komen, en dat die mensen zich met hen bemoeien. Zij gevoelen het, dat Gods kinderen belang stellen in hun zaligheid, dat zij hun die zaligheid van harte gunnen. 't Is waar, dat Gods kinderen zich nooit genoeg kunnen bekommeren om de zaligheid van anderen. Het is zo noodzakelijk, dat die zoekende zielen onderwezen worden in de weg der zaligheid, bemoedigd in het zoeken van die zaligheid. Gedurig zitten ze in de put, omdat het hun wordt toegeroepen, dat zij te slecht, te oud, te jong zijn, om zalig te worden; dat ze de moed gerust op kunnen geven, daar zij toch niet uitverkoren zijn. Dat en veel meer geeft soms een geweldige terugslag in hun innerlijk leven, zodat ze schier geen moed meer hebben om verder te gaan. Met deze mensen moeten wij ons bemoeien, hun bijstand verlenen in het zoeken van de zaligheid. Wijs hen op de rijkdom van Gods genade; zeg hun, dat Gods goedertierenheden geweldig zijn over degenen, die Hem vrezen.

Gekomen bij de berg Sinai, staande voor de eis van Gods heilige wet, wordt de zucht geslaakt, de vraag gedaan: "*Wie kan dan zalig worden*". Ik kan het leven der volmaaktheid niet leven, God niet liefhebben boven alles, en mijn naaste als mijzelf. Ik heb wel een betrekking op God, en soms heel sterk; Zijn zalige gunst en gemeenschap is mij wel dierbaar, maar die heilige wet onderhouden, neen, dat kan ik niet. Als de jongeling, die daar zoeven is weggelopen, het niet kan, dan kan ik het zéker niet. Het was een beminnswaardige jongeling; een jongeling, die nooit de wereld en de zonde gediend heeft zoals ik; een jongeling die van zijn jonkheid af gewandeld heeft naar de regel van Gods wet. Als hij niet zalig wordt, wie kan er dan zalig worden? En waarom moet die jongeling, die om zijn deugdzaamheid door een ieder bemind werd, zelfs bemind door de Heere Jezus, een jongeling om jaloers op te worden, toch verloren gaan? Omdat hij zijn bezittingen niet wil verkopen, om uit te delen aan de armen? Hij geeft toch zijn tienden? Hij brengt toch zijn offer?

't Is mogelijk dat de vraag rijst, of hij wel verkopen mag, of de wet hem dat niet verbiedt! Naboth zegt toch: "Dat late de Heere verre van mij zijn, dat ik de erve mijner vaderen geven zou? Die mocht volgens Lev. 25 niet voor altoos verkocht worden. De jongeling handelt nauwkeurig naar de regel der wet, als hij de erve zijner vaderen niet verkoopt, en toch kan hij zo niet zalig worden. "Wie kan dan zalig worden?" De jongeling handelt immers correct? Waarom kan hij dan niet zalig worden? Wel, heel eenvoudig, **uit de werken der wet kan geen vlees gerechtvaardigd worden. Al is die zaak formeel in overeenstemming met de wet, daarom is ze het nog niet in haar wezen. Dat de jongeling zijn goederen niet verkocht, had zijn oorzaak niet in zijn liefde tot de wet, maar in zijn liefde tot zijn goederen, "want hij was zeer rijk".** Het ging bij hem niet om de eer van Gods wet, maar om het behoud van zijn rijkdom. **Hij wilde zelf baas van zijn geld zijn, en hij had er geen erg in, dat zijn geld baas was van hem.**

Neen, in geen geval verheffen deze vragende en klagende mensen, die niet weten zalig te worden, zich tegen het beleid van de Heere Jezus in deze zaak. Deze mensen hebben heel goed geluisterd en keren met hetgeen zij gehoord hebben, tot zichzelf in. Die goed luistert, toetst zijn innerlijk leven aan het Woord, dat gepredikt wordt. Zij luisteren in de eerste plaats voor zichzelf en niet voor anderen. Dit is de inhoud en het doel van de predikatie, dat de mens, die zalig wil worden door de wet, de wet volmaakt moet onderhouden; en dat beamen deze mensen.

De vraag: "Wie kan dan zalig worden?" geeft een terugslag te kennen in hun innerlijk leven. Die enige hoop hadden om zalig te worden, ontvalt nu alle hoop. De kans om zalig te worden is bij deze mensen niet groter geworden, maar hun geheel ontvallen. Inderdaad, de Heere Jezus heeft er niet wat in, maar wat uitgesprekt. Alle droggronden moeten weg gesprekt worden. Het is een zegen, als u onder een ontdekkende prediking kwijt raakt, wat niet houdbaar is voor de eeuwigheid; wat u verhindert zalig te worden. Het zalig worden moet onzerzijds een totale onmogelijkheid worden.

Deze mensen waren in een meerdere of mindere mate nog steunende op de wet: op hun goede werken.

Nu de Heere Jezus hen heeft laten blikken in de geestelijkheid van Gods heilige wet, is het hun duidelijk geworden, **dat de daden die formeel naar de wet, maar in wezen tegen de wet zijn, zonden voor God zijn, waarover Hij moet toornen.** Nu hun wettische droggronden door de Heere Jezus zijn weggeslagen, is het hun verwachting voor de eeuwigheid in puin gevallen.

Het is een heilzaam wanhopen aan alles, waaraan zij zich tot nog toe kwamen vast te klemmen, al zien zij het heilzame er nog niet van in. De vraag: "*Wie kan dan zalig worden?*", is een vraag uit het hart, dat ontbloot en ontgrond is geworden, door de prediking van Gods heilige wet. Maar wat ook weggeslagen en ontvallen is, het verlangen om zalig te worden is niet vergaan; dat leeft, inniger dan ooit, in hun hart. De gedachte, die zaligheid te moeten derven, snijdt hen door het hart. In deze heilige radeloosheid hebben zij raad nodig; op deze vraag, die opkomt uit het hart, hebben zij geen antwoord voor hun hart.

Deze vraag wordt gedaan aan Hem, die meer is dan Salomo, die al de vragen en raadselen van ons hart en leven kan beantwoorden en oplossen. Hoor dit in Zijn Goddelijk antwoord: "*De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God*".

Het Goddelijk antwoordt wijst ons :

III. op de uitkomst, die gegeven wordt

Twee dingen trekken in dit antwoord onze aandacht; dingen, die bij God niet - en dingen, die bij God wél mogelijk zijn. Dingen, die bij ons mogelijk zijn, zijn bij God onmogelijk. Het zalig worden uit de werken was bij de jongeling niet onmogelijk. Zich afkerende van de Heere Jezus keert hij zich naar Mozes, om met meer vlijt te doen wat hem door Mozes bevolen wordt. Hij is nog jong; als een veelbelovend jongmens zal hij alles in het werk stellen, om deze moeilijkheid te overwinnen. **Zolang het beërven van het eeuwige leven voor hem een moeilijkheid blijft, dus geen onmogelijkheid wordt, is het één der dingen, die bij God onmogelijk zijn.**

De dingen, die bij de mensen mogelijk zijn, zijn bij God onmogelijk, daar de mens in die dingen God tot een leugenaar stelt. De mens, die denkt door de werken der wet behouden te kunnen worden, zondigt in de eerste plaats tegen de wet, daar de geestelijkheid der wet door hem verloochend wordt; in de tweede plaats tegen het Evangelie, daar dat door hem veracht wordt. **Die mens maakt het door zijn wettische dienstbaarheid God onmogelijk, hem uit genade te zaligen.**

De dingen, die mogelijk zijn bij God, zijn niet mogelijk in zichzelf. Het zalig worden is in zichzelf een totale onmogelijkheid. God heeft in Zijn ondoorgrondelijke wijsheid de weg uitgedacht; in zijn onbegrijpelijke liefde de Man aangewezen, door wie alle onmogelijke dingen mogelijk gemaakt zijn bij God.

De Heere Jezus heeft de onmogelijkheid der dingen, die nodig zijn tot zaligheid, voor Zijn rekening genomen. Dwars, door de onmogelijkheid heen, heeft Hij de weg gebaad tot zaligheid; de dood der onmogelijkheid is door Hem verslonden tot overwinning. Niet eerst vanaf Zijn komst in het vlees, moest Hij door de dood van deze onmogelijkheid heen breken, maar reeds vanaf Zijn komst op aarde in de beloften. Met de uitspraak van Gen 3 : 15 is Hij op aarde gekomen in de beloften. Het gehele rijk der zonde en des satans was het beloofde vrouwenzaad gram. **Kain zoekt Hem te doden, door Abel te doden.** De eerste wereld zocht Hem te verdrinken in de wateren der ongerechtigheid, wat bijna gelukt was, daar er nog slechts één gezin was overgebleven, waarin Hij voortleefde. Neen, Hij kón niet verdrinken, en Hij zóu niet verdrinken in de wateren der ongerechtigheid maar de eerste wereld zou verdrinken in de wateren van Gods verbolgenheid. Bij Abraham moest Hij door de dood van deze onmogelijkheid heen breken, daar de mogelijkheid verstorven was in Abraham en Sara. De Egyptenaren zochten Hem, die leefde, in de beloften des Heeren, en in de lendenen van Israël, te verdrinken in de Nijl, waarom zij verdronken zijn in de Rode Zee. Saul zocht het beloofde vrouwenzaad te doden, waarom hij poogde David om te brengen, en daarom is hij gevallen op het gebergte van Gilboa. Haman heeft met al de kracht, die in hem was, zich gekeerd tegen het volk des Heeren; de dag was reeds bepaald, waarop het uitgesproken vonnis zou voltrokken worden. Maar zie, Hij die leefde in de beloften, is door deze dood der onmogelijkheden heen gebroken, wat den dood van Haman en zijn huis ten gevolge had.

Zodra de Heere Jezus verscheen in het vlees, werd Hij door de haat van Herodes geplaatst voor de dood der onmogelijkheid, om te doen waartoe Hij gekomen was op aarde.

De Heere Jezus heeft Zijn bestaansmogelijkheid van dag tot dag moeten scheppen en verdedigen. Overal, waar Hij kwam, werd alles in het werk gesteld, om het Hem onmogelijk te maken.

Door de onmogelijkheid van de vloekdood des kruises, door de onmogelijkheid van Gods volle toorn is Hij heengegaan om alle dingen die onmogelijk zijn bij de mensen, mogelijk te maken bij God.

Gelijk de weg van Christus, om de zaligheid te verdienen, door de dood van deze onmogelijkheid liep, loopt de weg, om er deelgenoot van te worden, er ook doorheen. Wat buiten Christus van alle kanten onmogelijk is, is in Hem van alle kanten mogelijk.

Is het u onmogelijk om onder God te komen, om uw mond te steken in het stof der verootmoediging; leeft in u opstand en vijandschap tegen den Heere? Bij God is het mogelijk, u te schenken verootmoediging des harten, daar de Heere Jezus terwille van u boog in het stof der aarde, toen Hij op Zijn aangezicht viel voor Zijn God in de hof, Zijn hoofd boog aan het vloekhout des kruises. Door de innerlijke vereniging des harten met Hem is het mogelijk op aarde neer te vallen met Hem, het hoofd te buigen in Hem, onder Gods recht, om God in Zijn wrekende gerechtigheid te lieven en te loven.

Is het u onmogelijk, aan de eis van Gods wrekende gerechtigheid te voldoen, uw schuld te betalen?

Het is mogelijk bij God u dat te schenken, daar het bloed van de Heere Jezus reinigt van alle zonden: daar het handschrift der zonden, dat tegen u is, door Hem is uitgewist. In Hem is de mogelijkheid bij God, de grootste zondaar te laten delen in Zijn vergevende liefde, uw zonden te werpen in de zee van eeuwige vergetelheid, om ze nooit meer te gedenken.

Is het u onmogelijk, om door onderhouding van de wet, het recht ten leven te verdienen? Kleeft het bederf der zonden u van alle kanten aan? Het is mogelijk bij God u hen recht ten eeuwigen leven te schenken, daar Christus de wet volmaakt heeft onderhouden. Wat de rijke jongeling zelf dacht te doen, wat u weet niet te kunnen doen, heeft Christus voor u gedaan. Zo zeker als de Vader de Borg heeft opgenomen in Zijn heerlijkheid, gesteld aan Zijn rechterhand, zal Hij u met Hem plaatsen in die heerlijkheid.

Is het u onmogelijk God aan te spreken als uw Vader? Kunt u het onmogelijk geloven, dat God uw Vader, en dat u Zijn kind is? **Het is mogelijk bij God, u te laten delen in Zijn Vaderlijke liefde, daar de Heere Jezus Zich heeft laten veroordelen in Zijn Zoonschap, om het kindschap te verwerven;** daar Hij de drinkbeker, die de Vader Hem gegeven heeft, geleedigd heeft tot de laatsten druppel toe.

In Christus is God uw Vader, en is u Zijn kind. De Vader heeft u in Hem lief, het is Zijn welbehagen u het koninkrijk te geven. In Hem zal de Geest des Vaders u geschonken worden, om te getuigen met uw geest, dat u een kind Gods is.

Is het u onmogelijk om te wandelen op den weg der heiligmaking? Kunt ge uw weg nog niet recht houden; kunt u het onmogelijk uitleven, kind van God te zijn? Het is mogelijk bij God, u dat te schenken, daar Hij de Christus heeft gegeven tot heiligmaking. Uw heiligmaking is in Hem, gelijk uw rechtvaardigmaking in Hem is. **Die door het geloof in Hem wandelt, wandelt op de weg van heiligmaking, wandelt in het licht van Gods vriendelijk aangezicht.**

Is het u onmogelijk om te volharden tot het einde toe om zalig te worden? Is de tegenstand, uit- en inwendig zoo geweldig, dat u niet verder kunt? Kunt u door die helse bende niet heen komen, is in u geen kracht tegen die grote menigte? Bij God zijn alle dingen mogelijk, die bij u onmogelijk zijn. Christus is niet blijven steken, Hij heeft volhard tot het einde toe, om te doen, wat de Vader Hem te doen gegeven had. Het vermogen om te volharden is niet in u, maar in Hem. Het goede werk, dat God in uw hart begon in het uurtje der minne, zal Hij ook in Hem volbrengen, In Hem zullen wij als meer dan overwinnaars uit de strijd komen, volk des Heeren!

Is het u onmogelijk uw kruis te dragen, denkt u te be-zwijken; is het u te machtig geworden, om al de tegenheden, die over u gekomen zijn, te verwerken? Is uw ziel verdrietig, kunt u de vraag van uw bespotters: "Waar is uw God, op wien gij bouwdet", niet meer beantwoorden?

Bij God zijn alle dingen mogelijk, daar de Heere Jezus u en uw kruis heeft gedragen, hangende aan het vloekhout des kruises. In vereniging met Hem, kan het u door God geschonken worden, uw kruis blijmoedig te dragen, om te roemen in de verdrukking. Het geloof in de Heere Jezus hangt, Gode zij dank, niet van omstandigheden af.

Op de vraag: "Zou iets voor de Heere te wonderlijk zijn?" heeft Sara "Amen" gezegd. Haar ziel werd rustig in God, de storm der onmogelijkheden werd er door bestraft, en met een kinderlijk vertrouwen op dit woord, heeft zij de vervulling van Gods beloften verwacht. Steunende op deze woorden: "Want geen ding zal bij God onmogelijk zijn" is Maria getreden door een weg van onmogelijkheden; heeft zij het heilig kind Jezus mogen baren.

Toepassing

Het is voor de kerk des Heeren, voor bekeerd en onbekeerd, zo noodzakelijk, te blijven staan voor de berg der onmogelijkheden.

Wij moeten niet leven of gaan leven bij een godsdienstige beschouwing of berekening; het moet niet worden een godsdienstige blokkendoos, maar een innerlijke beleving der onmogelijkheden.

Die niet biddende blijft staan voor de berg der onmogelijkheden, kan drie kanten uit.

Hij kan de weg van dode lijdelijkheid op met een gereformeerde belijdenis Die mensen hebben het altijd over het niet-kunnen; spreken met een zeker vermaak over dat niet-kunnen, zonder enig besef van het moeten, daar God het eist. Zij bekommeren zich niet over hun eeuwige zaligheid.

De onmogelijkheid van het zalig worden kan alleen gevoeld worden in het besef van haar noodzakelijkheid.

Die zich weinig of niet bekommert over de eeuwige zaligheid, komt nooit te staan voor de berg der onmogelijkheden. **Te moeten, en niet te kunnen, dat is gereformeerd, dat doet ons staan en blijven staan voor de berg der onmogelijkheden.**

Die niet blijft staan, biddend blijft staan, voor de berg der onmogelijkheden, kan de wereld in. Kon ik de zaligheid verdienen, dan zou ik er heel wat voor over hebben. Maar nu dat toch niet baat, volgt men het voorbeeld van de jongeling, die bedroefd weggegaan is.

Van onmogelijkheden moeten die mensen niets hebben. In de wereld zijn mogelijkheden genoeg om gelukkig te leven, als men het gewicht der eeuwigheid en de noodzakelijkheid der bekering maar wegdoezelt. **De genietingen der zaligheid worden prijs gegeven voor de genietingen der zonde.**

Die zich afwendt van de zaligheid, wandelt op de weg naar de eeuwige rampzaligheid, om te verzinken in de eeuwige onmogelijkheid, daaruit ooit verlost te kunnen worden.

Jonge mensen! de wereld belooft u veel, maar bezorgt u een eeuwige teleurstelling.

Die honger heeft, kan door de wind niet verzadigd worden, al loopt hij ook met zijn mond open tegen de wind in; zijn ledige maag blijft leeg. Zo blijft het ledige zondaarshart leeg, dat verzadiging zoekt in de wereld, in de genieting der zonden. De hele wereld is met al haar genietingen een opeenstapeling van ijdelheden. Alleen Gods zalige gunst en gemeenschap kan het hart verzadigen. Welgelukzalig is het volk, dat met Gods beeld verzadigd wordt.

Daar zijn heel wat mensen, die niet willen blijven staan voor de berg der onmogelijkheden, maar de weg van eigenwilligen godsdienst inslaan, zoals de rijke jongeling. Allerlei godsdienstige mogelijkheden zijn en worden de mens aan de hand gedaan door de verleider, die wij toegevallen zijn in het paradijs. Telkens schept hij weer nieuwe mogelijkheden, wat hij doet en doen moet, omdat niet één godsdienstige mogelijkheid, door hem geschapen, ooit werkelijkheid is geworden. Het gaf geen bevrediging, geen zaligheid, omdat de volle Zaligmaker Jezus Christus erin gemist werd. **In de Zaligmaker is alleen maar dierbaarheid voor mensen, die staan - en biddend blijven staan - voor de totale onmogelijkheid van zalig te worden buiten Hem.**

Daar moet een wonder verheerlijkt worden. Wanneer onmogelijke dingen voor ons mogelijk worden bij God, dan is dat in de volle zin des woords, een wonder, een eeuwig wonder, daar de Heere door de verheerlijking van het wonder der genade, verloren zondaren zalig maakt.

Blijft voor de onmogelijkheid om zalig te worden staan, biddende staan, daar de onmogelijkheden bij de Heere mogelijk zijn. Wanneer de Heere dingen doet, die bij ons onmogelijk zijn, dan zijn dat wonderen, waarin wij God bewonderen. Bewonderen in Zijn wijsheid, om dat wonder uit te denken; in Zijn liefde, om dat wonder te verheerlijken; in Zijn almacht, om dat wonder te werken.

Het wonder van, zalig worden is ten volle belichaamd in de Heere Jezus, Wiens naam Wonderlijk is.

Is u bekommerd over uw zaligheid? Wordt het zalig worden u steeds onmogelijker?

In de vraag: "*Wie kan dan zalig worden?*" ligt de zucht: Zou ik nog zalig kunnen worden? U is gekomen tot aan de grens der wanhoop, maar Gode zij dank, u is nog niet verzonken in de wanhoop. Wat u staande houdt in de onmogelijkheid van zalig worden is dat u het de Heere moogt vertellen; dat u uw hart voor Hem moogt uitstorten. Heere, zou een ellendig zondaar, als ik ben, nog zalig kunnen worden? Ik, die onbekwaam ben tot enig goed; ik, die een schuld heb, reikende van de aarde tot aan de hemel? Zulke vragers staan niet alleen! De vraag: Kan ik dan zalig worden? wordt hier gemeenschappelijk gedaan.

"Wie kan dan zalig worden?"

Deze mensen hebben enige hoop gehad om zalig te worden, maar nu de rijke jongeling niet zalig kan worden, is de kans voor hen ook afgesneden. Wel een bewijs, dat hun hoop vermengd was geweest met wettische dienstbaarheid, en daarom moest die hoop vergaan.

Van Godswege had Abraham hoop ontvangen op de eeuwige zaligheid door de belofte dat hem een zoon geboren zou worden, in wie alle geslachten des aardrijks gezegend zouden worden.

Maar met de geboorte van Ismaël, die verwekt is door menselijke berekening, kwam hij die hope te vermengen met wettische dienstbaarheid, waarvan hij afgesneden moest worden, om te blijven staan, biddende te blijven staan, voor de berg der onmogelijkheden.

Aan dat kwaad door Abraham bedreven hebben deze mensen zich ook schuldig gemaakt. Zij hebben die hoop op de eeuwige zaligheid vermengd met wettische dienstbaarheid, wat de Heere Jezus wegsnijdt, want **Hij doet een afgesneden zaak, door het hun aanschouwelijk voor te stellen in de rijke jongeling, dat niet één mens zalig kan worden uit de werken der wet.**

Met de verwerping van Ismaël liet Abraham de belofte Gods niet los, die door het geloof geplant was in zijn ziel, maar kwam hij er mee in een totale onmogelijkheid. Uit de vraag: "*Wie kan dan zalig worden?*" blijkt, dat zij de belofte Gods niet loslaten. Zij lopen niet weg, gelijk Abraham niet teruggegaan is naar het land, waaruit God hem had opgehaald; zij blijven staan, daar zij de woorden der zaligheid, door het geloof, hadden aangenomen.

Zij spreken gelijk als Abraham sprak, die door ongeloof niet getwijfeld heeft aan de belofte Gods, zeggende: "Heere, Heere, wat zult Gij mij geven, daar ik zonder kinderen heenga? Zal deze Damaskener mijn erfgenaam zijn?" Heere, Gij hebt mij een zoon beloofd, maar, daar kan geen zoon meer geboren worden. Heere, Gij hebt ons hope gegeven door Uw Woord op de zaligheid, maar als de zaak staat, gelijk Gij het hier hebt voorgesteld, wie kan dan zalig worden?

Het is voor ons heel begrijpelijk, dat een kemel niet kan gaan door het oog van een naald. Deze mensen doen net als Abraham, en twifelen niet door ongeloof aan de beloften Gods. **Hadden zij de beloften Gods losgelaten, dán waren zij voor deze onmogelijkheid niet blijven staan, dan waren zij weggelopen, gelijk de rijke jongeling weggelopen is.**

Met de beloften Gods komen wij altijd in een weg van onmogelijkheden. Het is mij niet bekend, dat God ooit één belofte vervuld heeft, langs den weg van menselijke berekening.

Wanneer wij met de beloften Gods gekomen zijn in een totale onmogelijkheid, waar ze, naar onze berekening, niet meer vervuld kunnen worden, doet de Heere wonderen. Dan gaat Hij in ons hart en leven bewijzen, dat de dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, mogelijk zijn bij God.

Het is een slecht teken, als u weinig onmogelijkheden doorleeft; een bewijs, dat u weinig gebruik maakt van de beloften Gods, die u zijn geschonken.

U hebt een onvruchtbaar geestelijk leven. U mist in de stand van uw leven de genietingen der zaligheid. Statelijk en standelijk komt de Heere in de weg der onmogelijkheden Zijn volk te stellen in 't genot der zaligheid.

Het goddelijk antwoord: "*De dingen, die onmogelijk zijn bij de mensen, zijn mogelijk bij God*", krijgt voor hen dan steeds meer waarde.

In die weg mag Gods kind het ervaren tot zaligheid van zijn hart dat naar Hem dorst, dat hij door de Heere geliefd wordt, terwijl Hij de rijke jongeling beminde, maar niet lief had met een eeuwige liefde.

Amen.

DERDE PREDIKATIE

5 *Alzo heeft ook Christus Zichzelve niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd.*

6 *Gelijk Hij ook in een andere plaats zegt: Gij zijt Priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizédek.*

7 *Die in de dagen Zijns vleses, gebeden en smekingen tot Dengene Die Hem uit den dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd hebbende, en verhoord zijnde uit de vreze,*

8 *Hoewel Hij de Zoon was, nochtans gehoorzaamheid geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden;*

9 *En geheiligd zijnde, is Hij allen die Hem gehoorzaam zijn, een Oorzaak der eeuwige zaligheid geworden*

Hebreeën 5 : 5 - 9

De Grote Hogepriester, een oorzaak der eeuwige zaligheid.

- I. in zijn eer van de Vader
- II. in zijn gebed tot de Vader
- III. in zijn gehoorzaamheid aan de Vader

Geliefden!

In de eerste plaats moest de hogepriester met een boetvaardig schuldbesef offeren voor zichzelf, in het geloof verzoening zoekende in Christus op Wie het offer hem wees.

Als een overtreder stond hij met het ganse volk schuldig voor God. In het besef, met zwakheden om vangen te zijn, had hij medelijden met de onwetenden en dwalenden. Door zichzelf zó als zondaar te kennen, stond hij met een boetvaardige ziel naast de grootste der zondaren en mocht hij het boetvaardige volk wijzen door het offer dat gebracht werd op de verzoening in Christus.

Met die gesteldheid des harten is het alleen mogelijk het eeuwig Evangelie op een rechte wijze te prediken. Die zichzelf kent als de grootste der zondaren, wie barmhartigheid is bewezen, wenst het alle mensen toe te roepen, dat er vergeving is in het verzoenend bloed van de Heere Jezus. Dit anderen toe te roepen met die innerlijke beleving is een dierbaar en Gode verheerlijkend werk. Het is een begenadigd man, die er van Godswege toe verwaardigd wordt, boetvaardige zondaren de Heere Jezus aan te wijzen en aan te prijzen, als het door God verordineerde middel tegen de zonden.

De hogepriester die zich dat bewust was, deed het in de naam des Heeren. Hij had zich dat recht, die eer, niet aangematigd, maar dit van Godswege ontvangen. Het bewustzijn, door de Heere tot de prediking van het Evangelie geroepen te zijn, kan niet gemist worden. In die goddelijke roeping ligt de kracht van de prediker, en daaruit vloeit het besef van zijn grote verantwoordelijkheid voort. Met huurlingen staat de zaak anders, daar zij bij het gemis van die roeping het geestelijk verantwoordelijkheidsbesef missen. Deze mensen hebben zichzelf, en niet het heil der kerk ten doel.

De man, die zich daartoe geroepen weet, wordt in dat werk door God onderhouden en bevestigd, als kind en als knecht. Hierin drukt hij de voetstappen van Christus. **Alzo ook heeft Christus zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: "Gij zijt Mijn Zoon, heden heb Ik u gegeneerd".**

Hier is verband en overeenstemming. De hogepriester had zijn bestaansrecht door Christus, gelijk alle ware predikers dat door Hem hebben. In die ambtelijke bediening had en heeft God een doel: daarin beoogt Hij de zaligheid van zondaren, tot verheerlijking van Zijn naam.

Het is alles door Christus, daar de grote Hogepriester de oorzaak der eeuwige zaligheid is,

I. in de eer van Zijn Vader

Door het woordje "alzo" worden twee zaken en twee personen onder één gezichtspunt gesteld. Tweeërlei ambten en tweeërlei personen, die wij moeten bezien in het licht der goddelijke roeping. Het gaat bij beiden in elk opzicht van God uit.

Aäron heeft het recht met de eer van hogepriester bekleed te zijn, zichzelf niet aangematigd. Het is hem ook niet door Mozes opgedragen, of door Israël gegeven. Hij is tot die bediening door God geroepen. De Heere heeft het Mozes geopenbaard en gezegd: *"Daarna zult gij uw broeder Aäron en zijn zonen met hem tot u doen naderen uit het midden der kinderen Israëls, om Mij het priesterambt te bedienen: namelijk Aäron, Nadab en Abihu, Eleázar en Ithamar, de zonen van Aäron. En gij zult uw broeder Aäron heilige klederen maken, tot heerlijkheid en tot sieraad"*.

In die ambtelijke bediening is Aäron bevestigd door de Heere, toen Korach, Dathan en Abiram zich niet alleen tegen Mozes, maar ook tegen hem verhieven. Deze mensen liepen tegen God aan, en die zich tegen God verheft, zal niet voorspoedig zijn. Mozes en Aäron worden ter verantwoording geroepen door het volk, met de vraag: *"Waarom dan verheft gijlieden u over de gemeente des Heeren?"*.

Op deze vraag moet geantwoord worden. Morgen zullen wij met deze vraag gaan tot de Heere. Komt dan ook, om te luisteren naar het Goddelijk antwoord op deze vraag. Kon het beter? Maar dat wilden de vragers niet; zij durven met hun vraag en zaak niet te komen voor Gods aangezicht. Mozes en Aäron wel.

Die zich door de Heere geroepen gevoelt, kan en durft met die zaak te komen in de tegenwoordigheid des Heeren.

Het is een slechte zaak zich te verzetten tegen de ambtelijke bediening in Gods Kerk. Het is een revolutiegeest, die opkomt uit des mensen verdorven bestaan. Denk aan het verschrikkelijk einde van deze mannen, die weggezonden zijn in het verderf.

Aäron was er goed mee. Gelijk zijn staf bloeide *"want hij bracht bloeisel voort en bloesemde bloesem en droeg amandelen"* heeft God hem doen bloeien en vrucht doen dragen in die ambtelijke bediening. Die op een waardige en Gode welbehaaglijke wijze dient in het ambt zal, naarmate hij tegenstand ontmoet, bevestigd worden door de Heere. Aäron heeft het niet opgenomen voor zichzelf, maar God heeft het voor hem opgenomen. Het is een heel slecht teken, als men bij de tegenstand, die men ontmoet, het altijd voor zichzelf moet opnemen. Daar die mannen geen Goddelijke roeping kennen, kunnen zij er niet mede bij de Heere komen, om door Hem versterkt en bevestigd te worden in die ambtelijke bediening.

Gelijk Aäron door God tot hogepriester is geroepen, en als hogepriester is bevestigd, is Christus daarin *"alzo"* gesteld en bevestigd. **De Zoon heeft zichzelf niet verheerlijkt om Hogepriester te worden, maar Die tot Hem gesproken heeft: "Gij zijn Mijn Zoon, heden heb Ik U gegeneerd".**

Het gaat hier over de generatie en predestinatie des Zoons. Beide zijn van eeuwigheid. Van tijdsorde is hier geen sprake. Als Zoon bestaat Hij door generatie, als Middelaar door predestinatie. Van eeuwigheid tot eeuwigheid deelt Hij met de Vader in de volle heerlijkheid van het goddelijke wezen. Het is een eeuwige generatie, want in God is het een eeuwig heden. De Zoon is het uitgedrukte beeld van des Vaders zelfstandigheid.

De Vader heeft de Zoon verheerlijkt, door Hem te verkiezen tot Hogepriester. Hij is des Vaders Knecht, des Vaders Uitverkorene. Van eeuwigheid gezalfd met vreugdeolie. **Deze verkiezing van de Zoon tot Hogepriester moeten wij zó verstaan, dat het een soevereine daad des Zoons was, die verkiezing te aanvaarden met de woorden: "Zie Ik kom".**

Het was een soevereine daad des Vaders Hem te verkiezen, en een soevereine daad des Zoons Zichzelf te geven, met lust tot dit werk. *"Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands"* (Ps. 40.) **In deze verkiezing van de Zoon tot Hogepriester is het fundament der zaligheid.** Daar de Zoon als Zoon waarachtig God is, kan de volle Goddelijke toorn alleen door Hem gedragen en doordragen worden in zijn menselijke natuur. De Zoon heeft, als de waarachtige God en het eeuwige leven, aan de eis des Vaders voldaan als Hogepriester. Hij alleen kon dat werk doen. De Vader heeft Hem niet verkoren, alsof Hij ook een ander had kunnen verkiezen; heeft niet uit twee of meer mogelijkheden, déze mogelijkheid gekozen. Daar was maar één mogelijkheid, en toch kiest de Vader. Hij kiest de Zoon niet, omdat Hij Hem kiezen moest, maar Hem kiezen wilde.

Het is een soevereine daad des Vaders. Hij had rechtvaardig het ganse menselijke geslacht in de staat der ellende kunnen laten liggen. Hij kiest de Zoon als Hogepriester, om verloren zondaren zalig te maken tot verheerlijking van Zijn naam. **De Vader heeft de Zoon verkoren, daar Hij door de Zoon Zich wilde verheerlijken in het zaligen van verloren Adams-kinderen. De verkiezing van de Zoon tot Zaligmaker is onafscheidelijk verbonden aan de verkiezing van zondaren tot zaligheid.** *"Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, vóór de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde"*.

Bij de verkiezing des Zoons was geen sprake van verwerping; bij die der zondaren wél. De Zoon is verkoren tot zaligheid van ánderen; het volk des Heeren tot hún zaligheid. De Vader heeft Hem verheerlijkt, door Hem te stellen in die hogepriesterlijke bediening. De Vader verheerlijkt zich in die bediening, daar Hij door de Zoon, als Hogepriester, treedt - en alleen treden kan - in gemeenschap met Zijn volk. Buiten Hem is God een verterend vuur en een eeuwige gloed.

Alles wat de Vader schenkt op aarde en in de hemel, schenkt Hij hun door Hem. Ten opzichte van de Vader neemt Zijn hogepriesterlijke bediening de eerste plaats in. Zijn profetische en koninklijke bediening wortelen in Zijn hogepriesterlijke bediening.

Door Zijn verkiezende liefde in Christus trekt de Vader hen uit de zonde tot Christus. Niemand kan komen tot de Zoon, dan die getrokken wordt door den Vader. Als Hogepriester heeft de Zoon een volk, in wier hart en leven Hij Zijn bediening heerlijk maakt, van de Vader ontvangen.

Gelijk de Zoon, als de Grote Hogepriester verheerlijkt wordt door de Vader, wordt Hij ook verheerlijkt door de Heiligen Geest, daar de Vader Hem Zijn Geest heeft gegeven zonder mate. In de 66 bijbelboeken **getuigt de Heilige Geest van Hem, als de van God verordineerde Zaligmaker.**

De Vader verheerlijkt Hem door Zijn verkiezing tot Hogepriester, door Zijn Geest Hem te schenken, en door Zijn heilige engelen te bevelen Hem te dienen. De heilige engelen dienen Hem en verheerlijken Hem met vreugde. De heilige engelen dienen Hem ook in het dienen van Zijn volk. **Buiten Christus zijn de heilige engelen onze wederpartijders; in Christus en door Christus worden zij uitgezonden tot de dienst dergenen, die de zaligheid beërven zullen.** Op aarde verheerlijken zij Hem, door van Hem te spreken en te zingen, wat ze in den hemel doen tot in alle eeuwigheid.

De Vader verheerlijkt Hem door Hem te schenken aan een verloren zondaar, die boetvaardig ligt in het stof der verootmoediging. Daarom zegt Gods kind in het geloof: *"Het heeft God behaagd, Zijn Zoon in mij te openbaren"*. Van de Vader hebben zij het recht ontvangen Hem aan te nemen, te omhelzen en te verheerlijken. Hier valt de schuchterheid des harten, om dit te doen, weg. **Zo lang het niet aanschouwd wordt bij het licht des Heilige Geestes, dat de Vader tot verheerlijking van Christus Hem schenkt tot Borg en Zaligmaker, ontbreekt de vrijmoedigheid in het hart der oprechten Hem aan te nemen en te omhelzen. Met dit onderwijs stelt de Vader Zijn volk onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, in deze zalige geloofsoefeningen.**

Het is niet alleen tot verheerlijking van de Zoon, maar ook tot verheerlijking van de Vader en van de Heiligen Geest, Hem aan te nemen en aan te kleven als de van God verordineerde Zaligmaker. Zo wordt Hij verheerlijkt door Zijn volk, daar zij alleen door Hem kunnen en willen gaan tot de Vader. Zij wensen van niets anders te weten, dan van Jezus Christus, en dien gekruist. Hierin smaken Gods kinderen de gunst en vrede des Vaders, **en ontvangen zij het getuigenis des Heiligen Geestes, dat zij kinderen Gods zijn.**

Daar is niet alleen overeenstemming tussen Aäron en Christus, maar ook onderscheid.

Al is Christus van Gods wege in Zijn hogepriesterlijk ambt gesteld, gelijk Aaron daarin gesteld is, daarom is Hij het niet naar de ordening van Aäron, maar naar die van Melchizedek. *"Gij zijt priester in eeuwigheid naar de ordening van Melchizedek"*. Komende uit de strijd, waarin Abraham Kedorlaomer heeft verslagen, om zijn broeder Lot te verlossen, onthaalt Melchizedek, als priester des allerhoogsten Gods, hem op brood en wijn. Van uit de strijd komt Abraham hier als het ware in de voorportalen des hemels, waar hij een zegenend God ontmoet in de priester des allerhoogsten Gods, die hem zegent. In verloochening van zichzelf heeft Abraham de strijd onbaatzuchtig gestreden. Hij vraagt niet: Hoe heeft Lot met mij gehandeld? maar: Hoe moet ik met Lot handelen? Op die vraag wordt geantwoord: Als broeder. *"Als Abraham hoorde, dat zijn broeder gevangen was, zo wapende hij zijn onderwezenen"*. Het draagt Gods goedkeuring weg, wanneer Gods kinderen voor elkander door het vuur gaan. Die een ander zegent, zal niet tot een vloek gesteld, maar gezegend worden.

Deze heerlijke maaltijd is niet alleen van betekenis voor het natuurlijke, maar ook voor het geestelijke leven van Abraham en van zijn geestelijk zaad. Het wijst op Hem, die priester is naar de ordening van Melchizedek, Die Zijn strijdend volk tegemoet treedt met brood en wijn, als tekenen en zegelen van Zijn genade, om hen te versterken en te zegenen. De betekenis van deze maaltijd voor het geestelijk leven van Abraham, wijst ons op de grote betekenis van het Heilig Avondmaal, voor Gods lijdend en strijdend volk.

Naar de ordening van Aäron kon Christus geen priester zijn, daar Hij uit de stam van Juda, en niet uit die van Levi was. Daar Christus priester is naar de ordening van Melchizedek, vervalt hiermede het Aäronitische priesterschap. Dit geeft ons te kennen, dat Christus alleen en eeuwig priester is.

Wonderlijk is de verschijning van Melchizedek. Drie dingen worden van hem gezegd, waarin de heerlijkheid van Christus ons tegen schittert. Hij was priester des allerhoogsten Gods, koning der gerechtigheid, en koning van Salem, hetwelk is een koning des vredes. Het was een priester-koning, door God gesteld tot een lof op aarde, als type van Christus. Wat Melchizedek was als priester, was hij door en voor Christus. Als mens was hij een verdorven en verloren Adamskind. Als priester was hij: *"zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende; maar de Zone Gods gelijk geworden zijnde, blijft hij een priester in eeuwigheid"*.

Hij heeft het priesterschap niet geërfd door te bewijzen uit zijn vaderlijke of moederlijke geslachtsrekening, dat hij stamde uit een priesterlijke familie. **Melchizedek is de Zone Gods, die naar Zijn menselijke natuur geen vader en naar Zijn goddelijke natuur geen moeder had, niet gelijk geworden in zijn persoon, maar in zijn ambt.** De dag, waarop hij priester werd, is niet aan te wijzen, en de dag waarop hij gestorven is, wordt ons niet vermeld. Het priesterschap van Melchizedek, waarin het beginsel der dagen en het einde des levens tevergeefs gezocht wordt, wijst ons op het eeuwige priesterschap van de Zoon.

Melchizedek heeft geen voorganger en geen opvolger, en zo is hij een type van Christus, die alleen en eeuwig Priester is. Van uit de eeuwigheid verschijnt Hij in de tijd, om als priester zichzelf Gode de Vader onstraffelijk te offeren. Daarna is Hij opgenomen in de eeuwige heerlijkheid, om van uit de eeuwigheid zijn priesterlijke bediening heerlijk te maken in de harten Zijns volks. En zo heeft Christus, - en alléén Christus, - een onvergankelijk Priesterschap.

Nu gaat de apostel het ons verklaren, hoe Hij zichzelf geofferd heeft aan Zijn God en Vader, wanneer hij zegt, *"dat de Zone Gods in de dagen Zijns vleses gebeden en smekingten tot dengene, die Hem uit de dood kon verlossen, met sterke roeping en tranen geofferd heeft, en verhoord is uit de vrees"*.

Dit heeft Hij biddend gedaan.

De Grote Hogepriester is een oorzaak der eeuwige zaligheid,

II. in Zijn gebed tot de Vader

In de tempel stonden twee altaren. In het binnenste voorhof stond het koperen brandofferaltaar, in het heilige stond het gouden reukofferaltaar. Al stonden deze altaren van elkander verwijderd, daar het voorhof van Salomo er tussen lag, toch stonden zij wat het offer betreft met elkaar in verbinding. Met een zilveren pan moesten gloeiende kolen, van het brandofferaltaar gehaald en gestort worden in een gouden wierookvat, om gebracht te worden op het gouden reukofferaltaar.

Dit werk was de hoogste ambtsbediening van een priester. Handen vol reukwerk van welriekende specerijen, die tot pulver gestoten waren, naar goddelijk voorschrift gemengd, rein en heilig, moest hij op het vuur leggen, voor het aangezicht des Heeren. Hierdoor ontstond een nevel, de nevel des reukwerks, die trok in het heilige der heiligen, waarmede het verzoendeksel bedekt werd.

Op den Grote Verzoendag trad de hogepriester, - en dat was zijn hoogste ambtsbediening - in de nevel of wolk des reukwerks in het heilige der heiligen, om het bloed der verzoening te sprengen op het verzoendeksel. Zo kwam hij door het offer en met het offer van uit het binnenste voorhof voor het aangezicht des Heeren. Gelijk de hogepriester in de geur van het reukoffer met zijn offer kwam voor het aangezicht des Heeren om verzoening te doen voor een schuldig volk, zo is Christus in de geur van het reukwerk Zijner gebeden met Zijn offerande gegaan tot de Vader om Zijn volk te stellen in de vergevende liefde des Vaders.

In de dagen Zijns vleses heeft Hij die offerande biddende geofferd aan de Vader. De dagen Zijn vleses waren de dagen van Zijn vernedering. Hoewel Hij de menselijke natuur, die Hij aangenomen heeft uit de maagd Maria en waarin Hij geleden heeft, nog heeft, nu Hij zit aan de rechterhand des Vaders, zo heeft Hij die nu niet meer met de zwakheden en behoeften des vleses, zoals in de staat der vernedering, waarin Hij ons in alles gelijk was, uitgenomen de zonde.

In de dagen Zijns vleses heeft Hij Zijn menselijke natuur geofferd op het altaar van Zijn goddelijke natuur. Hij is het altaar en het offer tegelijk. Gelijk het altaar het offer heiligt, is Zijn offerande daardoor Gode welbehaaglijk. Het offervuur van het koperen brandofferaltaar moest niet gelegd worden op een houten reukofferaltaar, want dan zou het altaar door het vuur verteerd zijn geworden, maar op een gouden reukofferaltaar, dat door het vuur niet verteerd kon worden. Zo heeft Christus Zijn offerande gebracht op het gouden reukofferaltaar van Zijn Goddelijke natuur.

Daar Hij Zijn menselijke natuur heeft ondersteund door Zijn Goddelijke natuur, heeft Hij Gods volle toorn kunnen dragen en doordragen. Zijn menselijke natuur heeft alles gedragen en doordragen, ondersteund door Zijn Goddelijke natuur. En zo heeft Hij in de dagen Zijns vlees niet geleden naar Zijn Goddelijke, maar naar Zijn menselijke natuur.

Bedenk het wel, dat Christus voor Zichzelf gebeden en gesmeekt heeft. Hij heeft het ook gedaan in Zijn vernedering voor Zijn volk, wat ons blijkt uit Zijn Hogepriesterlijk gebed, waarvan gezegd kan worden: nooit heeft een mens also gebeden.

Hij, die als de waarachtige God, voor Zichzelf niet behoefde te bidden en te smeken, heeft voor Zichzelf gebeden en gesmeekt, daar Hij als waarachtig mens heeft geleden voor Zijn volk. Al bidt Hij voor Zichzelf, dan doet Hij dat tot heil en zaligheid van Zijn volk. Was Hij niet afgedaald in de diepte van deze vernedering, om te bidden en te smeken voor Zichzelf, dan had u, kind des Heeren, uit de diepte van uw ellende nooit biddende en smekende op kunnen klimmen door Hem, tot uw God in de hemel.

Het is het meest tot verheerlijking van God, zo wij door Hem en met Hem een biddend leven mogen leiden.

Biddende is de Heiland in het openbaar opgetreden bij Zijn Doop. Gedoopt zijnde, bad Hij en de hemel werd geopend, de Heilige Geest daalde op Hem neer, terwijl de Vader sprak: *"Deze is Mijn geliefde Zoon, in denwelke Ik Mijn welbehagen heb"*.

Biddende heeft Hij Zijn werk voortgezet en tot volkomenheid gebracht in de vloekdood des kruises. Het gebed was Hem dierbaar. Hij bad niet alleen des daags, maar ook des nachts. Hij bad om verheerlijking in de staat der vernedering. Het ging in Zijn lijden om de Godsverheerlijking, om de verheerlijking van God in Hem en door Hem. *"Indien God in Hem verheerlijkt is, zo zal ook God Hem verheerlijken in zichzelf: en Hij zal Hem terstond verheerlijken"*.

In zijn ganse lijden heeft God Zich in Hem verheerlijkt. **Het ging in Zijn lijden om de verheerlijking van Gods wrekende gerechtigheid, om het dragen en doordragen van Gods volle toorn.** Door de verheerlijking van Gods wrekende gerechtigheid is Hij vernederd, ter helle toe vernederd.

Was Hij alleen door de verheerlijking van Gods wrekende gerechtigheid vernederd en niet verhoogd, dan zou het geen borgtochtelijke waarde gehad hebben. Al is Hij met de kwaaddoeners gelijk gesteld, daarom was Hij geen kwaaddoener. Hij leed, wat de verdoemden lijden in de hel, maar Hij leed niet zoals zij lijden, want Hij leed als Borg.

De verheerlijking van Gods wrekende gerechtigheid heeft Hij aanvaard en daar wil Hij niets van af hebben. In Zijn lijden als borg bidt Hij om twee dingen. Hij bidt, dat Zijn God, in de verheerlijking van de wrekende gerechtigheid, Hem zal verheerlijken, erkennen als Borg; en als Hij dat lijden zal volbracht hebben, dat Hij dan verheerlijkt zal worden met de heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, eer de wereld was. Daarom bad Hij: *"Vader, de ure is gekomen, verheerlijk Uw Zoon, opdat ook Uw Zoon U verheerlijk"*.

Had de Vader de Zoon niet verheerlijkt als Borg, dan had de Zoon als Borg de Vader niet kunnen verheerlijken. **Vanaf Zijn komst in het vlees tot aan Zijn sterven aan het kruis, en Zijn verblijven in het graf, heeft de Vader het bewezen, dat de Heere Jezus leed als Borg. Dit geeft ons in het geloof vrijmoedigheid, om op Zijn borggerechtigheid te vertrouwen.**

De Zoon Gods bad tot de Vader in de Staat van Zijn vernedering, omdat het door de Vader bewezen kon worden, dat Hij leed als Borg; want Hij bad tot Hem, *"die Hem uit den dood kon verlossen"*. Het kon door de Vader niet alleen bewezen worden toen Hij leed als Borg, maar ook, toen Hij volkomen voldaan had aan de eis van Gods gerechtigheid, door Hem op te halen uit de staat der vernedering. Dat kon de Vader doen, zegt de Schrift, *"Die Hem uit den dood kon verlossen"*. **God kan geen verdoemden ophalen uit de diepte der hel: dat laat Zijn wrekende gerechtigheid niet toe. Maar bij de Borg kon dat wel.**

Dit "kunnen" is hier niet het kunnen van Gods almacht, maar het kunnen van Gods gerechtigheid. Dit kon de Vader doen, omdat de Vader Hem verkoren had als Borg, en de Zoon als Borg voldeed aan den eis van Gods gerechtigheid.

De lijdende Borg bad altijd ernstig, maar niet altijd éven ernstig. Naarmate Hij afdaalde in de diepte der vernedering, bad Hij te ernstiger. In zware strijd zijnde, bad Hij te ernstiger. Zijn ziel kwam steeds meer in spanning, daar Zijn lijden steeds zwaarder werd en Hij als Borg niet zichzelf kon verheerlijken, maar verheerlijkt moest worden door de Vader.

Al de waarde, die Zijn lijden heeft voor een verloren zondaar, heeft het, omdat de Vader Hem als Borg verheerlijkt heeft.

Toen Zijn ziel in de hof geheel bedroefd was tot de dood toe, bad Hij: "*Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat deze drinkbeker van Mij voorbijgaan; doch niet gelijk Ik wil maar gelijk Gij wilt*". Hier bad de Heiland niet om ontheffing; dat heeft Hij nooit gewild, en dat wil Hij daar ook niet, en dat kon Hij niet willen, daar Hij welbewust leed als Borg. Verbaasd en zeer beangst heeft Hij gebeden, en Hij is verhoord geworden, zegt de Schrift. De Vader heeft Hem altijd verhoord, en verhoort Hem ook nu, door Hem een engel te zenden, die Hem versterkt. Versterkt zijnde gaat Hij des te ernstiger bidden, terwijl Zijn zweet werd gelijk grote druppelen bloeds, die op de aarde afliepen.

De drinkbeker van het Goddelijk zwijgen is voorbij gegaan. Het getuigenis van de Vader, dat Hij leed als Borg, was het enige waarop Hij recht had en het enige waarom Hij gevraagd heeft.

Door den engel, die Hem versterkt heeft in de hof, heeft de Vader de lijdende Borg als Borg erkend en verheerlijkt in de hof. In Zijn strijd met de hel, blijft de Vader Hem erkennen als Borg. Het versterkt een veldheer in het heetst van de strijd, dat zijn vorst hem erkent als zijn veldheer, door een bode tot hem te zenden.

De grote Veldheer lijdt en strijdt niet voor Zichzelf, maar voor Zijn God en Koning, en daarin wordt Hij versterkt door een bode, die Hem gezonden wordt door de Vader. Had de Vader dat niet gedaan, dan zou de Borg den beker van het Goddelijk zwijgen gedronken hebben; maar nu is hij voorbijgegaan. De drinkbeker van het Goddelijk zwijgen heeft Christus wel gedronken in de woestijn, toen Hij veertig dagen verzocht werd van de boze. Daarom verkwikt het Hem nu des te meer, dat de Vader tot Hem spreekt, versterkend spreekt, door een engel in de hof, waar Hij tot bloedens toe gestreden heeft tot overwinning voor Zijn volk. Met sterke roeping en tranen heeft de Zoon zichzelf geofferd, en is Hij verhoord uit de vrees. De sterkte van Zijn wenend roepen tot Zijn God, lag in Zijn vertrouwen op Zijn God. Hij bad in de volle zekerheid des geloofs, met niet de minsten twijfel in Zijn ziel.

Toen Hij zich gaf als Borg, heeft de Vader Hem aangenomen als Borg, en op grond daarvan vertrouwt Hij zonder te twijfelen, dat de Vader Hem zal verheerlijken als Borg. Naarmate Hij afdaalt in de diepte van Zijn vernedering, komt Hij in dat vertrouwen met des te meer kracht Zijn bedroefde ziel uit te storten voor Zijn God. Dat Hij verhoord is door de Vader, bleek in de hof uit de engel, die Hem versterkt heeft; in de zaal van Kajafas uit het kraaien van de haan. Al verloochende Petrus de Borg, de Vader erkent Hem als Borg, door het kraaien van de haan. In het rechthuis van Pilatus spreekt de Vader door de droom van een vrouw: "*Heb toch niets te doen met dien rechtvaardige*". God heeft het de rechter laten zeggen, dat Hij rechtvaardig was, en hij geen schuld in Hem vond.

Aan het kruis heeft de Vader Hem verheerlijkt als Borg, door het gebed van den moordenaar, die door de Vader tot Hem werd getrokken in boetvaardigheid. In de opwekking van Christus, in Zijn verlossing uit de dood door de Vader, staat het boven allen twijfel verheven, dat Hij met Zijn borgtocht volkomen heeft voldaan aan den eis van Gods gerechtigheid.

Omdat de Vader Hem verhoord heeft als Borg, hoort en verhoort Hij het bidden en smeken, het wenend roepen en klagen van Zijn volk. Wat wij de Vader bidden in Zijn naam, zal ons geschonken worden. Wij hebben geen pleitgrond in onszelf; en wanneer ons hart ons veroordeelt, dan hebben wij geen vrijmoedigheid, maar door te buigen onder Gods eisende gerechtigheid, met de bekentenis, de eeuwigen dood waardig te zijn, krijgen wij in de offerande van Jezus Christus vrijmoedigheid tot de Vader te gaan.

Gebedsverhoringen zijn tot versterking van het geloof. Het biddend volk heeft er behoefte aan, daar zij geen grond kunnen vinden in hun bidden. In het bidden kunnen zij versterkt worden door de prediking van een engel, de van God gezonden dienstknecht, waar zij in de prediking van het Evangelie Gods stem mogen horen; door de bevestiging van het woord: "*Ik heb voor u gebeden, dat uw geloof niet ophoude*" gelijk dit woord bevestigd werd in het hart van Petrus, door het kraaien van de haan, met de hartinnemende blik van Jezus toen hij naar buiten ging en bitterlijk weende.

Doe de Heere Jezus, o biddend volk, toch geen smaadheid aan door Hem te verloochenen, maar eer Hem, door Hem aan te nemen en te verheerlijken als uw Borg en Zaligmaker.

Door de bekering van een zondaar kunt u bemoedigd en versterkt worden in het bidden, daar u moed moogt scheppen uit zijn behoudenis. Voortgaande in het wenend bidden en smeken, zult u verlost worden uit de banden des doods en angsten der hel, daar Christus verhoord en verlost is door de Vader. De weg des gebeds is de weg der gehoorzaamheid, daar de Heere gezegd heeft: Waakt en bidt, opdat gij niet in verzoeking komt. Biddende heeft de Heere Jezus gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij geleden heeft.

De grote hogepriester is een oorzaak der eeuwige zaligheid,

III. in Zijn gehoorzaamheid aan de Vader

"Hoewel Hij de Zoon was, zo heeft Hij nochtans gehoorzaamheid geleerd uit hetgeen Hij heeft geleden." De Zoon, de alleenwijze God, heeft zichzelf gehoorzaamheid geleerd. Als God was het niet mogelijk, dat Hij kon lijden. Wat Hij gedaan heeft en doet als God, heeft Hij niet geleerd. Wat God doet, doet Hij van zichzelf, daar Hij is de alleenwijze en almachtige God. Wat Hij gedaan heeft als waarachtig mens, heeft Hij geleerd, zichzelf geleerd. De gehoorzaamheid van de Borg was een betalende en verdienende gehoorzaamheid; een betalende gehoorzaamheid voor ongehoorzame zondaren; een verdienende gehoorzaamheid, **omdat het recht ten eeuwigen leven in het verbond der werken door een volmaakte gehoorzaamheid verdiend moest worden.**

Als waarachtig mens heeft Hij zichzelf geleerd, de Vader te gehoorzamen tot de dood, ja, tot de dood des kruises. Daar onze ongehoorzaamheid een dodelijke ongehoorzaamheid was en is, kón het niet met minder. Onze ongehoorzaamheid was een moedwillige ongehoorzaamheid, een opzettelijke ongehoorzaamheid. Het was niet alleen een nalatigheid omtrent hetgeen de Heere bevolen had te doen, maar ook een zonde van bedrijf in het doen van datgene, wat door de Heere verboden was. Door het eten van de verboden boom, dacht de mens God te worden.

Met die moedwillige ongehoorzaamheid heeft hij zichzelf en al zijn nakomelingen gestort in de staat van ellende. De Zoon heeft het zichzelf geleerd, lijdelijk Zijn God te gehoorzamen in het dragen en door-dragen van Zijn oneindige toorn. Als Hij geslagen werd, sloeg Hij niet terug, als Hij gescholden werd, schold Hij niet weder; overgegeven in de vloekdood des kruises, boog Hij het hoofd en gaf Hij den geest. *"De Heere heeft onzer aller ongerechtigheid op Hem doen aanlopen. Als dezelve geëist werd, toen werd Hij verdrukt; doch Hij deed Zijn mond niet open; als een lam werd Hij ter slachting geleid en als een schaap, dat stom is voor het aangezicht zijner scheerders, alzo deed Hij Zijn mond niet open"*.

Door Zijn lijdelijke gehoorzaamheid heeft Hij bevrijding van de straf verworven. De straf, bedreigd op de daad der moedwillige ongehoorzaamheid, heeft Hij gedragen en doordragen als Borg. Niet slechts met de bekentenis, dat wij gezondigd hebben, maar **door de straf der zonde van ganser harte te aanvaarden door in vereniging met Hem, het hoofd te buigen onder Gods recht, wordt Hij, die gehoorzaam geworden is tot den vloekdood des kruises, ons ontdekt door Gods Geest in Zijn dierbaarheid.** Hierom moeten wij niet alleen onze dadelijke, maar ook onze erfelijke ongehoorzaamheid leren kennen en bewenen voor Gods aangezicht.

Lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid zijn wel te onderscheiden, maar niet te scheiden. Zijn lijden was lijdelijke gehoorzaamheid; Zijn doen van de wet was dadelijke gehoorzaamheid. Nooit heeft Hij gezondigd; altijd heeft Hij de wet Zijn Vaders volmaakt onderhouden. De volmaakte gehoorzaamheid, die God van Adam eiste in het verbond der werken, en in hem van ons, heeft Christus volbracht. Hij heeft het verbond der werken volmaakt onderhouden en het recht verworven ten eeuwigen leven voor zichzelf, als waarachtig mens, en voor Zijn volk, als hun Borg.

Veeltijds blijft men staan in de bevindelijke kennis van Zijn lijdelijke gehoorzaamheid, wat de levendige hoop op de eeuwige heerlijkheid zo doet ontbreken. Het recht ten eeuwige leven is gegrond in de dadelijke gehoorzaamheid van Christus. Die Hem door het geloof daarin mag kennen met een geestelijke kennis, daarop mag vertrouwen, heeft een gegronde en levendige hope in zijn ziel op de eeuwige heerlijkheid.

Geheiligd zijnde, of volmaakt geworden zijnde, namelijk in deze zijn gehoorzaamheid, door zichzelf over te geven in de vloekdood des kruises, waaruit de Vader Hem heeft verheven, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.

Allen die Hem gehoorzaam zijn, is Hij een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden.

Hem gehoorzaam zijn is het kenmerk der genade, waarvan hier gesproken wordt.

Zowel in het verbond der genade, als in dat der werken, neemt gehoorzaamheid de eerste plaats in, met dit verschil, dat het in de staat der rechtheid de gehoorzaamheid der wet was, en in de staat der genade de gehoorzaamheid des geloofs is.

Daar wij gans verdorven zijn, is het niet mogelijk, door de gehoorzaamheid der wet zalig te worden, al zijn wij nog onder de wet en al zoeken wij dat door de wet; maar alleen door de gehoorzaamheid des geloofs, die uit Christus is, door te zijn onder de genade.

Gehoorzaamheid geeft een onvoorwaardelijke onderwerping te kennen. Dat is niet een onderwerping, waarin men slááfs, maar gelóvig werkzaam is. Die gehoorzaamheid komt op uit de innerlijke vereniging des harten met Christus. In het geloof is het altijd en alleen een leven uit Christus Door de liefde van Christus wordt het hart ingenomen voor Christus, om Hem gehoorzaam te zijn. Hij is het grote voorbeeld van deze gehoorzaamheid. Nooit en in niets is Hij van deze weg afgeweken. Het was Zijn spijs en drank, de Vader gehoorzaam te zijn.

Niets is meer tot versterking des geloofs, dan Hem te volgen door de gehoorzaamheid des geloofs. Hij is de grote leermeester van deze gehoorzaamheid, die altijd zelfverloochening inhoudt. Alleen in de weg van zelfverloochening - en dat kan en wil de Heere Jezus ons leren - is het mogelijk Hem te gehoorzamen. Eigen wil en zin te verachten, wordt alleen aan Zijn voeten geleerd. De zaligheid, die Hij door lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid verdiend heeft, wordt gesmaakt op de weg van geloofsghehoorzaamheid.

Hij is allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden. De Schrift spreekt hier van een oorzaak en niet van de oorzaak der eeuwige zaligheid. De oorzaak der zaligheid ligt niet in één persoon, maar in God-drieëenig. God is geheel en al de oorzaak der zaligheid. De zaligheid is uit Hem en door Hem en tot Hem. Alle roem is uitgesloten. Hiervan zijn al Gods kinderen overtuigd tot in het diepst van hun innerlijk leven, om God daarvoor eeuwig te verheerlijken. De oorzaak van het eeuwig verderf is in ons, maar die der eeuwige zaligheid in de Heere.

Daar is een eerste, tweede en derde oorzaak, die in vereniging met elkaar de oorzaak der eeuwige zaligheid zijn. De eerste oorzaak is in de Vader, de tweede in de Zoon, de derde in de Heiligen Geest. De bewegende oorzaak is in de Vader, de verdienende oorzaak in de Zoon, de werkende oorzaak in de Heiligen Geest. Wij kunnen dus niet zeggen: De Heere Jezus is de oorzaak van onze zaligheid, daar de Vader en de Heilige Geest zowel oorzaak zijn van onze zaligheid, als de Zoon. Wèl kunnen degenen, die Hem gehoorzaam zijn, zeggen: De Heere Jezus is de verdienende oorzaak van mijn zaligheid.

De bewegende oorzaak is in de Vader, daar Hij dat volk heeft verkoren, dat Hij door Zijn trekkende liefde beweegt tot Christus te komen. Hij geeft het verordeneerde volk aan Christus en de verordeneerden Christus aan Zijn volk. Gods soeverein welbehagen is hiervan de bewegende oorzaak.

De verdienende oorzaak is in de Zoon, daar Hij zichzelf heeft gegeven in de stilte der eeuwigheid, om in de tijd de zaligheid te verdienen. In het geloof is het een zakken en zinken op de Rotssteen Wiens werk volkomen is.

De werkende oorzaak is in de Heiligen Geest, die het geloof werkt door en versterkt in Christus. "*Hij is mij gegeven, opdat Hij mij door een oprecht geloof Christus en al Zijn weldaden deelachtig make, mij trooste en bij mij eeuwiglijk blijve*".

Christus, die een oorzaak der eeuwige zaligheid genoemd wordt, is dus de verdienende oorzaak van de eeuwige zaligheid. Naarmate wij Hem daarin mogen leren kennen, en steeds meer mogen leren kennen zal dat ons hart te inniger gaande maken, om Hem te gehoorzamen. Gelijk de Vader Hem geheiligd of verheerlijkt heeft, vanwege de gehoorzaamheid, die Hij geleerd heeft uit hetgeen Hij heeft geleden, zal het volk, dat Hem in gehoorzaamheid aankleeft, met Hem verheerlijkt worden.

In het geloof wordt de Heere Jezus altijd geprezen als de verdienende oorzaak der eeuwige zaligheid. Gelijk Hij verheerlijkt wordt door de Vader om zijn gehoorzaamheid, wordt Hij ook verheerlijkt door de kerk.

Toepassing

Met klaarheid heeft de apostel hier gesproken over de weg der zaligheid.

Het is verklaard, hoe Christus de zaligheid verdiend heeft, hoe rampzalige zondaren van die grote zaligheid deelgenoten worden.

Kan die zaligheid ons hart niet bekoren? Leven wij nog voort in onze onbekeerlijkheid ?

Daar wij, zolang wij op de wereld zijn, in de mogelijkheid verkeren, om zalig te worden, gevoelen wij ons gedrongen, u mijn onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid, daarop te wijzen. Die zaligheid wordt u in de prediking van het Evangelie nog aangeboden. Zij is te verkrijgen, en wordt gesmaakt in de weg der gehoorzaamheid.

Wat is gehoorzaamheid?

Gehoorzaamheid is: Gods wil betrachten, met een onvoorwaardelijke overgave des harten. Het vereist in den mens een totale verloochening van zichzelf.

Deze gehoorzaamheid is opkomende uit de wortel des geloofs en staat tegenover de ongehoorzaamheid des ongeloofs. Ongehoorzaamheid is de weg des verderfs, gehoorzaamheid is de weg des levens. Krachtens Gods majesteit kan de Heere niet anders dan gehoorzaamheid, onderwerping en geloof van ons eisen.

Dat doet Hij niet alleen in de weg van het Verbond der Werken; dat doet Hij eveneens in de bediening van het Verbond der Genade. **Er is geen innerlijke gemeenschap met de Heere in de weg van het Verbond der Genade denkbaar, als deze geloofsgehoorzaamheid niet gevonden wordt in ons hart en leven.**

De oprechte geloofsgehoorzaamheid, die de Heere van ons eist, krachtens onze uitwendige gemeenschap aan het Verbond der Genade, schenkt Hij onder de bearbeiding des Heilige Geestes, met de inlijving in Christus door een oprecht geloof, waardoor de innerlijke Verbondsgemeenschap verkregen wordt. **Levende onder de openbaring van het Genadeverbond, staan wij dubbel schuldig aan Gods heilige en altoos van kracht zijnde wet, en is onze ongehoorzaamheid een dubbele ongehoorzaamheid.**

De apostel leert ons, dat wij alleen in de weg van geloofsgehoorzaamheid deelgenoot kunnen worden van de eeuwige zaligheid.

Christus is allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden. Door de innerlijke vereniging des geloofs met Christus krijgt het hart de gehoorzaamheid lief, onder de bearbeiding des Heilige Geestes. Niets is voor ons noodzakelijker, dan dat.

Die gehoorzaamheid is tweëerlei, Christus heeft in Zijn lijdelijke gehoorzaamheid met een gehele overgave van Zichzelf, gebogen onder de eis van Gods wrekende gerechtigheid.

Allen, die Hem gehoorzamen, doen wat Hij deed, en buigen in vereniging met Hem onder de eis van Gods wrekende gerechtigheid.

Hij boog als Borg; die Hem gehoorzaam zijn, buigen als overtreders. In dat buigen heeft Christus het oordeel des doods en der verdoemenis aanvaard.

Die Hem in dat bukken gehoorzaam zijn, aanvaarden door die innerlijke vereniging met Hem, de tijdelijke en eeuwige straf, naar het rechtvaardig oordeel Gods.

Gelijk Christus dat biddende, smekende en wenende aanvaard heeft, zo wordt het ook aanvaard door degenen, die Hem gehoorzaam zijn. Dat bukken gaat gepaard met een diepe verootmoediging en vernedering des harten.

Christus heeft gebeden tot de Vader, om door Hem verlost te worden uit de dood, op grond van Zijn voldoening aan de eis van Gods gerechtigheid, door Zichzelf te offeren op het altaar van Zijn Goddelijke natuur.

Maar, die Hem gehoorzaam zijn in het buigen onder Gods recht, bidden tot God om verlossing uit de banden des doods en angsten der hel, pleitende op de borggerechtigheid, die door Hem is aangebracht. Deze gehoorzaamheid is een Gode welbehaaglijke gehoorzaamheid.

Christus heeft in Zijn dadelijke gehoorzaamheid gewandeld, en volmaakt gewandeld, op het pad van Gods geboden. Het was Zijn spijs en drank, des Vaders wil te doen.

Door de innerlijke geloofsvereniging met Christus worden de voetstappen van Christus gedrukt in geloofsgehoorzaamheid, met een heilig vermaak des harten. In die gehoorzaamheid is Christus hun een oorzaak der eeuwige zaligheid, en daarin wensen zij te leven, gelijk Hij geleefd heeft, tot verheerlijking van God.

In die oefeningen dragen de gelovigen het beeld van de Heere Jezus in hun hart en leven. **Het gehoorzamen van Christus in het geloof houdt wedergeboorte, rechtvaardigmaking en heiligmaking in. In de weg van deze gehoorzaamheid worden verloren zondaren, gezaligde zondaren.**

Gehoorzaamheid is een eis voor oud en jong, rijk en arm.

Onvoorwaardelijke gehoorzaamheid is en blijft de grondtoon van het leven der genade. Die de voetstappen van de Overste Leidsman der gehoorzaamheid niet leert drukken, moet deze zaligheid derven. Denk er toch aan, daar wij maar een klein poosje op de wereld zijn, om zalig te worden.

Bedenk het wel, bedrukten, dat alleen vorderingen gemaakt kunnen worden op de weg der genade door in gehoorzaamheid aan Christus te buigen in het stof der vernedering. **Gelijk Hij de zaligheid wenende, biddende en smekende heeft verdiend, kunnen wij haar alleen in die weg deelachtig worden.** Het is de wille Gods, dat u op Hem ziet en vertrouwt.

Christus heeft niet Zichzelf verheerlijkt, maar de Vader heeft Hem verheerlijkt om Hogepriester te zijn. De Vader wil, dat u in de weg van boetvaardigheid, door schuldbesef getroffen en verslagen, tot Hem komt.

Dat is tot verheerlijking van de Vader, die Hem verheerlijkt heeft, tot verheerlijking van de Zoon, die verheerlijkt is, tot verheerlijking van de Heiligen Geest, die Hem verheerlijkt heeft door op Hem neder te dalen in de gedaante van een duif.

Zoek de verdienende oorzaak der zaligheid niet in uzelf, maar in Christus. *"En geheiligd zijnde, is Hij allen, die Hem gehoorzaam zijn, een oorzaak der eeuwige zaligheid geworden"*.

De grond der zaligheid is buiten ons in Hem. Onze grote Hogepriester heeft geen voorganger en geen opvolger, Hij is priester in der eeuwigheid, naar de ordening van Melchizedek.

Welgelukzalig is het volk, dat Hem mag ontmoeten op de weg der gehoorzaamheid, gelijk Abraham in die weg Melchizedek mocht ontmoeten, wiens naam Koning der gerechtigheid betekent.

Hoe verrassend en wonderlijk is het, door Hem gezegend te mogen worden. Dan wordt het ondervonden, dat Zijn vlees waarlijk spijs en Zijn bloed waarlijk drank is. Zijn gerechtigheid kleedt ons, verzadigt ons en verheft ons in des Vaders gunst en gemeenschap, tot vrede en zaligheid des harten, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes.

Welgelukzalig is het volk, dat de Meerdere Melchizedek, de koning van Salem, de koning des vredes, mag ontmoeten, wanneer het opkomt uit den strijd, wanneer wij in Zijn kracht overwinningen hebben mogen behalen op het rijk der zonden en des ongeloofs. Dan geeft Hij vrede, blijdschap en zaligheid in het hart.

De Vader heeft de Zoon verheerlijkt tot Hogepriester, gelijk Aäron, wiens naam "zeer hoog", of "verheven berg" betekent. Hoger, oneindig veel hoger is Hij verheven dan Aäron.

Hij is verheven tot aan des Vaders rechterhand, waar Hij pleit voor Zijn volk op Zijn offerande.

Die Hem verheerlijkt, door in Hem tot God te gaan, verheerlijkt de Vader.

Gelijk de Vader de Zoon verkoren heeft tot Hogepriester, heeft Hij het volk, dat door Hem gedragen wordt op Zijn Hogepriesterlijke borst en schouders, verkoren in Hem.

Het is alles van de Vader uitgaande, waarom de gelovigen er ook mee in de Vader eindigen, in de oefeningen van het leven.

In de ambtelijke bediening is het van grote betekenis, de Goddelijke roeping tot dat werk te gevoelen.

Waar dat gemist wordt, wordt het heil der gemeente en de eer des Heeren niet gezocht. *"En niemand neemt zichzelf die eer aan", want God zal hem te schande maken, als huurlingen zullen ze openbaar worden.*

Biddende, smekende en wenende heeft Christus Zijn priesterlijke bediening heerlijk gemaakt.

Die zich de Goddelijke roeping tot dat werk bewust zijn, weten wat het is, in hun ambtelijke bediening biddende, smekende en wenende werkzaam te zijn.

Gelijk Christus was gesteld op het getuigenis van Zijn God, zijn zij op een Goddelijk getuigenis gesteld in hun ambtelijk werk.

Nooit kan dat werk met genoeg ernst verricht worden, want de Heere zal ons daarover tot verantwoording roepen. Hij die Zichzelf gehoorzaamheid geleerd heeft, kan het ook ons leren, in gehoorzaamheid aan de Heere dat werk te verrichten.

Het zaligen van de zondaar is het werk van de Drieënige God. Het is uit Hem, en door Hem, en tot Hem. Wij denken niet alleen aan het verdienen, maar ook aan het toepassen van de zaligheid, wat Gods kind in verwondering en aanbidding doet komen voor het aangezicht des Heeren. In vereniging met Hem, die Zichzelf met sterke roeping en tranen geofferd heeft, is het mogelijk, dat Gods kind zichzelf gedurig als een offer der dankbaarheid geeft aan de Heere, op de weg der gehoorzaamheid.

Wat moest ons hart er door opgewekt worden, om met meer ootmoed en tederheid te wandelen voor het aangezicht des Heeren. Wanneer kleine kinderen hun ouders zien wenen, dan gaan zij ook wenen. Zo gaan de oprechte kinderen Sions, wanneer zij de Heere Jezus door het geloof zien wenen, ook wenen.

Wenen over het verval van Gods kerk, wenen over het bedroeven van de Heiligen Geest, wenen over hun geestelijke onvruchtbaarheid. Die weent, innig weent, over zijn ongehoorzaamheid, smeekt de Heere om **genade tot gehoorzaamheid. Niets siert Gods kind meer dan gehoorzaamheid; het doet hem sterk staan in de Heere, tegenover den vijand.** Op de weg der gehoorzaamheid heeft Satan het minst vat op ons.

Gelijk Christus de zaligheid heeft verdiend, in gehoorzaamheid aan Zijn God en Vader, laat Hij de door Hem verdiende zaligheid alleen op de weg der gehoorzaamheid smaken.

Amen.

9 *Want bij welken deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende, hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden.*

10 *Daarom, broeders, benaastigt u te meer om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende zult gij nimmermeer struikelen.*

11 *Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig Koninkrijk van onzen Heere en Zaligmaker Jezus Christus.*

2 Petrus 1 : 9 - 11

Het vastmaken van roeping en verkiezing, dat :

- I. verzuimd wordt
- II. betracht wordt
- III. bekroond wordt

Geliefden!

Het is tot vreugde, u Gods verkiezende liefde in Christus te mogen prediken. Die gekenden van eeuwigheid worden door de Vader getrokken uit de duisternis, en gebracht tot het geloof in de Zoon Zijner liefde. Dat gaat door, dat is door niets en door niemand te keren.

In Gods verkiezende liefde is de oorsprong, in Christus is de grond, en in de Heiligen Geest is de kracht Gods tot zaligheid. De Vader heeft dat volk verkoren tot Zijn kind, de Zoon tot Zijn bruid, en de Heilige Geest tot Zijn tempel.

Gods verkiezende liefde was, naar de mens gesproken, oorzaak van disharmonie in God.

De Goedertierenheid die zich wil verheerlijken in de redding van de uitverkorenen, stelt zich tegenover het woord van de Waarheid, die gezegd heeft: "Ten dage, als gij daarvan eet, zult gij den dood sterven". De Gerechtigheid, die de mens wrekend wil en moet vervolgen, stelt zich tegenover de Vrede, die met de opstandige en uitverkoren zondaar tot verzoening wil komen. Daar de Zoon als Borg aan de eis van de Waarheid en de Gerechtigheid heeft voldaan, zijn de deugden Gods tot overeenstemming gekomen. De Goedertierenheid en de Waarheid hebben elkander ontmoet op Golgotha in het kruislijden van de Borg; de Gerechtigheid en Vrede hebben elkander gekust in de dood, in het volbrachte werk van Christus.

In de Raad des Vredes heeft de Zoon, op de vraag des Vaders: "*Wie is hij, die met zijn hart borg worde, om tot Mij te genaken?*", geantwoord: "*Zie, Ik kom*".

Door de bepaalde raad en voorkennis Gods is Christus overgegeven door de rechter en door de hand der onrechtvaardigen aan het kruis gehecht en gedood. Het is door Zijn hand, dat het welbehagen van Gods verkiezende liefde gelukkig zal voortgaan. De zaligheid ligt vast, onbeweeglijk vast, door Gods verkiezende liefde in Christus.

In de prediking van het Evangelie hebben wij Gods verkiezende liefde in Christus tot uitgangspunt.

Het is in geen geval een speculeren op de welwillendheid des mensen. Stond de zaak zo niet, dan zouden wij geen moed hebben om te prediken, daar wij weten niet in staat te zijn één mens te bewegen tot het geloof in Jezus Christus. Niemand zegt: "Waar is God, mijn Maker, die de psalmen geeft in den nacht". Het hart, dat geen droefheid heeft naar God, wil en kan ook niet komen tot het geloof in Jezus Christus.

In het geloof prijzen al de oprechten Gods verkiezende liefde in Christus. De Heere heeft hun hart omstrengeld met het meetsnoer van Zijn verkiezende liefde. Zij zeggen: "*De snoeren zijn mij in lieflijke plaatsen gevallen, ja, een schone erfenis is mij geworden*". In de verkiezende liefde des Vaders is de Goddelijke stuwkracht van het Evangelie. Door Gods verkiezende liefde in Christus hebben wij moed en kracht, om onbekeerde medereizigers naar de eeuwigheid het Evangelie te prediken, want dat kan het hardste hart verbreken en de grootste vijandschap in de mens teniet doen. De verheerlijking van Gods verkiezende liefde openbaart zich in de vrucht van het leven der genade. Geloof, hoop en liefde zijn de vruchten van Gods verkiezende liefde in Christus.

"Zonder ophouden gedenkende het werk uws geloofs en de arbeid der liefde en de verdraagzaamheid der hoop op onzen Heere Jezus Christus, voor onzen God en Vader, wetende, geliefde broeders, uw verkiezing van God".

Het volk dat door het geloof Gods roepende en verkiezende liefde in Christus kreeg vast te maken, heeft een vruchtbaar genadeleven. Zij prijzen de Heere, daar dat werk der genade uit Hem, door Hem en tot Hem is. De prediking van Gods verkiezende liefde in Christus hebben ze lief, innig lief gekregen. Maar, zij die onvruchtbaar voortleven op de erve des verbonds, bekommeren zich niet over die dingen; zij zijn blind, van verre niet ziende. Zij bekommeren zich niet over het vastmaken van roeping en verkiezing.

Het vastmaken van roeping en verkiezing, dat :

I. verzuimd wordt

"Bij welken deze dingen niet zijn, die is blind". Dat zijn mensen, die het verderf dat in de wereld is door de begeerlijkheid, niet ontvloten zijn; zij zijn met hun hart gebleven in de stad des verderfs. Deze mensen missen het deugdenbeeld van Christus, bestaande in geloof, deugd, kennis, matigheid, lijdzaamheid, godzaligheid, broederlijke liefde, en liefde jegens allen.

"Wanneer die dingen wèl bij u zijn, en in u overvloedig zijn, zullen zij u niet ledig en onvruchtbaar laten in de kennis van onzen Heere Jezus Christus".

Deze mensen echter zijn blind, van verre niet ziende. Dat ze blind zijn is erg, maar dat ze het niet beseffen, dat het hun gezegd moet worden, is nog veel erger. De bede: *"Meester, dat ik ziende mag worden"*, ontbreekt. Blind zijn deze mensen voor de hoogheid, heiligheid en majesteit des Heeren. Die daarvan iets ziet, heeft er diepe indrukken van in zijn hart. Hij ziet het, dat hij bij de Heere minder geacht is dan een druppel aan de emmer en een stofje aan de weegschaal. De blinde ziet dat niet, en hij spreekt dan ook nooit met een heilige hoogachting van de Heere, gelijk Abraham: *"Zie toch, ik heb mij onderwonden te spreken tot den Heere, hoewel ik stof en as ben"*.

Blind zijn deze mensen voor Gods wrekende gerechtigheid. Zij denken in hun blindheid, dat het nog wel mee zal vallen in de eeuwigheid. Zij zien het niet in, dat God vanwege Zijn wrekende gerechtigheid een verterend vuur en een eeuwige gloed is, bij Wie niemand wonen kan.

Die het inziet, dat Gods gerechtigheid de zonde niet ongestraft kan laten, beeft en siddert daar God hem moet straffen, moet verdoemen, als hij staat voor eigen rekening.

Blind zijn deze mensen voor Gods goedertierenheid. Zij zien niet, dat het een wonder is van Gods neerbuigende goedheid, dat zij nog mogen leven, dat ze al lang hadden kunnen liggen in de eeuwige duisternis. Zij zien het niet, dat de aarde vol is van Gods goedertierenheid, daar zij blind zijn voor hun onwaardigheid en walgelijkheid. Die Gods goedertierenheid ziet, komt er door tot bekering, wordt er door verbonden aan de Heere, en zegt: *"Hoe dierbaar is Uw goedertierenheid, o God"*.

Blind zijn deze mensen voor de dierbaarheid van Christus. Zij zien geen gedaante noch heerlijkheid in Hem, om Hem te begeren. De bruid echter zegt: *"Al wat aan Hem is, is gans begeerlijk"* en zij zeggen: Niets wat aan Hem is, is voor mij begeerlijk. Verduisterd in het verstand, is de mens blind voor de heerlijkheid van het Goddelijke wezen en van de Goddelijke personen. Hij ziet het niet, hoe noodzakelijk het is, gesteld te worden onder de onwederstandelijke bearbeiding des Heiligen Geestes, om te komen tot bekering.

De mens is blind, van verre niet ziende. Hij is blind, en toch weer niet geheel blind: hij is bijziende. Wat veraf is, ziet hij niet; wat dichtbij is, ziet hij wel. Hij heeft, voortgaande in zijn onbekeerlijkheid, nog nooit een blik geslagen in de eeuwige rampzaligheid. Al hoort hij spreken over de rijken man in het eeuwige vuur, dan ziet hij hem daar niet liggen; dan ziet hij nog niet, wat het inheeft, eeuwig gescheiden te zijn van Gods gunst en gemeenschap, en te zijn aan die plaats, waar geen druppel water gebracht kan worden, om het lijden te verzachten. **Hij ziet wel de dingen, die in zijn onmiddellijke tegenwoordigheid zijn, maar wat achter den dood, in de eeuwigheid ligt, ziet hij niet.** Het geluk van de armen Lazarus ziet hij evenmin. Hij hoort wel spreken over het geluk van Gods kinderen, die zijn ingegaan in de eeuwige heerlijkheid, maar hij ziet hen niet wandelen met lange witte klederen en palmtakken der overwinning, daar hij geen geloof heeft, en in dat opzicht geheel blind is. De hel verschrikt hem niet, en de hemel verkwikt hem niet. Het zijn voor hem geen werkelijkheden. Hij houdt het alleen bij hetgeen hij ziet, wat hij met zijn handen kan tasten. Daar hij bijziende is, ziet hij alleen de dingen van deze tegenwoordige wereld.

De dingen van deze tegenwoordige wereld ziet hij gaarne, daar gaat hij in op, daar geeft hij zijn hart aan. Al predikt de prediker: *"Ijdelheid der ijdelheden, het is al ijdelheid"*, hij neemt het niet ter harte. Hij vindt het domme mensen, voor wie de wereld een opeenstapeling van ijdelheden is, daar het voor hem álles is. Arme man! zo reist hij voort naar een alles beslissende eeuwigheid, gelijk een os geleid wordt naar de slachtbank.

Deze mensen zijn toch godsdienstig; zij zijn leden der kerk zegt Petrus, want zij dragen het teken des verbonds aan hun voorhoofd. Zij zijn vergeetachtig. Zij hebben vergeten de reiniging hunner vorige zonden. Gelijk de overste der schenkers, toen hij verlost was uit de kuil niet gedacht aan Jozef maar hem vergat, hebben deze mensen de Heere Jezus vergeten, in Wiens Naam hun het woord en het teken van Gods vergevende liefde was geschonken.

Deze mensen zijn wel hóórders van het Woord, aanschouwers van de doop, en drágers van het teken des Verbonds, maar geen dáders. Zij beléven de waarheid niet. Gods verkiezende liefde in Christus missen zij in hun hart en leven. Deze mensen zijn gelijk aan de man, die zijn aangeboren aangezicht bemerkt in de spiegel, maar wegloopt en vergeet hoedanig hij is. Hij houdt het beeld van zijn aangeboren aangezicht niet bij zich. Zo hebben deze mensen slechts een oppervlakkige kennis van hun aangeboren en werkelijke zonden, welke niet blijvend is, niet gepaard gaat met een innige boetvaardigheid, waarom de vergeving der zonden hun niet dierbaar is.

Deze mensen hebben hun doop, de reiniging hunner vorige zonden vergeten. De doop, het teken van Gods vergevende en verkiezende liefde in Christus, hebben ze vergeten. Terwijl Abraham het teken der besnijdenis heeft ontvangen tot een zegel van de rechtvaardigheid zijns geloofs, hebben déze mensen bij het teken van de doop de betekende zaak niet ontvangen, maar bij het gemis van de betekende zaak, behoudt toch het teken zijn kracht. Zij hebben het teken van Gods verkiezende en vergevende liefde in Christus ontvangen, maar de zaak zélf missen zij. Dat de scheiding van die twee zaken indruist tegen de betekenis van den doop, hebben zij niet bedacht; daar leven zij overheen. De apostel scheidt die twee zaken niet.

Hoor maar, wat Paulus zegt: *"Of weet gij niet, dat zovelen als wij in Christus Jezus gedoopt zijn, wij in Zijn dood gedoopt zijn? Wij zijn dan met Hem begraven door de doop in de dood, opdat, gelijkerwijs Christus uit de doden opgewekt is tot de heerlijkheid des Vaders, alzo ook wij in nieuwigheid des levens wandelen zouden"*. De Schrift scheidt die twee zaken nooit van elkaar, en geeft niemand het recht dat te doen. Gaan wij die twee zaken - tegen de Schrift in - toch van elkaar scheiden, dan bedroeven wij de Heiligen Geest, door Zijn vermanende en waarschuwendende stem het zwijgen op te leggen. **Niemand op de wereld mág onbekeerd voortleven, maar in géén geval degenen, die leven onder den eis des Verbonds op de erve des Verbonds. Die eis des verbonds omvat niet alleen dat wij uitwendig, maar ook dat wij inwendig Christelijk leven; dat wij dus door het geloof uit en in Christus leven.** Nooit, en nog eens nooit, mogen die twee zaken van elkander gescheiden worden. Nu moeten wij niet denken, dat de apostel de gemeente door het teken, of met het teken van de vergeving der zonden, zonder de betekende zaak, opbouwt of zalig spreekt. Hij zegt niet zonder meer: "U hebt het teken en zegel van Gods verkiezende en vergevende liefde in Christus ontvangen, en daarom moet u geloven, dat het zo is, dat u die zaken deelachtig is".

Deze mensen leefden christelijk, waren niet censurabel. Was dat zo geweest, dan zou hij hen niet gespaard hebben. Zij leefden uitwendig wel christelijk, maar inwendig werd de praktijk der godzaligheid gemist. **De praktijk der godzaligheid zal een mens niet ledig en onvruchtbaar laten; dat openbaart zich naar buiten.** Bij welke deze dingen niet zijn, die is blind, van verre niet ziende hebbende vergeten de reiniging zijner vorige zonden. Het wordt deze mensen in de eerste plaats duidelijk gemaakt, dat zij de reiniging hunner vorige zonden hebben vergeten die zij voorwerpelijk in de doop hebben ontvangen, dat zij het verzuimd hebben hun roeping en verkiezing vast te maken.

Hóe zouden ze daaraan gedacht hebben, als zij daaraan gedacht hadden op een rechte wijze? Dan zouden zij in de eerste plaats gedacht hebben aan de beleving van de belijdenis, die was afgelegd. Het gaat in de doop, om de reiniging of afwassing der zonden. Aan die reiniging der zonden was de belijdenis der zonden verbonden voor het aangezicht des Heeren. Zo werd Paulus gedoopt, toen hij met een boetvaardige ziel lag te worstelen aan de troon van Gods genade. *"En nu, wat vertoeft gij? Sta op, en laat u dopen en uw zonden afwassen, aanroepende den naam des Heeren"*. En zo heeft Paulus het ook geleerd in Korinthe: *"En dit waart gij sommigen, maar gij zijt afgewassen, maar gij zijt geheiligd, maar gij zijt gerechtvaardigd in den naam des Heeren Jezus en door den Geest onzes Gods"*. En zo leert Petrus het hier in deze tekstwoorden. **De vergeving der zonden, die zij beleden hadden bij de doop, was hun geschonken in de doop; en dat houdt de apostel vast.** Hij laat de doop niet los, al hebben zij de betekenis van de doop losgelaten

Op grond van de doop komt Petrus met de eis des verbonds tot deze mensen. Wij kunnen tot de heidenen wel met de prediking van het Evangelie, maar niet met de eis des verbonds komen.

Al de profeten hebben de eis des verbonds gepredikt onder de Israëlieten, maar niet onder de heidenen.

Als Jona predikt in Ninevé, dan predikt hij daar niet de eis des Verbonds. Beking, de waarachtige beking, is altijd de eis des verbonds; en dat predikt hij niet op de straten van die grote stad. "Nog veertig dagen, dan zal Ninevé worden omgekeerd" was zijn prediking.

Zij mochten zich wel bekeren, en zij hebben zich ook bekeerd en hadden zij zich verbonden door het teken des verbonds aan de God des verbonds, dan zouden zij voor altijd gestaan hebben onder de eis des verbonds, maar zover is het niet gekomen. **Déze mensen, waarvan de apostel spreekt, staan onder de eis des verbonds, daar zij het teken des verbonds hebben aanvaard, en daarom worden zij vermaand. Zij hebben het téken niet vergeten, maar de betekende záak.**

Die de betekende zaak, namelijk Gods verkiezende en vergevende liefde, mist in zijn hart, wandelt niet op de weg van heiligmaking, heeft vergeten de reiniging zijner vorige zonden; al deelt hij in een uiterlijke Verbondsreiniging. Hij is dus verwerpelijk. **Deze mensen zijn gelijk aan een man, die een pas heeft ontvangen, om een grote reis te maken, te reizen naar een ander land. Gekomen aan de grens, denkt hij het land zijner begeerte binnen te stappen, maar zie, hij wordt niet toegelaten, want hij heeft zijn pas vergeten.**

Zo zal het ook gaan met degenen, die de geestelijke betekenis van hun doop vergeten, wanneer zij zullen komen aan de grenzen der eeuwigheid. Dan denken die mensen, vertrouwend op het teken des verbonds, het land, vloeiende van melk en honig binnen te trekken, maar dat kan niet, **daar zij het teken van Gods vergevende liefde niet hebben in hun hart.** Zij hebben geen pas, en worden van de poorten des hemels verwezen naar de eeuwige rampzaligheid. Het was vergeten; er was niet aan gedacht. Het schijnt op zichzelf zo onschuldig, maar de eeuwigheid zal het openbaren, wat dat inheeft.

Deze mensen hebben zichzelf niet beproefd, zij hebben hun innerlijk leven niet getoetst aan de proefsteen van Gods getuigenis. Het is hun gezegd, zich te beproeven of zij in het geloof waren, maar dat woord hebben zij niet ter harte genomen.

Wat voorrecht, dat deze mensen nog leven onder de ontdekkende waarheid, dat zij gewezen worden op het gemis, waaronder zij voortreizen, door het verzuim, dat zij gepleegd hebben. En als de apostel dat onomwonden gezegd heeft, treedt hij vermanend op, wijst hij de weg, waarin Gods toekomstige toorn is te ontvlieden: "*Daarom broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken; want dat doende, zult gij nimmermeer struikelen*". Dat bij al de uiterlijke zegeningen des verbonds, het vastmaken van roeping en verkiezing verzuimd werd, heeft Petrus ons duidelijk gezegd. Zoekende het behoud van hun onsterfelijke zielen, gaat hij aandringen op het vastmaken van roeping en verkiezing.

Het vastmaken van roeping en verkiezing, dat :

II. betracht wordt

"Daarom, broeders". Hier spreekt Petrus deze mensen aan als broeders.

Nu moeten wij niet denken, dat allen, die broeders genaamd werden, in waarheid broeders waren. Het Woord spreekt van tweeërlei broeders, broeders aan wie de oprechte broeders zich wel, en broeders aan wie zij zich niet moesten onttrekken. "*En wij bevelen u, broeders, in den naam onzes Heeren Jezus Christus, dat gij u onttrekt van een iegelijk broeder, die ongeregeld wandelt, en niet naar de inzetting, die hij van ons ont-vangen heeft*". **De gemeente moest zich onttrekken aan degenen, die broeders genaamd werden, en dat niet waren in oprechtheid des harten.** Daar zijn kerkelijke broeders, die niet leven door het geloof, die niet werkzaam zijn in het vastmaken van roeping en verkiezing.

Deze broeders waren blind voor de kroon der heerlijkheid aan het eind van de loopbaan, maar niet blind voor de gouden bal van werelds genot, die over de loopbaan rolt. Die gouden bal ziende, hebben zij er naar gegrepen, daar het oog niet gevestigd was op de gouden kroon der rechtvaardigheid. Grijpende naar die gouden bal, zijn zij gestruikeld, en gestruikeld zijnde, zijn zij gevallen, en gevallen zijnde, zijn zij blijven liggen.

Bij deze mensen nu staat de apostel stil; hij spreekt hen aan: "*Daarom broeders, benaastigt u te meer, om uw roeping en verkiezing vast te maken, daar gij het reeds zo lang verzuimd hebt*". **Roeping en verkiezing, verkiezing en roeping, zijn niet van elkaar te scheiden. Het volk, dat de Heere tevoren gekend heeft, dat heeft Hij ook tevoren verordineerd, den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn.** "*En die Hij te voren verordineerd heeft, dezen heeft Hij ook geroepen*". Als Paulus de zaak belicht van Gods kant, dan is het verkiezing en róeping. Dan beziet hij het leven der genade van de eeuwigheid uit; dan zegt hij, wat de Heere gedaan heeft en doet in het hart Zijns volks.

Maar zo spreekt Petrus er hier niet over; hij spreekt van **roeping en verkiezing, die vast gemaakt moeten worden door het geloof**. Blinde en zorgeloze mensen worden hier opgewekt hun roeping vast te maken. Roeping en verkiezing zijn vast in God; waarachtig in de Heere Jezus.

Johannes zegt: "*Hetgeen waarachtig is in Hem, zij ook in u waarachtig*". Het waarachtige licht - en dat is Gods dierbaar Woord - schijnt nu. God is de waarachtige, die altijd waarachtig is in Zijn spreken.

"God is geen man, dat Hij liegen zou, noch eens mensen kind, dat het Hem berouwen zou. Zou Hij het zeggen, en niet doen? Of spreken en het niet bestendig maken?"

Het gaat hier niet in de eerste plaats over onze geloofswerkzaamheden met de verkiezing, maar met die der roeping. Heeft menigeeen deze orde niet veranderd? In de eerste plaats is het dan een tobben over de verkiezing. "Wat baat alles, wat ik doe en laat, als ik niet uitverkoren ben?" Dit komt op uit het ongeloof, dat niet wil buigen onder de soevereiniteit Gods. Die zijn mond steekt in het stof der verootmoediging, buigt onder Gods soevereiniteit, en zegt, dat God rechtvaardig alle mensen had kunnen laten liggen in de staat der ellende. Het is hem een wonder, dat God door Christus die verkiezende liefde heeft geopenbaard in Zijn Woord. Door Gods verkiezende liefde is het nog mogelijk zalig te worden **Voor deze mensen is Gods verkiezende liefde in Christus geen struikelblok meer, al is het ook, dat zij niet weten of zij tot dat gekende volk behoren. Het gaat bij deze mensen in de eerste plaats om de roeping.**

Deze roeping is ernstig en waarachtig, zegt onze belijdenis: "*Doch zo velen als er door het Evangelie geroepen worden, die worden ernstiglijk geroepen. Want God betoont ernstiglijk en waarachtig in Zijn Woord, wat Hem aangenaam is, namelijk, dat de geroepenen tot Hem komen. Hij belooft ook met ernst allen, die tot Hem komen, en geloven, de rust der zielen en het eeuwige leven. Dat er velen, door de bediening des Evangelies geroepen zijnde, niet komen, en niet bekeerd worden, daarvan is de schuld niet in het Evangelie, noch in Christus, door het Evangelie aangeboden zijnde, noch in God, die door het Evangelie roept, en zelfs ook dien Hij roept, onderscheiden gaven mededeelt; maar in degene, die geroepen worden; van dewelken sommigen, zorgeloos zijnde, het Woord des levens niet aannemen*" (Dordtse Leerregels).

Ernstig en waarachtig is de zaak in tweeërlei opzicht, daar de prediking van het Evangelie vloek en zegen, dood en leven omvat. In de hemelse lastbrief van Gods knechten staat: "*Zegt den rechtvaardige, dat het hem wel zal gaan; dat zij de vrucht hunner werken zullen eten. Wee den goddeloze, het zal hem kwalijk gaan, want de vergelding zijner handen zal Hem geschieden*".

In het vastmaken van die roeping zijn wij afhankelijk van de zalving des Heiligen Geestes, en die is waarachtig. Die zalving doet het Woord, dat in zichzelf waarachtig is, waarachtig worden in het hart. "*Die zijn getuigenis aangenomen heeft, die heeft verzegeld, dat God waarachtig is*". Onder de lieve en dierbare bearbeiding des Heiligen Geestes wordt de waarheid waar in het hart. De goddelijke roeping, die vast is in zichzelf, wordt vastgemaakt in het hart.

Die mensch spreek tot zichzelf: "Ik ben onbekeerd, ik lig onder het oordeel, ik ben op reis naar de eeuwige ramp-zaligheid."

Daaraan zijn zij door die goddelijke roeping ontdekt; dat nemen zij van ganser harte over. Op elke bladzijde van de Bijbel lezen zij hun doodvonnis, wat door een ernstige overdenking steeds vaster gemaakt wordt, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes.

De eeuwige rampzaligheid is voor die mensen niet langer denkbeeldig; het is waar, waarachtig waar, dat ik lig onder het oordeel des doods en der verdoemenis.

Velen zeggen, als hun gevraagd wordt, waar zij heenreizen: "Ik weet het niet". Of: "Als ik zo sterf, zal het wellicht niet goed aflopen met mij". Voor die mensen is het nog geen werkelijkheid geworden, dat zij liggen onder het oordeel des doods en der verdoemenis.

Mogelijk vertrouwen zij nog op hun godsdienstigheid en hebben nog een ijdele hoop op de hemel. **Maar, die leven onder de onwederstandelijke werkingen des Heilige Geestes, twijfelen niet, roepen het uit: "Verloren, verloren, voor eeuwig verloren!"** In het stof der verootmoediging belijden en bewenen zij hun verlorenheid voor de Heere.

In het hart van die mensen wordt het door de prediking van het Evangelie geopenbaard, dat de Heere Jezus gekomen is, om verloren zondaren zalig te maken. "Zou ik met God, die een verterend vuur en een eeuwige gloed is, nog verzoend kunnen worden? Zou ik van het oordeel des doods en der verdoemenis nog ontheven kunnen worden?" Zeker, dat kan nog. **De deur staat nog voor u open, en de Heere nodigt u nog vriendelijk, tot Hem te komen. Al is het onder veel bestrijdingen, zo ontstaat er toch enige vrijmoedigheid in het hart, zich vast te klemmen aan het Evangelie van Gods genade.**

Het geloof is nog te zwak, om Christus aan te nemen als Borg en Zaligmaker. Worstelende met het ongelooft, zegt hij: "Ik geloof Heere, kom mijn ongelovigheid te hulp". Die bede wordt verhoord. Door de prediking van het Evangelie verleent de Heere hulp tegenover het ongelooft.

Neen! zegt de vijand, dat kan niet, u is te slecht, u heeft niet alleen tegen de wet, maar ook tegen het Evangelie gezondigd, u hebt de zonde tegen de Heilige Geest bedreven. Zonder de bijstand van boven zou die ziel het niet staande kunnen houden tegenover het geweld der hel.

Neen! de zonde tegen de Heiligen Geest hebt u niet bedreven, want dan zou u geen droefheid hebben over uw zonden, geen smart over het gemis van de Heere; het is onmogelijk, dat u dan onder Gods recht had kunnen buigen en Zijn gerechtigheid had kunnen kussen. Met meer klaarheid komt de Heilige Geest door de prediking van het Evangelie Christus, te openbaren in het hart, tot versterking van het geloof. En ziedaar, met vrijmoedigheid wordt Christus aangenomen en omhelsd, als een geschenk van de Vader, die Hem schenkt tot zaligheid van het hart.

In Hem ontvangt die ziel vergeving der zonden en een recht ten eeuwigen leven. **Met de heilige naarstigheit des geloofs wordt de goddelijke roeping tot het geloof in Jezus Christus, vastgemaakt.**

Het is waar, dat zij alles voor waarachtig houden, wat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, en dat de Heilige Geest door het Evangelie een vast vertrouwen werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij, vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheit en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om de verdienste van Christus wille (Zondag 7.).

Zo wordt niet alleen de roeping tot het geloof in Jezus Christus, doch ook de verkiezing in Jezus Christus vastgemaakt. De openbaring van Gods verkiezende liefde in Christus is door deze beleving waar, waarachtig waar geworden in het hart. Nu wordt het van ganser harte omhelsd: "Ja, Ik heb u liefgehad met een eeuwige liefde, daarom heb Ik u getrokken met goedertierenheit". Het is een oorzaak van verwondering en aanbidding, door de Vader tot kind, door de Zoon tot bruid, door de Heiligen Geest tot tempel verkoren te zijn.

Nu is het deze zielen duidelijk, dat zij niet met God, maar God met háár begonnen is. De Heere heeft mijn hart omstrengheld met het meetsnoer Zijner eeuwige liefde. Hij heeft mij getrokken uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

Nu voegt de apostel er nog dit woord aan toe: "*Want dat doende, zult gij nimmermeer struikelen*".

Dat het hier niet gaat over de dagelijkse struikelingen, is duidelijk. Jakobus zegt: "*Wij struikelen allen in velen*". **In gedachten, woorden en werken kleeft het verderf der zonde ons aan, van dag tot dag.** Dat komt Gods kind hier nooit geheel te boven. De allerheiligste heeft, zolang hij in dit leven is, een klein beginsel van de gehoorzaamheit des geloofs. **Petrus heeft hier gesproken van mensen, die gestruikeld waren, door het oog te vestigen op de dingen der wereld, vergetende de reiniging hunner vorige zonden.**

Mensen, die aanvankelijk enige werkzaamheden hadden met de dingen der eeuwigheit, wat verstikt was door de zorgvuldigheden van deze wereld. Roeping en verkiezing vastmakende door de genade des geloofs, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, zullen zij niet meer struikelen, maar de Heere zoeken. Nu moeten wij hier niet lezen: „Want dat gedaan hebbende, zult gij nimmermeer struikelen”. Daar zijn er, die denken, dat Petrus het zó zegt. Die mensen denken, dat zij klaar zijn. Zij zijn bekeerd, zij zijn gerechtvaardigd, en weten zich uitverkoren. Deze mensen zijn met hoog water vastgevaren, liggen op het bed van zorgeloosheit. Petrus zegt niet: "Dat gedaan hebbende, zult gij nimmer meer struikelen". maar "Dat doende, zult gij nimmermeer struikelen".

Het vastmaken van roeping en verkiezing is een doorgaande zaak. In de rechtvaardigmaking zijn geen trappen, die is volkomen, maar in de kénis van de rechtvaardigmaking zijn wél trappen. Daar staat in Zondag 23: "In zoverre ik zulke weldaad met een gelovig hart aanneem".

In de geloofsoefeningen maakt Gods kind roeping en verkiezing steeds vaster en vaster, om het met steeds meer klaarheit te verstaan, in Christus voor God rechtvaardig te zijn. In die weg gaat het volk met steeds meer teerheit wandelen op de weg van heiligmaking; dan wandelen zij in de Heere Jezus, gelijk zij Hem aangenomen hebben; dát doende, struikelen zij niet. Dan wandelen zij als kinderen des lichts temidden van een krom en verdraaid geslacht.

Wij hebben het ten eerste overdacht, dat het vastmaken van roeping en verkiezing verzuimd kan worden, en gemist wordt in het hart, dat de reiniging zijner vorige zonden vergeet.

Ten tweede mochten wij het overdenken, hoe het vastmaken van roeping en verkiezing, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, betracht wordt, om nimmermeer te struikelen, wat :

III. be kroond wordt

"Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig koninkrijk, onzes Heeren en zaligmakers Jezus Christus".

De zekerheid der zaligheid, die gesmaakt wordt in Gods verkiezende liefde in Christus, bekomt een Goddelijke bevestiging; het wordt be kroond.

Het wordt hier niet alleen gezegd, dat zij zullen ingaan in het eeuwig Koninkrijk, maar **dat zij met ruimte zullen ingaan in de eeuwige heerlijkheid, want het zal u rijkelijk toegevoegd worden.** Deze zaak heeft een drievoudige betekenis. Betekenis voor het leven des geloofs, voor het gaan in de dood, en voor het zijn in de eeuwige heerlijkheid.

In de oefeningen des geloofs, in het vastmaken van roeping en verkiezing, bouwen wij het huis onzer verwachting voor de eeuwigheid op de rotssteen Jezus Christus. Naarmate de oprechten zich benaastigen in dat werk, onder de lieve en dierbare bearbeiding des Heiligen Geestes, gaan de poorten der eeuwigheid steeds meer voor hen open. Door het smaken van Gods verkiezende liefde in Christus hebben zij burgerrecht verkregen in het koninkrijk der hemelen, en zijn erfgenamen van de eeuwige heerlijkheid. Zo zeker als Christus staat aan des Vaders rechterhand, zullen degenen, die hun roeping en verkiezing kregen vast te maken door het geloof, eeuwig met Hem zijn in het huis des Vaders.

Rijkelijk laat de Heere Zijn volk soms delen in de genietingen van het hemelleven, door de onderwijzingen des Woords en de bediening der heilige sacramenten.

Door Woord en Geest, doop en avondmaal, worden zij verzekerd en verzegeld, om met blijdschap voort te reizen op de weg der gehoorzaamheid, naar de stad, die fundamenten heeft. Dan slaan zij de pinnen niet zo vast in de aarde, dan leven zij bij de kortstondigheid van het leven, en geloven, dat de verdrukking maar een verdrukking is van tien dagen. Neen, *"het lijden dezès tegenwoordigen tijds is niet te waarden tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden"* zegt Paulus.

Door zich te benaastigen in het vastmaken van roeping en verkiezing door het geloof, wordt het Gods kind hier reeds geschonken, te wandelen in de hemel. *"Maar onze wandel is in den hemel, waaruit wij ook den Zaligmaker verwachten, namelijk den Heere Jezus Christus".*

Het kan soms zijn, of Gods kind reeds in de hemel is, wanneer de Vader hem kust met de mond Zijner liefde, de Zoon hem omhelst met de armen Zijner liefde, en de Heilige Geest hem leidt in het Wood der liefde. *"Alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig koninkrijk onzes Heeren en zaligmakers Jezus Christus".* Dan mag Gods kind hier reeds door het geloof drinken uit de rivier van het water des levens, en eten van de boom des levens, welks bladeren zijn tot genezing der heidenen. Hij heeft met een God te doen, die mildelijk geeft en niet verwijt. Dit doet hem dan zingen met een vrolijk hart:

*Maar (blij vooruitzicht, dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.*

Dit woord: *"Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig koninkrijk onzes Heeren en zaligmakers Jezus Christus"* heeft ook betekenis voor de dag der ontbinding, voor het uur van sterven.

Dat wil niet zeggen, dat Gods kind het niet hard kan hebben in het sterven. Met de vervulling van deze belofte kan Gods kind nog wel een smartelijk ziekbed hebben.

Wat het lichamelijke betreft, zegt de Prediker: *"Enerlei wedervaart den rechtvaardige en den goddeloze, den goede en reine als den onreine"*. Hierin is geen verschil.

Het verschil is niet in het sterven op zichzelf, maar in hetgeen men tegemoet gaat.

Het is niet in woorden uit te spreken, wat het inheeft, onbekeerd te liggen voor de poorten der eeuwigheid, onbekeerd God te zullen moeten ontmoeten. Dat zal het deel zijn dergenen, die voortgaan in hun blindheid, die niet denken aan de diepe betekenis van hun doop.

Het sterfbed van Gods kind kan ook donker en somber zijn. Die met een onverzoende schuld op zijn consciëntie komt te liggen voor de poorten der eeuwigheid, ziet de dood met verschrikking komen.

Het vastmaken van roeping en verkiezing was niet een doorgaande bezigheid des geloofs; het was niet een bestendig zoeken van de dingen, die boven en die eeuwig zijn.

Stervensgenade kan niet verdiend worden, en behoeft ook niet verdiend te worden, maar wordt óók niet beloofd in de weg van zorgeloosheid en slordigheid.

In de weg des geloofs, in het vastmaken van roeping en verkiezing, belooft de Heere aan Zijn volk een ruime ingang in het eeuwig koninkrijk. Neen, volk des Heeren, u behoeft er niet bang voor te zijn dat uw Koning u in die weg geen stervensgenade zal geven.

Het was voor Israëel niet alleen een totale onmogelijkheid zichzelf uit Egypte te verlossen, en verlost zijnde, door de woestijn te komen, maar dat was het ook toen het volk stond voor de Jordaan, om in het beloofde land te komen. Voor de mens was het niet mogelijk een pad te banen door de Jordaan, die sterk stromende rivier.

En zo staat ook het volk des Heeren voor een totale onmogelijkheid bij de Jordaan des doods. Maar Hij, die het goede werk begon, zal het ook voleindigen.

Hoe sterk de Jordaan ook stroomde, de Heere heeft door Zijn alvermogen die stroom tot stilstand gebracht; Zijn ark steevast geplaatst in het midden van de rivier, en zijn volk een ruime ingang gegeven in het land, vloeiende van melk en honig.

Het kleinste kind kwam, met de oudsten grijsaard, behouden over. Zo zal de Heere al Zijn kinderen, groot en klein, oud en jong, door de verheerlijking van Zijn verkiezende liefde in Christus, behouden brengen in het hemels Kanaän. Voor de dood behoeft u niet bang te zijn, volk des Heeren, want daarin is geen straf. Onze dood is geen betaling voor onze zonden, maar alleen een afsterven van de zonden, en een doorgang tot het eeuwige leven. De dood is in Christus de poort van de stad der heerlijkheid, de weg naar het land van Immanuël.

Waarvoor wij wél bang, en heel erg bang moeten zijn?

Voor de zonde, de zonde die altijd scheiding maakt tussen de Heere en ons hart. **Laten wij ons hart en leven toch onderzoeken, of er geen onverzonde schuld ligt te sluimeren op onze consciëntie, die ontwaken zal wanneer de dood komt, en dan gaan onze ongerechtigheden tegen ons getuigen.**

Die ver van de Heere leeft, heeft het bang, als hij dicht bij de dood komt. Maar die met de Heere leeft, zal met de Heere vertroost door Zijn stok en staf, de dood tegemoet treden.

Jakob lag te wachten om opgenomen te worden in de eeuwige zaligheid. Bij Lazarus kwamen de engelen hem halen, om hem te dragen in Abrahams schoot. Stefanus zag in de poort des doods, de Heere Jezus staan aan de rechterhand Gods, daar de hemelen voor hem geopend waren.

"Want alzo zal u rijkelijk toegevoegd worden de ingang in het eeuwig koninkrijk onzes Heeren en zaligmakers Jezus Christus". De verheerlijking van Gods verkiezende liefde in Christus in het vastmaken van roeping en verkiezing, wordt door de Heere bekrond.

Betekenis heeft dit woord voor het zijn in de eeuwige heerlijkheid.

Het zal onuitsprekelijk heerlijk zijn, de Heere Jezus gelijk te zijn in heiligheid, volmaaktheid en heerlijkheid, eeuwig met die dierbaren Bloedbruidegom te zijn in het huis des Vaders, en te wandelen op de straten van het hemels Jeruzalem.

Als u roeping en verkiezing vastmaakt, en dat blijft doen, zult gij nimmermeer struikelen, Gods verkiezende liefde in Christus smaken, en daaraan zal toegevoegd worden een rijke of ruime ingang in het eeuwig koninkrijk.

De apostel spreekt hier niet alleen van een ingang in het eeuwig koninkrijk, maar van een ruime ingang. Daar wordt wat afgetobd en afgezucht in het vastmaken van roeping en verkiezing, maar het wordt door de Heere bekrond. De zegen, die in de werkzaamheden ligt, is: niet terugvallen naar de wereld, niet struikelen. Dat is op zichzelf al groot, maar aan de zegen, die daar in is, voegt de Heere nog een zegen toe: Een ruime ingang in het eeuwig koninkrijk wordt eraan toegevoegd. Dat geeft niet alleen te kennen, met verlangen naar de eeuwige heerlijkheid de dood tegemoet te treden, met vertrouwen te trekken door de Jordaan des doods, maar ook dit nog, dat zij met meer heerlijkheid zullen bekleed zijn in de eeuwige heerlijkheid dan anderen, die slordig en ongeregeld waren in het vastmaken van roeping en verkiezing.

Maar desalniettemin zullen al Gods kinderen in de hemel komen, en de eeuwige zaligheid genieten. Wanneer de Schrift spreekt van verkiezing en roeping, dan belicht zij de zaak van Gods kant, van uit de eeuwigheid. God verheerlijkt Zijn verkiezende liefde in het hart van de zondaar, die Hij roept uit de duisternis tot Zijn wonderbaar licht.

De onberouwelijke keus om de Heere te vrezen, komt op uit de verheerlijking van de verkiezende liefde, in de wedergeboorte.

Maar in de werkzaamheden des geloofs is het: roeping en verkiezing, gelijk Petrus zegt. Door het vastmaken van de roeping, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, wordt het een vastmaken van de verkiezing, een eindigen in Gods verkiezende liefde.

Tot op de dag van heden wordt Gods verkiezende liefde in Christus nog gepredikt, en daarom is er nog kans om zalig te worden, mijn onbekeerde reizigers naar de eeuwigheid.

Al had Christus de zaligheid verdiend, gelijk Hij die verdiend hééft, en er was geen verkiezing, dan werd er niet één mens zalig, daar de mens uit eigen beweging niet komen kan, en niet komen wil, tot het geloof in den Heere Jezus.

Denkt nooit, dat er meer kans zou zijn om zalig te worden, zo er geen verkiezing was. Dan zou er juist géén kans zijn. Zo er op de gehele wereld slechts tien mensen uitverkoren waren, dan nog zou de grote zaligheid het waard zijn, alles in het werk te stellen, wat door de mens in het werk gesteld kan worden, daar de Heere, die Hij roept, onderscheidene gaven tot dat einde mededeelt.

En dat doende, zou het niet tevergeefs zijn, al moest u de eeuwige zaligheid derven, daar het u voor veel kwaad kan bewaren. De zonden, die wij niet bedreven hebben, kunnen het zondepak niet zwaarder maken. Denk niet, dat degenen, die met de leer van Gods soevereine verkiezing zich dachten te dekken, om in zorgeloosheid de wereld te dienen, de zonden in te drinken als water en door de verheerlijking van Gods soevereine genade, toch tot bekering kwamen, er met enige vreugde aan terug zullen denken, dat zij twintig, dertig, of meer jaren de duivel hebben gediend.

Zij zullen het dag en nacht met tranen belijden, dat zij dwaas en goddeloos gehandeld hebben. U kunt er zeker van zijn: Wanneer het mogelijk was, dat ongedaan te maken, en het over te doen, dat zij het zouden doen.

De waarheid veroordeelt ons in ons blind-zijn voor de dingen der eeuwigheid, in ons zien naar de dingen van deze wereld, en in het vergeten van de doop. Niets is noodzakelijker dan de vernieuwing des gemoeds. Door de lieve werkingen des Heiligen Geestes worden blinde ogen geopend om te zien het onuitsprekelijk geluk van Gods volk, en om dat te begeren en niet langer te grijpen naar de gouden bal van werelds genot. Ziet u het geluk van Gods volk, werkt er niet over heen, maar zoekt het biddende, daar u nog in de mogelijkheid verkeert, er deelgenoot van te worden.

Denk toch na, zegt Petrus, over de diepe betekenis van de doop. Wat u daarin beloofd is, is meer waard dan al het goud van de wereld. 't Is niet in woorden uit te drukken, hoe erg het is, met een gedoopt voorhoofd de wereld en de duivel te dienen. Het teken en zegel van Gods genade zal eeuwig tegen ons getuigen.

Gemeenschap te hebben aan het verbond der genade, gelijk de onvruchtbare ranken gemeenschap hebben aan de wijnstok, te leven op de erve des verbonds, te horen de woorden des verbonds, en mét dat alles voort te gaan in onze onbekeerlijkheid, zal een oordeel uitmaken in het oordeel. Wij zullen, als wij zo voortgaan met dubbele slagen geslagen worden.

Herhaaldelijk wordt het wenende en zoekende volk, welks aangezicht gekeerd is naar Sion, uit het veld geslagen door de vijand, daar zij niet weten, of zij tot Gods uitverkoren volk behoren.

Wij denken aan u, bedrukten en bedroefden in ons midden, wij zuchten met u, want wij weten, dat u het soms bang heeft, daar u het niet kunt geloven, tot dat gekende volk te behoren. Laat dit u tot bemoediging zijn en onderwijzing mogen dienen in uw droefheid en strijd.

Daar Gods verkiezende liefde in Christus u nog gepredikt wordt, is het mogelijk, tot dat uitverkoren volk te behoren.

Niet één vijand weet, kán het ook weten, welke mensen niet uitverkoren zijn. En als u wist, uitverkoren te zijn, zou de zaak daarmede dan in orde zijn?

Het gaat toch in uw bekommelingen niet om die blote wetenschap, maar om de verzoening met God, door het geloof in de Heere Jezus.

Let dan in de eerste plaats op de Goddelijke roeping, waarmede u geroepen wordt, door de Heere tot de Heere.

Hij roept u tot bekering; en die is in Christus. De Heere wil, dat u met Hem sterft aan de zonden en met Hem opstaat in nieuwigheid des levens. Die roeping is waar, waarachtig waar, van Gods kant.

Bidt de Heere om de lieve werkingen des Heiligen Geestes, om deze door het geloof vast te maken, opdat alle twijfel omtrent die zaak verbannen mocht worden uit uw hart.

Elke golfslag van twijfel slaat u van de Heere af. Ik bedoel niet, dat u geloven moet, bekeerd te zijn, uitverkoren te zijn, maar dat het waarachtig waar is, dat God staat te wachten, om u genadig te zijn.

Zo kwam en bad die Kananese vrouw. Al behoorde zij niet tot dat volk, waarin de Heere van eeuw tot eeuw, van geslacht tot geslacht (hoewel niet altijd in dezelfde mate) Zijn verkiezende liefde had verheerlijkt, zo hield zij toch aan, met de bekentenis, geen kind maar een hondeke te zijn.

En ziedaar, langs die weg is zij tot de zekerheid gekomen, een gekende van eeuwigheid te zijn.

Het lag in haar hart vast, - en dat had zij vastgemaakt door het geloof onder de bearbeiding des Heiligen Geestes - dat de Heere, de Vader van alle barmhartigheid, bereid was, een hondeke ook een kruimel te geven van het genadebrood.

Let op uw innerlijke leven, onderzoek uw hart of het waar, waarachtig waar is in uw hart, met een ootmoedig buigen onder Gods recht, dat u in Adam verloren en verdoemelijk ligt voor God; of het waar, en waarachtig waar is in uw hart, dat God u roept te komen tot het geloof in Jezus Christus.

Langs deze weg komt een arme zondaar tot Gods vergevende en verkiezende liefde in Christus.

En zo komt, onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, de openbaring van Gods vergevende en verkiezende liefde in Christus steeds vaster te liggen in het hart, om met steeds meer teerheid te wandelen op de weg van heiligmaking. Dat doende, daarin voortgaande, wandelt Gods kind in oprechtheid des harten voor het aangezicht des Heeren.

Zeg vrij: "Ik kan mijn roeping en verkiezing niet vast maken". Wij kunnen nooit te diep in onze totale onmacht afdalen, om die te belijden en te bewenen voor het aangezicht des Heeren.

Om sterk te worden in het geloof, moeten wij zwak en onmachtig worden in onze beleving voor het aangezicht des Heeren.

De zwakheid des geloofs heeft haar oorzaak niet in onze geestelijke zwakheid of onmacht, maar in onze sterkte. Met onze kracht (en die kracht is de kracht des ongeloofs) onderdrukken wij zelf het leven des geloofs.

Petrus bedoelt niet, dat wij roeping en verkiezing moeten vastmaken met ónze kracht, maar door de kracht des geloofs, in de beleving van onze geestelijke onmacht.

En zo doet Gods kind het, biddende en smekende om de lieve werkingen des Heiligen Geestes.

Overdenk deze waarheid biddende, want in deze waarheid hebt u de Goddelijke polsslag van de reddende hand Zijner liefde.

Hier staat Petrus op de drempel der eeuwigheid; van uit de poort des doods spreekt hij ons toe, want hij weet, dat de aflegging zijns tabernakels nabij is, wat hem door de Heere Jezus is geopenbaard.

Wat hij door Gods genade heeft mogen beleven, prijst hij ons aan.

Deze brief is de afscheidsgroet van Petrus aan de strijdende kerk, want hij zegt: "Alzo ik weet, dat de aflegging mijns tabernakels haast zijn zal, gelijkerwijs ook onze Heere Jezus Christus mij heeft geopenbaard. Doch ik zal ook naarstigheid doen bij alle gelegenheid, dat gij ook na mijn uitgang van deze dingen gedachtenis moogt hebben".

Petrus heeft ingang verkregen, door het geloof in de Heere Jezus, in het eeuwige koninkrijk. Bij al de zegeningen, hem geschonken, heeft de Heere hem niet alleen de zegen gegeven van in te mogen gaan, maar de zegen van rijkelijk in te mogen gaan daarin toegevoegd.

Hij is ingegaan met de moed der geloofshelden en heeft aanvaard, voor de naam en zaak des Heeren, gekruisigd te worden.

Door roeping en verkiezing vast te maken in de oefeningen des geloofs, is hij met ruimte ingegaan.

En zo zal de Heere al Zijn volk, dat doende, met ruimte doen ingaan in de eeuwige heerlijkheid.

Amen.

- 12 *Alzo dan, mijne geliefden, gelijk gij allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veel meer nu in mijn afwezen, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven;*
 13 *Want het is God Die in u werkt beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen.*
 14 *Doet alle dingen zonder murmureren en tegenspreken,*
 15 *Opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn, kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht, onder welke gij schijnt als lichten in de wereld;*
 16 *Voorhoudende het woord des levens, mij tot een roem tegen den dag van Christus, dat ik niet tevergeefs heb gelopen, noch tevergeefs gearbeid.*

Filippenzen 2 : 12 - 16

Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven :

- I. in afhankelijkheid van de Heere
- II. in gehoorzaamheid aan de Heere
- III. in oprechtheid voor de Heere

Geliefden!

De apostel staat op een tweesprong. Hij moet één van twee wegen kiezen; waar hij staat, kan hij niet blijven staan. Hij moet verder.

De weg der ontbinding is de weg naar het Vaderlijk huis, naar het hemels Jeruzalem. Die weg is hem begerlijk, daar gaat zijn hart naar uit. Ontbonden te mogen worden van het lichaam der zonde, om eeuwig bij Christus te wezen, is hem zeer verre het beste.

De tweede weg is de weg van lijden en strijden, die naar Filippi loopt, om de gemeente des Heeren te dienen. Deze weg is hem niet begerlijk, maar nodiger voor de strijdende kerk.

Hij heeft tweëerlei drang in zich; drang om te gaan, en drang om te blijven.

Staande voor de keus, één van deze wegen te kiezen, is het hem niet mogelijk, een keus te doen. Zijn blijven is gewin voor de strijdende kerk, zijn gaan is gewin voor de triomferende kerk.

Gaat hij, dan hebben de hemelse zangers een zanger meer; blijft hij, dan hebben de bidders op aarde een bidder meer. De apostel weet het niet, wat hij kiezen zal. Hij behoeft ook niet te kiezen; de Heere, die hem gekozen heeft, kiest voor hem.

Neen, Paulus gaat nog niet sterven, de Heere wil dat hij nog wat blijft. *"En dit vertrouwt en weet ik, dat ik zal blijven, en met u allen zal verblijven tot uw bevordering en blijdschap des geloofs; opdat uw roem in Christus Jezus overvloedig zij aan mij, door mijn tegenwoordigheid wederom bij u".*

Het zal hem tot vreugde zijn, bij zijn komst en bij zijn afwezigheid, te mogen horen dat de gemeente in één geest, met één gemoed, strijdt de strijd des geloofs, die gezamenlijk gestreden moet worden door het geloof des Evangelies. Zijn roem in Christus Jezus zal overvloedig zijn, zo hun wandel waardig en evangelisch is, zonder zich te laten verschrikken door degenen die tegenstaan. Dat zal de tegenstander van het Evangelie een bewijs des verderfs zijn, een bewijs, dat ze op reis zijn naar het eeuwig verderf, maar u der zaligheid, en dat van God.

Laag, heel laag, daalt de apostel af in de eigenschappen van het geestelijk leven, om de kleinste in de genade op te wekken tot godzaligheid. *"Indien er dan enige vertroosting is in Christus"* zo u er iets van weet, in Hem troost te vinden voor uw hart, dan wekken wij u op in Zijn naam, bedroefden te vertroosten, dwalenden te vermanen.

"Indien er enige troost is der liefde", dan hebt u de Heere en Zijn volk lief. Dat kan door de kleinste in de genade niet ontkend worden. Die troost der liefde kan alleen vermeerderd worden door te leven in eensgezindheid, met één gemoed en één gevoelen der liefde.

"Indien er enige gemeenschap is des Geestes" dan kent u de lieve en dierbare werkingen des Heiligen Geestes. Dan weet u, dat al Gods kinderen door één Geest geleid worden, en door één Geest gesteld zijn in het geloof.

Bedroef die dierbaren Heilige Geest niet door verdeeldheid, maar begeer het van Hem in eensgezindheid, in onderhouding van de gemeenschap der heiligen, steeds meer gesteld te mogen worden onder Zijn Goddelijke bearbeiding.

Indien er enige innerlijke bewegingen en ontfermingen zijn, dan is uw hart er door ingenomen, er door opgehaald uit de staat der ellende. Met ontferming heeft de Heere op u neer gezien, door de innerlijke bewegingen Zijner barmhartigheid; en daarom wil Hij, dat u met ontferming barmhartigheid zult bewijzen aan ellendigen.

Al deze zegeningen is u deelachtig geworden, door de innerlijke vereniging des harten met Christus in het geloof, daar Hij zichzelf voor u heeft vernederd in dienende liefde. Dat gevoelen moge u begeerlijk zijn, en in u zijn, gelijk het ook in Christus Jezus was. In dat verband zegt de apostel. *"Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veel meer nu in mijn afwezen, werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven"*.

I. in afhankelijkheid van de Heere

Hier wordt Gods kind opgewekt tot een werkzaam geloofsleven, waarin het genot der zaligheid wordt gesmaakt, en de zekerheid der zaligheid wordt geschonken.

Zonder die werkzaamheden des geloofs is het niet mogelijk, die genietingen des hemels te verkrijgen, met de hoop der heerlijkheid.

De zaligheid, die verworven is door de Zaligmaker, is op deze boze wereld te verkrijgen, door de werkzaamheden des geloofs. Door het geloof wordt die zaligheid aanschouwd, begeerd en gezocht. Buiten Gods zalige gunst en gemeenschap is alles ijdelheid en ledigheid.

De Heere Jezus zegt ons duidelijk, dat er reeds zaligheid is in het zoeken van de zaligheid; hoeveel te meer dan in het vinden van Gods zalige gunst en gemeenschap. *"Zalig zijn de armen van geest"* daar het voor hen een zalig zielsgenot is, met hun armoede, waaraan zij ontdekt zijn, tot de Heere te vluchten, hopende op de vertroostende belofte: *"want hunner is het koninkrijk der hemelen"*.

"Zalig zijn, die treuren", daar zij treuren uit liefde tot de Heere over het gemis van de Heere, over hun zonden, bedreven tegen de Heere, met de hope des geloofs op de vertroosting des Heeren, daar Hij gezegd heeft: *"want zij zullen vertroost worden"*.

"Zalig zijn de zachtmoedigen", wier harten vernederd en vertederd zijn door de goedertierenheden des Heeren, waaronder zij gedurig wegsmelten, daar zij ervan overtuigd zijn, geen recht van bestaan te hebben op de aarde. Met het verlangen een bestaansrecht te mogen ontvangen van de Heere, daar Hij gezegd heeft: *"want zij zullen het aardrijk beërven"*.

"Zalig zijn, die hongeren en dorsten naar de gerechtigheid" die hun zielen niet meer kunnen voeden met de draf der ongerechtigheid of die der eigengerechtigheid, maar gevoed wenssen te worden met de gerechtigheid van Christus, daar Hij gezegd heeft: *"want zij zullen verzadigd worden"*.

"Zalig zijn de barmhartigen", die barmhartigheid mogen bewijzen aan ellendigen, daar zij Gods ingewanden hebben horen rommelen van barmhartigheid, waardoor zij van dag tot dag opgehaald kunnen worden uit de ellende door het geloof in de Heere Jezus, om gesteld te worden in Gods zoete gunst en zalige gemeenschap, tot bevestiging van dit woord: *"want hun zal barmhartigheid geschieden"*.

"Zalig zijn de reinen van hart", die gewassen zijn in het bloed van Christus en wandelen op de weg van heiligmaking in het licht van Gods vriendelijk aangezicht, *"want zij zullen God zien"*.

"Zalig zijn de vreedzamen", die bevredigd leven met Gods weg en leiding en die als vredemakers vrede zoeken te stichten, waar de vrede gemist wordt; in dien weg zal de Heilige Geest getuigen met hun geest, dat zij kinderen Gods zijn, *"want zij zullen Gods kinderen genaamd worden"*

"Zalig zijn, die vervolgd worden om der gerechtigheid wil", daar zij buigen met verootmoediging onder de eis van Gods wrekende gerechtigheid, steunen in het geloof op de borggerechtigheid, en wandelen met de inklevende gerechtigheid van Christus in het hart; waarmee zij alles van allen, die het buiten Hem kunnen stellen, veroordelen, om in te gaan in de eeuwige heerlijkheid, *"want hunner is het koninkrijk der hemelen"*. Deze mensen werken hunns zelfs zaligheid met vreze en beven in afhankelijkheid van de Heere.

Zonder het werk Gods in ons, zijn de werkzaamheden des geloofs in ons onmogelijk. *"Want het is God, die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen"*. Wat de Heere werkt, werkt Hij naar Zijn welbehagen, door Christus, daar het niet mogelijk is, vanwege het verderf des mensen dat God, die heilig is en rechtvaardig, dat zou kunnen doen buiten Hem.

Gods welbehagen in Zijn volk is in Christus en door Christus, daar de Zoon, als Borg en Zaligmaker, Zichzelf heeft gegeven, om Zijns Vaders welbehagen te doen.

Gods welbehagen in Zijn volk is een soeverein welbehagen. Niets en niemand heeft daarop enige invloed kunnen uitoefenen, daar de bewegende oorzaak van dat Goddelijk welbehagen is in God, in de verheerlijking van Zijn grote Naam.

Gods welbehagen in Zijn volk is een onveranderlijk welbehagen, want in God is geen verandering noch schaduw van omkering. Hij is van eeuwigheid tot eeuwigheid dezelfde.

Van uit het welbehagen Gods werkt God door Christus in het hart van de zondaar het willen en het werken, wat ons doet spreken van de hebbelijkheid en de dadelijkheid des geloofs. Dit werk vangt aan bij de wedergeboorte, en duurt voort tot haar volkomenheid.

Willen en werken worden hier onderscheiden, en zijn hier onderscheiden, gelijk de hebbelijkheid des geloofs onderscheiden is van de dadelijkheid des geloofs. In het wezen des geloofs is de hebbelijkheid des geloofs, en door de hebbelijkheid des geloofs ontstaat, onder de voortdurende bearbeiding des Heiligen Geestes, de daad des geloofs.

Als de apostel hier spreekt van het willen des geloofs, dan sluit hij daarmede het kennen des geloofs niet uit, maar in. Dit willen is een welbewust willen; deze mensen weten wát zij willen, daar het door Gods Woord en Geest hun geopenbaard is.

God werkt het willen, door des mensen onwil te verbreken. Telkens veroordeelt de Heere des mensen onwil in de Schrift, want hij wil niet bukken in het stof der verootmoediging; hij wil de knopen der ongerechtigheid niet losmaken; hij wil tot God niet wederkeren; hij wil niet komen tot de Heere Jezus, om in Hem te geloven.

Daarin voortgaande, zal het gehoord worden: "*Doch deze mijn vijanden, die niet hebben gewild, dat Ik over hen koning zou zijn, breng ze hier, en slaat hen hier voor mij dood*".

Door de almachtige kracht van Gods genade, wordt des mensen onwil verbroken. Hij geeft zich over, en vraagt "*Heere, wat wilt Gij, dat ik doen zal?*" Hij, die niet wilde, wil nu, en buigt met zijn wil onder Gods wil.

God werkt het willen, door Zijn liefde uit te storten in het hart des mensen, wat zijn vijandschap verbreekt, en wederliefde verwekt, zodat de genegenheden des harten zich uitstrekken naar de Heere, om Zijn wil te betrachten.

God werkt het willen, door de wil des mensen te heiligen, waardoor hij een heilige afkeer bekomt van het kwade, en een heilige lust om God te dienen en te verheerlijken, en zo heeft Hij een zeer gewillig volk op den dag van Zijn heirkraft.

Niet alleen het willen, maar ook het werken wordt door God gewerkt. Deze mensen krijgen innige werkzaamheden met God en Goddelijke zaken.

Werkzaamheden met het Goddelijke wezen. Het Godsgemis gaat drukken. De zonden, die zij bedreven hebben tegenover God, gaan wegen, en steeds zwaarder wegen, naarmate zij God leren kennen in Zijn heiligheid en rechtvaardigheid. Biddende zijn zij werkzaam met het onderzoek van Gods Woord. Deze mensen willen en kunnen niet langer in zorgeloosheid leven.

Werkzaamheden met de Heere Jezus, die God door Zijn Woord heeft geopenbaard in hun harten. Alles wat aan Hem is, is gans begerlijk; al de genegenheden des harten strekken zich naar Hem uit. De gelovigen prijzen Hem in de werkzaamheden des geloofs, en begeren Hem tot hun Borg en Zaligmaker.

Werkzaamheden met de Heiligen Geest, door wie de Schrift geopend en het geloof gewerkt wordt. Die leven onder de goddelijke bearbeiding, bidden om die lieve en dierbare werkingen des Heiligen Geestes.

Werkzaamheden met de Vader, om in Zijn Vaderlijke gunst en gemeenschap gesteld te mogen worden. Het kan alleen door de Vader geopenbaard worden in het hart, dat Hij hen lief heeft met een eeuwige liefde.

Werkzaam worden zij, daar God werkt in hun harten, met roeping, rechtvaardigmaking en heiligmaking. Geroepen tot bekering, gaan zij met boetvaardigheid des harten de vergeving der zonden en het recht ten eeuwigen leven zoeken, en steeds meer zoeken, in de Heere Jezus. Naarmate zij daarvan kennis bekomen in hun harten, gaan zij met een innige teerheid des gemoeds hun heiligmaking zoeken in Christus, door in Hem te wandelen, gelijk zij Hem aangenomen hebben.

Als van zelf rijst de vraag: Zou God in mij werken?

Het is best mogelijk, dat u het niet durft bekennen. Maar, zoudt u het durven óntkennen? U vraagt mogelijk: Waarom ben ik dus?

Daar is een verlangen in mijn hart, om de Heere te vrezen, en in Zijn wegen te wandelen, maar daar is ook een leven in mij, dat afkerig is van de Heere. Hoe kan dat? Dat kan toch niet met genade gepaard gaan? Zeker, dat kán niet alleen, maar dat móet met genade gepaard gaan.

Allen, die leven onder de Goddelijke bearbeiding der genade, leven tweeeërlei leven, een leven dat heilig is, daar het uit God is, en een leven, dat verdorven is, daar het uit Adam is. Het heeft menigmaal plaats, dat het nieuwe leven onder ligt in de strijd, en zucht, maar geheel weg is het nooit.

De apostel zegt niet: Het is God, die in u gewerkt heeft het willen en het werken, maar: "Het is God, die in u werkt, beide het willen en het werken, naar Zijn welbehagen" Dat gaat door: daarvan zijn en blijven wij afhankelijk. Hield dat werk van Gods genade op, dan zonk alles, wat de Heere gewerkt had, weg; dan kreeg het verderf der zonde geheel de overhand.

Wel heeft het menigmaal plaats, dat de gelovigen zich onttrekken aan die goddelijke bearbeiding, wat de oorzaak is van geestelijke onvruchtbaarheid. De wil des Heeren: "Dat ik al de dagen mijns levens van mijn boze werken viere, de Heere door Zijn Geest in mij werken late", moet biddende betracht worden.

Verachtering in ons geestelijk leven openbaart zich het eerst in een zekere traagheid. Met minder ernst en opgewektheid zijn wij dan werkzaam in de dingen der eeuwigheid. Neemt die traagheid toe, dan wordt de verwijdering groter tussen de Heere en ons gemoed. Daarom zegt de Heere: "*Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven*".

Met vreze en beven. Het is de kinderlijke vreze, waarmee die werkzaamheden gepaard moeten gaan. Het is die heilige teerheid en voorzichtigheid des harten, niets te doen, wat de Heere mishaaft. De vreze des Heeren is het beginsel der wijsheid, waardoor de dwaasheid der zonde veracht wordt, en de verstandigheid der oprechtheid betracht.

Die innige werkzaamheden in het zoeken van Gods zalige gunst en gemeenschap, verheugen ons en versterken de vreze Gods, daar wij dan ver van de zonde en dicht bij de Heere wensen te leven.

De vreze des Heeren wenst ons niet alleen te vergezellen in die heilige werkzaamheden, zij is ook bereid, ons daarin te bemoedigen, door goed van God te spreken. Naar haar oordeel is het betamelijk de Heere te zoeken met ingespannen krachten. Als de vreze Gods erin gemist wordt, zijn de zalige werkzaamheden des geloofs er niet in te vinden. Nooit gaat ze met ons mee op een weg die niet recht is, op een pad dat ons afvoert van de Heere.

De Waarheid zegt niet alleen: "*Werkt uws zelfs zaligheid met vreze*", maar ook met beven, want daar zijn verschillende redenen om te beven. Van Mozes lezen wij: "Ik ben gans bevreesd en bevende".

Daar is tweeeërlei beven; een beven vanwege het kwaad dat bedreven is, en een beven vanwege het kwaad dat bedreven kan worden.

Hier is het, in de werkzaamheden des geloofs, een beven vanwege het kwaad, dat bedreven kan worden. Wij mogen wel beven vanwege het kwaad en de gevaren, die ons omringen.

Beven, daar de mogelijkheid bestaat, af te wijken van de weg der heilige werkzaamheden, weer terug te vallen in zorgeloosheid.

Het schadelijke en Gode beledigende van deze zorgeloosheid mag wel met ernst in overweging genomen worden, om bevende met steeds meer ernst de Heere te zoeken.

Beven, daar het verschrikkelijk is, deze zaligheid te derven. De gedachte, haar gezocht en genoten te hebben met de oprechten, en door afvallig te worden, haar eeuwig te missen, doet het hart beven.

Hier denken wij aan Demas, die de tegenwoordige wereld lief gekregen heeft, door zich af te wenden van de weg der zaligheid. Dit doet de oprechten bevende bidden, of het de Heere behagen mocht, hen voor die dwaasheid te bewaren.

Beven, daar wij geneigd zijn grond te maken van onze werkzaamheden.

Om de zaligheid te zoeken, en te blijven zoeken, in de Zaligmaker Jezus Christus, moeten wij werkzaam blijven, zonder grond te maken van onze werkzaamheden.

Daar zijn heel wat mensen, die in hun blindheid menen, dat zij met hun werkzaamheden kunnen bestaan, maar die bedrogen uitkomen.

De oprechten beven, daar zij die geneigdheid in zichzelf ontdekken, en bidden de Heere, om de bearbeiding en ontdekkingen des Heiligen Geestes, waardoor het hart van alle droggronden wordt afgedreven, om de grond der zaligheid te zoeken in de rotssteen, Jezus Christus.

Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven, in afhankelijkheid van de Heere. De goddelijke bearbeiding des Geestes hebben wij van stap tot stap van node.

Wat gedaan moet worden in afhankelijkheid van de Heere, moet ook geschieden :

II. in gehoorzaamheid aan de Heere

Onder de bearbeiding van Gods genade in het hart, was de gemeente werkzaam in gehoorzaamheid aan de Heere. *"Alzo dan, mijn geliefden, gelijk gij allen tijd gehoorzaam geweest zijt, niet als in mijn tegenwoordigheid alleen, maar veel meer nu in mijn afwezen; werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven"*.

Om die gehoorzaamheid en in die gehoorzaamheid werden zij geliefd door de apostel.

Gods kinderen hebben elkander lief in het werk der genade, dat zij in elkander ontdekken. Het is niet een vleselijke, maar een geestelijke liefde; zij hebben elkander lief in de Heere.

Deze gehoorzaamheid was een bestendige gehoorzaamheid. *"Gelijk gij allen tijd gehoorzaam geweest zijt"*. Zij waren niet alleen gehoorzaam in zijn tegenwoordigheid, maar ook in zijn afwezen. De oorzaak der gehoorzaamheid lag niet in de persoon van Paulus, maar in het Evangelie. Deze gehoorzaamheid is verwant aan de gehoorzaamheid van Christus: zij is van dezelfde natuur, wat ons blijkt uit het woordje "alzo". Paulus heeft eerst gesproken over de gehoorzaamheid van Christus, en in verband daarmee spreekt hij over de gehoorzaamheid der gelovigen.

In vers 8 spreekt Paulus over de gehoorzaamheid van Christus: *"En in de gedaante gevonden als een mens, heeft Hij zichzelf vernederd, gehoorzaam geworden zijnde tot den dood, ja den dood des kruises"*.

Deze gehoorzaamheid is een soevereine gehoorzaamheid, daar Hij het vrijwillig de Vader heeft beloofd, Zijn wil te doen. *"Toen zeide Ik: Zie Ik kom: in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands"*.

Deze gehoorzaamheid is een borgtochtelijke gehoorzaamheid, en wel in tweërlei opzicht, daar het is een lijdelijke en dadelijke gehoorzaamheid.

Door Zijn lijdelijke gehoorzaamheid heeft Hij de kerk vrijgekocht van het oordeel des verderfs, terwijl Hij door Zijn dadelijke gehoorzaamheid het recht verworven heeft ten eeuwigen leven. Met een diepe vernedering heeft Hij Zichzelf vernederd in de staat Zijner vernedering, tot de dood, ja de dood des kruises. Deze gehoorzaamheid is een verlossende gehoorzaamheid, daar het hart, door de innerlijke vereniging des geloofs met Christus, van uit de staat der gehoorzaamheid gebracht wordt in de staat der gehoorzaamheid.

Hierdoor ontstaat de keus, om gehoorzaam te zijn, en ook de kracht om de Heere te gehoorzamen, door zich in het geloof vast te klemmen aan Christus. **Deze gehoorzaamheid is de gehoorzaamheid van Christus, daar Hij haar verwierf en werkt.**

Deze gehoorzaamheid is een voorbeeldige gehoorzaamheid, waarop de apostel doelt, als hij zegt: *"Alzo dan"*; alzo waren zij gehoorzaam geweest in de tegenwoordigheid van Paulus, alsmede in zijn afwezen, en alzo moesten zij blijven, want in die weg is het alleen mogelijk, om de vermaning^o *"Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven"* ter harte te nemen.

Gehoorzaamheid is de grondtoon van de werkzaamheden des geloofs, gelijk ongehoorzaamheid die is des ongeloofs. Door gehoorzaam te zijn aan de Heere zult u, en kunt u, steeds meer uws zelfs zaligheid werken met vreze en beven.

Deze gehoorzaamheid des geloofs is een kinderlijke gehoorzaamheid, daar zij behoort tot de natuur van het genadeleven, en is beter dan slachtoffer. Het is de eerste les van Hem, Die zichzelf gehoorzaamheid geleerd heeft. Op de weg der gehoorzaamheid is het hart des volks kinderlijk werkzaam in en met de zaligheid, die Christus heeft verworven door Zijn gehoorzaamheid. Werkzaam in het gebed, in het onderzoek des Woords, in de onderhouding van de openbare eredienst, wat een gelovig gebruik der sacramenten insluit.

Met een kinderlijke teerheid des gemoeds is de gelovige dan werkzaam. Werkzaam met het genot der zaligheid. Het hart is gesteld op Gods zalige gunst en gemeenschap. Het wordt verstaan: deze leer is de leer der zaligheid; deze weg is de weg der zaligheid; en deze God is een God van volkomen zaligheid.

In de werkzaamheden des geloofs wordt het genot der zaligheid aanvankelijk gesmaakt. De volle zaligheid wordt gesmaakt in de eeuwige heerlijkheid; maar de voorsmaken van die volle zaligheid schenkt de Heere Zijn kinderen reeds in dit leven, in de werkzaamheden des geloofs.

Het is niet mogelijk haar te proeven en te smaken, zo wij niet werkzaam zijn in het geloof. Werkzaam met den grond der zaligheid. Die grond is niet in onze werkzaamheden, niet in onze tranen, noch in onze bekering; zij is enig en alleen in de Zaligmaker Jezus Christus.

Alle gronden, waarop men denkt te steunen buiten Christus, zijn niet alleen droggronden, maar het zijn ook gronden die de Rotssteen der eeuwen verachten. Het is niet mogelijk, dééls te steunen op de rotssteen Jezus Christus, en deels te vertrouwen op de wet.

Die op de gerechtigheid der wet vertrouwt, verwerpt Christus; en die op de gerechtigheid van Christus vertrouwt verwerpt de werken der wet als grond voor de eeuwigheid. Het zien en zakken op de Heere Jezus, als de grond der zaligheid, zijn zalige werkzaamheden.

Hierin zijn wij de Vader gehoorzaam, daar Hij Hem tot dat einde ontdekt en gegeven heeft.

Werkzaam met de leer der zaligheid In de leer der zaligheid, die reine hemelleer, schittert de ondoorgrondelijke wijsheid Gods ons tegen.

Door het verstand van engelen en mensen was die weg der zaligheid niet uit te denken, tot behoud van verloren Adamskinderen. De Heilige Geest opent de Waarheid voor het hart, dat met heilige leergierigheid dorst naar de kennis van de Waarheid.

Het wordt den leerling duidelijk, dat al de deugden Gods verheerlijkt worden in deze zaligheid. De goedertierenheid en de waarheid ontmoeten elkander in Christus met een goddelijke harmonie; de gerechtigheid en de vrede kussen elkander in Hem. In de gehoorzaamheid des geloofs mag men zich met innerlijke verlustiging verlustigen in de Godsgedachten. *"Daarom, hoe kostelijk zijn mij, o God, Uw gedachten; hoe machtig vele zijn haar sommen"*.

Werkzaam met het doel der zaligheid. In deze zaligheid heeft God Zichzelf ten doel: Hij beoogt daarin de verheerlijking van Zijn grote Naam. Om de verheerlijking van Zijn grote Naam werkt de Heere in de harten Zijns volks, en zal Hij zijn volk niet verlaten: *"Want de Heere zal Zijn volk niet verlaten, om Zijns groten naams wil, dewijl het den Heere, liefd heeft, ulieden Zich tot een volk te maken"*.

Daar de bewegende oorzaak van de zaligheid is in de verheerlijking van Gods grote Naam, wordt het hart erdoor vervrijmoedigd haar te zoeken. Ontdekt zijnde aan ons zelf, weten wij, dat in ons geen oorzaak is, waarom de Heere het doen kan, en daarom bad David: *"Om Uws Naams wil, Heere, zo vergeef mijn ongerechtigheid, want die is groot"*.

Wanneer wij de Heere met onze gemoedsgestalten zoeken te bewegen, dan is dat een onteren van de Heere, daar Hij het alleen doen kan en doen wil om de verheerlijking van Zijn grote Naam. Die zich door het geloof mag vastklemmen aan de verheerlijking van Gods grote Naam, is op een rechte wijze werkzaam met zijn zaligheid. Hij laat niet los, al wordt hij veroordeeld vanwege zijn ellendigheid door de wet, door zijn consciëntie en satan.

Daar is geen oorzaak in mij, waarom de Heere het doen kan, maar wel in God, en dat vervrijmoedigt het hart in boetvaardigheid, ziende op Christus, wetende, dat de Heere het om Zijn verheerlijking kan schenken in de weg, door Hem uitgedacht.

Het is alleen mogelijk in de weg der gehoorzaamheid, uws zelfs zaligheid te werken met vrezen en beven, onder de bearbeiding van Gods genade. Door murmureren en tegenspreken onttrekt men zich aan die Goddelijke bearbeiding. Daarom zegt de apostel: *"Doet alle dingen zonder murmurering en tegenspreken"*. Hiermede zegt Paulus niet alleen, dát alle dingen gedaan moeten worden, die de Heere beveelt, maar ook hóé alle dingen gedaan moeten worden.

Alle dingen doen zonder te murmureren of tegen te spreken. In gehoorzaamheid aan de Heere, moeten de geestelijke en natuurlijke dingen zo gedaan worden, om uws zelfs zaligheid, te werken met vreze en beven. Het gaat hier niet alleen over de dingen, die de Heere verbiedt, maar ook, en wel inzonderheid, over de dingen, die Hij beveelt. Dingen, die de Heere verbiedt, mogen in het geheel niet gedaan worden; de dingen die de Heere beveelt, moeten zonder murmureren en tegenspreken worden verricht.

Met een murmurerend hart kunt u uws zelfs zaligheid niet werken. Murmureren geeft verzet te kennen, en verzet komt op uit het ongelooft.

Murmurerende is Israël getrokken door de woestijn. Het murmurerende hart was in verzet tegen de Heere, het wilde de Heere niet volgen, en begeerde de vleespotten van Egypte terug. In en buiten de tent was het volk in opstand tegen de Heere. Door de vele blijken en tekenen van Gods ongenoegen was het murmureren niet te stillen. Door de staf van Aäron, die gebloeid heeft, heeft de Heere het murmureren Zijns volks gestild. *"En het zal geschieden, dat de staf des mans, dien Ik zal verkoren hebben, zal bloeien; en Ik zal stillen de murmureringen der kinderen Israëls tegen Mij, welke zij tegen ulieden murmureren"*. Het is door de staf, door de kracht van de grote Hogepriester Jezus Christus, dat het murmureren, hoe fel het ook is, kan gestild worden in ons hart.

Wanneer wij niet in het geloof zijn, dan is er altijd wat te murmureren; dan doet de Heere het nooit goed. Met dat woelen en werken des ongeloofs, is het nooit mogelijk, uws zelfs zaligheid te werken.

Gaat u daaronder gebogen, is het u tot smart, denk er dan aan, dat die murmuringen gestild kunnen worden door de staf van die Meerdere Aäron. Hij kan en wil die kokende en bruisende zee des harten stil doen worden door Zijn genade.

Het is niet mogelijk met een tegensprekende ziel uws zelfs zaligheid te werken.

Tegenspreken geeft béter weten te kennen, beter weten dan de Heere. De weg van tegenspreken, is de weg des verderfs, waarop Korach is omgekomen.

Velen zijn op deze weg van tegenspreking met Korach vergaan. Tegenspreken is nog érgers dan murmureren. Daar kan ontevredenheid zijn in het hart, door niet verenigd te zijn met de weg des Heeren, maar tegenspraak is een uitspreken, een uitleven van onze opstandigheid tegen God.

Die helse tegenspraak van ons verdorven bestaan moet veroordeeld worden, en wordt ook veroordeeld, door het leven der genade. Wat veroordeeld wordt door het leven der genade, is te overwinnen door de Verwerper der genade, Jezus Christus. Hij heeft dat tegenspreken verdragen, door te zwijgen en overwonnen, door de wil Zijns Vaders te doen. Wordt het verstaan in het geloof, dat Hij met een eed, die een eind is van alle tegenspreking, Zijn woord bevestigt, dan is de mond van alle tegenspraak in ons gestopt. Zonder murmureren en tegenspreken doen wij dan alle dingen in gehoorzaamheid aan de Heere, tot zaligheid van onze onsterfelijke zielen.

Door het werk van Gods genade in u, moet uw murmurerend en tegensprekend bestaan het verliezen, om uws zelfs zaligheid te werken. Het werk Gods in ons, is dan tegelijkertijd een werk Gods door ons. Door Hem wordt het hart gesteld in de zalige werkzaamheden des geloofs. Vader Hellenbroek zegt: "De voornaamste en eigenlijke rechtvaardigmakende daad des geloofs is die daad der ziel, waardoor zij hartelijk wil en wenst, niet alleen, dat de beloften des Evangeliums in zichzelf waar mogen zijn, maar waardoor zij ook met overgegeven genegenheid de Heere Jezus als de enige oorzaak van haar zaligheid, met verloochening van zichzelf en alle andere dingen of personen, begeert en dadelijk aangrijpt".

Het zijn de werkzaamheden des geloofs, als u uws zelfs zaligheid werkt met vreze en beven, zonder murmureren en tegenspreken.

Dit doet u dan :

III. in oprechtheid voor de Heere

"Opdat gij moogt onberispelijk en oprecht zijn". Die in afhankelijkheid van de Heere, en in gehoorzaamheid aan de Heere, zijns zelfs zaligheid werkt in de oefeningen des geloofs, onder de bearbeiding van Gods genade, wenst in oprechtheid des harten te leven voor de Heere.

Hierin is Gods kind niet alleen profijtelijk werkzaam voor zichzelf, maar ook voor anderen. Het is niet mogelijk, werkzaam te zijn omtrent de zaligheid van anderen, zo wij in het geloof niet werkzaam zijn met onze eigen zaligheid.

Hier gaat het om de beleving en uitleving van de genade Gods, verheerlijkt door de Heere. De wereld let op de reizigers door de woestijn van dit leven naar de stad des lichts, die fundamenten heeft.

Uit hun gewaad, praat en manieren blijkt het, dat zij niet behoren tot de lieden van deze wereld. Het is de wereld zeer wel bekend, al is ze godsdienstig, dat deze mensen leven uit een ander levensbeginsel. Zeker, tot op zekere hoogte hebben zij voor dat volk nog wel respect, maar in de grond der zaak zijn ze er toch afkerig, ja zelfs vijanden van.

Hierom zien ze als met arendsogen op dat volk des Heeren, om, was het mogelijk, zichzelf te dekken met hun gebreken. Zijn Gods kinderen soms te berispen, niet oprecht, moeten ze soms bestraft worden, dan is dat niet alleen schadelijk voor hun zaligheid, maar ook voor die van anderen. Menigeen heeft zich vanwege de gebreken van Gods kinderen afgekeerd van de waarheid. Dit hebben wij te bekennen en te betreuren.

Hierom wekt de apostel des Heeren de gemeente op, naarstig te zijn in het betrachten der waarheid, met voorzichtigheid oprecht te zijn als de duiven. Het leven der vromen moet versierd zijn, en steeds meer versierd worden, met heilige levensernst.

Ernst wil niet zeggen: donker en somber kijken; het zal ons veeleer met een heilige vrolijkheid vervullen. Die met een geestelijke bezonnenheid en bedaardheid des harten leven mag, en zich wijden aan den dienst des Heeren, is met heilige levensernst vervuld.

Wij hebben het nodig, en gedurig weer van node, vermaand en opgewekt te worden tot versterking, om onberispelijk te zijn in heiligmaking.

Al zijn wij nog niet te bestraffen, zo is het wel mogelijk dat wij te berispen zijn. Het afdwalen van de weg der heiligmaking begint gewoonlijk met, wat men noemt, kleinigheden; met zonden van nalatigheid. Nalatig in het bidden, in het onderzoeken van de waarheid, in het onderhouden van de onderlinge bijeenkomsten, in het gebruik van de heilige sacramenten; nalatig in het aandoen van de volle wapenrusting, en in het schoeien van de voeten met de bereidheid van het Evangelie des vredes.

De Heere laat in den eis des Verbonds geen ruimte over voor de zonden, ook niet voor de zonden van nalatigheid. Hij wil, dat wij in oprechtheid des harten wandelen voor Zijn aangezicht; dat wij heilig zijn, gelijk Hij heilig is; volmaakt zijn, gelijk Hij volmaakt is.

Dit is niet alleen de wil des Heeren, maar ook het verlangen van het leven der genade. Dat te willen, en niet te kunnen, is een oorzaak van smart en droefheid bij de oprechten. Daar wordt in deze wat afgetobd, afgezucht, en afgeworsteld, daar het niet goed te krijgen is. Al is onze heiligmaking in Christus volkomen, dus geheel onberispelijk, zo is zij in de beleving toch maar ten dele. Dat volk kan zich gelukkig met de voorwerpelijke heiligmaking, hoe dierbaar die ook is, niet op de been houden, daar het leven der genade gesteld is op een onderwerpelijke heiligmaking; en dat is de praktijk der godzaligheid.

Het gaat hier niet alleen om het onberispelijk zijn tegenover de mensen, maar ook tegenover de Heere. Daar wij dagelijks in vele opzichten struikelen, en het verderf ons aankleeft in de allerheiligste verrichtingen, moeten wij onszelf gedurig berispen. Mocht ik de Heere inniger liefhebben, met meer ootmoed versierd zijn, en Hem kinderlijker vrezen! Wat heb ik er toch weinig van, en hoedanig behoorde ik te zijn in heilige wandel en godzaligheid! Houd aan, grijp moed, daar u eenmaal geheel onberispelijk zult zijn op de berg Sion, met de honderd vier en veertig duizend "want zij zijn onberispelijk voor den troon Gods".

Bij het onberispelijk zijn, behoort de oprechtheid des harten. Die oprechtheid gelijk de duiven oprecht zijn, wordt ons aangeprezen door de Heere Jezus. Het rijk der duiven wordt terecht het rijk der oprechten genaamd, en de kooi der duiven, het huis der oprechten. Die onoprecht is, doet anderen, of wil anderen schade en leed aandoen, wat een duif niet doet. Die onoprecht is tegenover zichzelf en anderen, ondermijnt zijn geestelijk en zedelijk leven. Oprecht zijn tegenover God en mensen is wáár zijn, geen nevenbedoelingen hebben. De Heere ziet naar waarheid in het binnenste.

Om oprecht te zijn moeten wij schade en ongelijk kunnen dragen; die dat niet kan, gaat met list en bedrog te werk, en stelt zich buiten het rijk der duiven, en behoort niet tot het huis der duiven. In de vollen zin des woords was de Heere Jezus oprecht; het was bij Hem geen wreken, maar verdragen; en Zijn God heeft het voor Hem opgenomen; Hem verhoogd. Die het uit liefde voor oprechtheid kan verliezen, zal het ondervinden, dat de Heere het vroeg of laat voor hem opneemt, gelijk Hij het voor Job, die oprecht was, heeft opgenomen.

In die weg zijn Gods kinderen, kinderen Gods in de beleving, dus niet alleen in de staat, maar ook in de stand der genade. Het is genade, kind des Heeren te mogen zijn; maar het is een dubbele genade, dat kindschap uit te mogen leven, onder de bearbeiding van Gods genade. Het kind, dat kinderlijk mag leven, leeft tot verheerlijking van de Vader der lichten.

In de beleving van dat kindschap, leeft Gods kind onstraffelijk. Dan prijst de Heere Zijn kinderen, gelijk Hij Job en meer anderen geprezen heeft. Dan zegt Hij van Daniël, dat hij een zeer gewenst man is.

"Kinderen Gods zijnde, onstraffelijk in het midden van een krom en verdraaid geslacht", dat is het, waartoe de gemeente des Heeren wordt opgewekt.

Het is erg, heel erg, als Gods kind bestraft moet worden door onbekeerden. Als een Faraó ons moet bestraffen, omdat de waarheid ener zaak door ons verzwegen werd met nevenbedoelingen, gelijk bij Abraham. Als een Joab ons moet veroordelen, daar sterkte door ons gezocht wordt buiten de Heere, gelijk als bij David, die het volk liet tellen. In die weg kan er geen kracht uitgaan van Gods volk; dan worden de onbekeerden niet opgewekt door hen, om met hen de Heere te zoeken en te vrezen. Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven, in oprechtheid voor de Heere, om anderen de zaligen dienst des Heeren aan te kunnen prijzen.

Gods kinderen worden hier opgewekt tot, en versterkt in de oefeningen des geloofs, om te schijnen als lichten in de wereld. Zij zijn dragers van het licht, dat de Vader der lichten ontstoken heeft in hun hart en leven Dragers van het licht, gelijk de sterren; ontvangers van het licht, gelijk de maan. Hier gaat het ook weer over de staat en de stand van het genadeleven.

Geroepen uit de duisternis tot Gods wonderbaar licht, zijn de gelovigen gesteld in de staat des lichts. Zij zijn en blijven kinderen des lichts en staan als sterren te fonkelen aan de hemel van Gods kerk hier op aarde. Al kunnen die sterren bedekt zijn door donkere wolken of grauwe luchten, zo blijven de sterren desalniettemin sterren. Nooit valt dat volk weer geheel terug in de staat der duisternis.

Lot bleef in Sodom zijn rechtvaardige ziel kwellen, door het zien en horen van Sodoms ongerechtigheid. Dat had hij niet behoeven te doen, zo hij weggegaan was, om met Abraham te leven, daar de Heere hem in die stad niet gebracht had. Wat de stand van zijn leven betreft, was hij in de duisternis, maar wat de staat van zijn leven aangaat, was en bleef hij een kind des lichts.

Het was met Lot, gelijk het is met de maan. Zij ontvangt haar licht van de zon. Als haar stand goed is, is de maan vol. Is haar stand ten opzichte van de zon niet goed, dan is zij donker. Zo is het ook in het geestelijke leven. **Wanneer de verhouding van Gods kind tot de Heere goed is, ontvangt zij het licht van de Zon der gerechtigheid en is de bruid schoon gelijk de maan.** Dan schijnen Gods kinderen als lichten in de wereld, gelijk de maan schijnt in de duisternis van de nacht.

Toch kan bij volle maan, maansverduistering optreden, maar dat is toch iets anders dan donkere maan. Dan staat de aarde tussen de zon en de maan in; dan zien wij de maan verduisteren.

Zodra de wereld staat tussen de Heere en ons hart, verduistert ons innerlijke leven. Dan kunnen wij ons niet door het geloof verblijden in de heerlijkheid des Heeren, en dat verduistert onze geestelijke gansen. Gelukkig, als dat niet lang duurt, gelijk een maansverduistering niet lang duurt, zodat wij wederom schijnen mogen als lichten in deze wereld.

De wijzen uit het Oosten zijn door het licht van de ster en door het licht van Gods Woord geleid tot Christus. Door de godzaligen wandel van Gods kinderen en door de onderwijzingen des Woords worden anderen voor Christus gewonnen. "Voorhoudende het woord des levens, mij tot een roem tegen den dag van Christus, dat ik niet tevergeefs heb gelopen, noch tevergeefs gearbeid".

Paulus heeft behoefte aan roem, niet aan roem voor zichzelf, maar voor Christus, door niet tevergeefs gelopen en gearbeid te hebben. Christus heeft hem uitgezonden: daarom is het te meer tot verheerlijking van Christus als velen komen tot het geloof in Hem. "*In de menigte des volks is des konings heerlijkheid*". Met de roem van in Christus roemende kinderen Gods, begeert hij Christus te verheerlijken ten dage van Zijn komst op de wolken des hemels. Met mensen die, tot roem van Gods genade, de apostolische vermaning: "*Werkt uws zelfs zaligheid met vreze en beven, want het is God, die in u werkt beide het willen en het werken naar Zijn welbehagen*", ter harte mochten nemen, wenst hij te staan in de eeuwige heerlijkheid.

Toepassing

De Heere werkt nog, en in dat werk maakt Hij Zijn ontfermende liefde heerlijk.

Hij werkt nog in ons aller hart. Of Hij in u werkt met de bijzondere of met de algemene werkingen des Heiligen Geestes, weet ik niet. Al kunnen wij het bij het licht des Heiligen Geestes zeggen, wat die twee zaken zijn, daarom kunnen wij het nog niet zeggen, of ú de zalmakende werkingen des Heiligen Geestes hebt, daar de Heere alleen het hart kent. Dat moet en moogt ge niet van ons vergen. Onderzoek en beproef uw hart en leven, of u in het geloof is, met een biddend opzien tot de Heere.

Maar, dit staat vast, dat de Heere nog in u werkt met de algemene werkingen des Heiligen Geestes.

Hij heeft nog niet één onzer geheel losgelaten. Indrukken van dood en eeuwigheid kent u.

De wetenschap, dat u niet-kunt ingaan en zalig worden zoals u geboren is, hebt u.

De kloppingen en waarschuwingen der consciëntie zijn in u.

Het beslag van de waarheid ligt nog in een meerdere of mindere mate op u.

Dat Gods kinderen, die in mogen gaan in de eeuwige heerlijkheid, gelukkig zijn, bekent u.

En wat doet u met dat alles? Welke uitwerking heeft dat?

"Och, als de Heere het willen en het werken niet werkt, dan kan ik er toch niet mee op de rechte plaats komen", zegt u. Dat is waar, volkomen waar.

Maar dat de Heere dit kan en wil werken, is het uitgangspunt van de apostel in zijn vermaan, en dat is de stem des Geestes. "*Ik heb niet in het verborgene gesproken, in een donkere plaats der aarde*", zegt de Heere. De priesters, der afgoden ontvingen de voorgewende orakels op verborgene plaatsen van uit het rijk der doden. Zó heeft de Heere niet gesproken in de woestijn bij de berg Sinaï, en ook niet op de Pinksterdag, Hij sprak in het openbaar van de hemel. Van uit de hemel spreekt Hij door Zijn Woord tot ons.

Tevergeefs was het vragen van de heidenen naar de mond der afgoden. Maar de Heere zegt: "Ik heb tot het zaad Jakobs niet gezegd: Zoek Mij tevergeefs; Ik ben de Heere, die gerechtigheid spreekt, die, rechtmatige dingen verkondigt". De Heere spreekt gerechtigheid; Zijn Woord is het onbedrieglijk getuigenis, wij kunnen er gerust op vertrouwen. Hij heeft rechtmatige dingen verkondigd; dingen, waarvan u een rechtmatig gebruik moogt maken. Het willen en het werken, dat de Heere gewerkt heeft in de harten van Zijn volk, kan en wil Hij ook werken in uw hart, mijn onbekeerde medereiziger naar de eeuwigheid.

Wat is het erg, dat woord niet te geloven, en voort te gaan in onze ongelovigheid.

Het is niet tevergeefs, de Heere te zoeken; het is niet te-vergeefs, op Zijn woord te pleiten; het is niet tevergeefs in Zijn wegen te wandelen.

Neem het toch ter harte, overdenk toch, wat tot uw vrede is dienende; zeg de wereld vaarwel, want als u gaat sterven, laat zij ú in de steek; en de Heere kan het bekronen met Zijn Geest. Leef toch niet langer over de indrukken van de waarheid en over de waarschuwingen van uw consciëntie heen. De deur der genade staat nog open, maar zal gesloten worden.

Het gaat hier, verdrukten en bedroefden, door onweder voortgedrevenen, om de werkzaamheden des geloofs, die u zo van node hebt.

Donkere wolken pakken zich saam boven uw hoofd en in uw hart, bliksemstralen worden door u gezien, donderslagen gehoord, wat u in de banden des doods en in de angsten der hel doet zuchten. U is gelijk aan een schip, dat van zijn anker geslagen is door de storm, dat als een speelbal der golven, wordt voortgedreven. De duisternis van de nacht verschrikt u, wat uw ziel onrustig en angstig doet zijn.

Eén ding is u nodig, en dat is geloof, geloof in de genade Gods. Door het geloof in het Woord des levens kunt u uit de banden des doods verlost worden. De God des levens spreekt tot u in het Woord des levens van de Vorst des levens. Het ligt op onze weg, u het Woord des levens voor te houden. Zou Hij, die Zijn banden des doods heeft verbroken, uw banden niet kunnen breken? Zou Hij, die satans kop vermorzeld heeft, u niet kunnen verlossen uit uw benauwdheid?

Alleen door te geloven in het Woord des levens kan uw bange ziel gesteld worden in de genietingen van het leven.

Het Woord des levens wordt tot u gesproken; Uw naam staat erin vermeld; u wordt door de Vorst des levens vriendelijk genodigd, tot Hem te komen, en Hij zal u geenszins uitwerpen. De Heere werkt in u; Hij werkt nu in u door de wet, door de donder van Sinäi, opdat u aan het Evangelie van Zijn genade U zoudt vastklemmen. Het anker van uw hoop, geworpen in de zandgrond van uw gemoedelijke werkzaamheden, is losgeslagen, opdat u geankerd en verankerd zoudt worden door het geloof in de gerechtigheid van Christus.

Hij, die het willen, om dat te doen, in u gewerkt heeft, kan ook de daad des geloofs in u werken door Zijn Woord en Geest.

Werk nu niet langer tegen door de redeneringen des ongeloofs, maar geloof Zijn heil- en troostrijk woord. Veroordeel, belijd en beween het ongeloof met al de kracht, die in u is, voor Gods aangezicht.

Zie in verootmoediging te komen voor Gods aangezicht met de bekentenis, de eeuwigen dood waardig te zijn. **Onboetvaardigheid is een schuilplaats voor het ongeloof en een hinderpaal voor het geloof, die door de verbreking des harten teniet gedaan moet worden.**

Sta het werk des Heeren toch niet tegen, waarmede de Heilige Geest bedroefd wordt, en ons hart beroofd van het genot der zaligheid.

De genade Gods is toereikende, het willen en het werken te werken, waarin Hij Zijn welbehagen heeft; hoe onwillig en onmachtig wij ook zijn. Bedenk het met steeds meer ernst, dat Gods zalige gunst en gemeenschap meer waarde heeft, dan al de genietingen van de wereld. God heeft lust in gehoorzaamheid, wat het kind versiert en de Vader verheerlijkt. Door de kracht van Zijn genade is het mogelijk, Hem welbehaaglijk te wandelen.

De grote verantwoordelijkheid van het zalig worden, rust op ons, volk des Heeren; voor ons en onze medemensen. Doe alle dingen zonder murmureren en tegenspreken, onberispelijk als kinderen Gods. Wandel als kinderen des lichts te midden van een krom en verdraaid geslacht, met het Woord des levens in uw hart, om anderen te onderwijzen in de weg des levens tot zaligheid.

Amen.

“En ik hoorde een stem uit den hemel, die tot mij zeide: Schrijf, zalig zijn de doden die in den Heere sterven, van nu aan. Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid; en hun werken volgen met hen”

Openbaring 14 : 13

Zalig zijn de doden, die :

- I. sterven in de Heere
- II. rusten van hun arbeid
- III. genieten van hun werken

Geliefden,

Bij vernieuwing worden de gordijnen der eeuwigheid even weggeschoven voor de ziener op het eiland Patmos, om te blikken in de heerlijkheid van het hemelleven.

Op de berg Sion ziet hij het Lam staan met de 144 000 hemelingen, die de naam Zijns Vaders geschreven hebben op hun voorhoofden. Dat zijn de eerstelingen van de vollen oogst, die volgt in de loop der eeuwen. Met onuitwisbare letteren staat het geschreven op hun voorhoofden, dat zij kinderen Gods zijn, gekocht door het bloed des Lams.

Johannes aanschouwt niet alleen de heerlijkheid van het hemelleven, maar hij hoort ook het gezang der gezaligden. Het is een nieuw gezang, dat gezongen wordt voor de troon des Heeren. De hemelse zangers hebben dat gezang van de Heere geleerd. Zij zingen eeuwig van Gods goedertierenheden, tot verheerlijking van Gods grote Naam.

Deze zangers zijn maagden, die het Lam op aarde volgden met een boetvaardige ziel, en nu volgen met een hemels gezang in de eeuwige heerlijkheid. Zonder bedrog, in oprechtheid des harten, hebben zij de Heere beleden op aarde, *"want zij zijn onberispelijk voor den troon Gods"*.

Het is tot bemoediging van Gods lijdend, strijdend en zuchtend volk hier op aarde, wanneer zij door het geloof een weinig mogen blikken in die hemelse heerlijkheid. Het is een blij vooruitzicht, een zalige toekomst, waarvan de dichters onder de ouden dag als om strijd zo lieflijk hebben gezongen.

Daar is een innig verlangen in de harten der oprechten naar het huis des Vaders, de heerlijkheid van Christus, en de eeuwige blijdschap des Heiligen Geestes, daar zij de voorsmaak van die zaligheid kennen. Van uit de hemel is het eeuwig Evangelie, dat allerwegen verkondigd moet worden. Een vliegende engel ziet hij verschijnen, van uit het midden des hemels, met het eeuwig Evangelie. De Evangeliëengel vliegt, vliegt met ons mee naar de eeuwigheid, want de Schrift zegt: *"Wij vliegen daarheen"*. O wee, wanneer het ons niet is een reuke des levens ten leven. Die het Evangelie liefheeft, vreest God, geeft Hem heerlijkheid en aanbidt Hem. Door de kracht van het Evangelie is de kracht der zonde en des ongeloofs verbroken in hun harten.

Vanuit de hemel wordt Gods kerk verzekerd van de overwinning, die behaald zal worden, want Babylon, de grote stad, de hoofdstad van de vorst der duisternis, is gevallen. Zij is gevallen in het besluit Gods, gevallen in de opstanding van Christus. Denk er aan, dat satans kop vermorzeld is. In Hem, die deze overwinning heeft behaald, zal de kerk overwinnen.

Vanuit de hemel wordt Gods kerk gewaarschuwd. Die het beest en zijn beeld aanbidt; het merkteken aan zijn voorhoofd of hand ontvangt, zal gepijnigd worden met vuur en sulfer voor de heilige engelen en het Lam. De rook van hun pijniging zal opgaan tot in alle eeuwigheid. **Bedenk het wel, dat allen, die godzaliglijk willen leven in Christus, vervolgd zullen worden. Die niet wil leven in gemeenschap met het beest, zal door het beest vervolgd worden. Daar, waar het beginsel wordt uitgeleefd, door Gods geboden te bewaren en het geloof van Jezus, is de lijdzaamheid der heiligen.**

Het wordt de heiligen, die heilig wensen te leven voor de Heere, van uit de hemel toegeroepen, dat zij deelgenoten zullen worden van de eeuwige zaligheid, door te sterven in de Heere.

Zalig zijn de doden, die :

I. sterven in de Heere

Johannes hoort een stem uit de hemel, die tot hem spreekt. Het is een stem, die tot hem spreekt van de Heere. Als vanzelf rijst hier de vraag: Wiens stem is het, die hier spreekt? Het is de stem des Heeren niet, daar die stem spreekt van de Heere. Is deze stem een stem der engelen, of een stem der gezaligden? Het is een stem uit de hemel; wat uit de hemel komt, is van God, al wordt het niet gesproken door de stem des Heeren, maar door die der hemelingen. Al de hemelingen weten, dat degenen, die in de Heere sterven, zalig zijn. Dat weten ook de engelen, daar zij die mensen gedragen hebben in Abrahams schoot.

Deze onbekende stem spreekt met een Goddelijke autoriteit, daar alle stemmen in de hemel een Goddelijke recht hebben ontvangen om te spreken, en eeuwig te spreken, tot verheerlijking van de Heere. In deze stem zijn al de stemmen des hemels verenigd, om Gods bedrukte kinderen hier op aarde moed in te spreken en toe te roepen, dat de doden, die in de Heere sterven, eeuwig zalig zullen zijn.

Niets is meer betamelijk en profijtelijk, dan te luisteren naar een stem uit de hemel. Die oren heeft, hore, wat de Heere door deze stem tot ons zegt. Die geen horend oor en geen opmerkend hart heeft, smeke de Heere, daarmede begiftigd te mogen worden.

Wat Johannes hoort, moet hij schrijven; moet aan de vergetelheid worden ontrukkt. Niet minder dan twaalf maal wordt hem dat bevolen in dit boek. Het wordt hem niet herhaaldelijk bevolen, om hem op te wekken uit zijn lusteloosheid, daar hij staat in de heilige activiteit des geloofs. De Heere beveelt het Johannes, om hem op te wekken, acht te nemen op het Woord der zaligheid. Johannes schrijft op Gods bevel, door de inspiratie des Heiligen Geestes voor ons, wat onze verantwoordelijkheid verzwart. Die het Woord des Heeren lief heeft, wenst zijn leven onder de dierbare bearbeiding des Heiligen Geestes te reguleren naar het Woord des Heeren. Het is de natuur van het leven der genade, te buigen onder het gezag van Gods dierbaar getuigenis.

"Zalig zijn de doden, die in den Heere sterven, van nu aan", is de eerste zin, die de heilige schrijver moet schrijven en geschreven heeft, naar het Goddelijk bevel, hem hier bij vernieuwing gegeven.

Niet alle doden zijn deelgenoot van de eeuwige zaligheid. Het zijn de doden, die gestorven zijn in de Heere. Die niet sterven in de Heere, sterven in de zonde. Sterven geeft een eeuwige beslissing te kennen. Zo de boom valt, blijft hij eeuwig liggen. Na deze tijd zal geen tijd van bekering meer gegeven worden, wat de engel, staande op de zee en op de aarde, zijn hand opheffende naar de hemel, met een eed heeft bevestigd. De tijd der bekering, de dag der genade, kan nooit genoeg gewaardeerd worden.

In het sterven beslist niet het sterven, maar het leven des mensen. Wij sterven, zoals wij geleefd hebben. Die niet met de Heere geleefd heeft, kan niet in de Heere sterven. Alleen op de weg van heilige levensernst wordt godzalige levensvreugde gesmaakt. Het is verschrikkelijk als de mens pas ernstig gaat denken, wanneer de dood met zijn kille hand hem aantast. Levensernst moet ons hart vervullen, want het leven is gewichtiger dan het sterven, daar het leven des mensen beslist in het sterven.

In het sterven van Gods kinderen is verscheidenheid en eenheid. Wij moeten de scheiding van ziel en lichaam niet scheiden van het sterven in de Heere, maar onderscheiden. Daar moet bij de dood meer plaats hebben, dan het scheiden van ziel en lichaam. Was het alleen de scheiding van ziel en lichaam, dan zou die onzalige fontein, die in ons hart altijd boosheid en bitterheid voortbrengt, blijven bestaan. Maar die zal bij de scheiding van ziel en lichaam, door te sterven in de Heere, geheel teniet gedaan worden. **Die onzalige fontein, dat inwonend verderf, kwelt Gods kind het meest. Wat zal het heerlijk, wat zal het zalig zijn, daarvan geheel verlost te mogen zijn om de Heere volmaakt te dienen, te verheerlijken, zoals Hij het waardig is.** Wat het sterven in de Heere betreft, zijn al Gods kinderen één, waarvan wij straks meer hopen te zeggen.

Daar is ook verscheidenheid zowel in het lichamelijke als in het geestelijke bij het sterven van Gods kinderen. Leeftijd en omstandigheden zijn zeer verschillend. Het is een groot verlies, wanneer Gods kind wordt weggenomen in het midden zijner jaren, zowel voor het gezin, dat wordt achtergelaten, als voor Gods kerk, die erdoor wordt verzwakt. De Schrift merkt het aan als een zegen, wanneer de dagen huns leven mogen vermenigvuldigd worden.

Daar zijn kinderen Gods, die, wat het lichamelijke betreft een smartelijk sterfbed hebben, soms niet om bij te zijn. Hierin zijn de rechtvaardigen niet onderscheiden van de goddelozen. In het geloof laat Gods kind het volkomen aan de Heere over, door welke krankheid Hij hem belooft weg te nemen uit dit leven. Wat méér weegt is dit, hoe zij zullen liggen voor de poorten der eeuwigheid.

Vele kinderen Gods stappen, steunend op de staf van hun bevindingen, de Jordaan des doods in. Zij weten door genade, dat zij door God tot God bekeerd zijn, dat Christus hun geopenbaard is, wat in hun leven bevestiging bekwaam in de oefeningen des levens. Zij zijn niet direct levendig gesteld, daar is geen dadelijk verlangen om ontbonden te mogen worden en met Christus te zijn; eerder een verlangen om nog wat te mogen blijven, al dragen zij reeds de sierlijke kroon der grijsheid. Het is wel niet een donker, maar toch ook geen levendig sterven. **Gans anders is het met Gods kinderen, die boven hun stand geleefd hebben, wat hun sterven niet weinig bezwaart. Die hoge woorden en slordige levenswandel vliegen hun in het aangezicht. Hoe donker, bang en benauwd komt Gods kind dan te liggen voor de poorten der eeuwigheid.** Soms zó erg, dat de vraag rijst bij huisgenoten en omgeving: Wat moeten wij er van denken? Al geeft de Heere een verborgen ondersteuning met enige verkwikkingen, zo is het toch een donker en somber sterven.

Daar zijn kinderen Gods, die met ruimte sterven, die de ark des Verbonds steevast zien staan in de Jordaan des doods. *"En het zal geschieden, ten tijde des avonds, dat het licht zal wezen"*. En bij dat licht zien zij het land, vloeiende van melk en honing, de stad der heerlijkheid, de torens van het hemels Jeruzalem. Het is een blij vooruitzicht, dat hen streelt. *"Is dát nu sterven? Heb ik daar mijn gehele leven zo tegen op gezien? Wat valt het mee, eeuwig mee!"* Met die woorden zijn kinderen Gods gegaan door de poorten des doods. Het was een zalige ingang in de Jordaan des doods. Daar zij alles, wat zij achter lieten, over mochten geven aan de Heere; een zalige uitgang uit de Jordaan des doods, daar zij zalig mochten sterven in de Heere. Het is een sterven om jaloers op te worden. Vanwege de zoete en zalige nabijheid des Heeren, was de vijand in geen velden of wegen te zien. Ja, waarlijk! Christus heeft dwars door de dood heen een weg gebaand naar de eeuwige heerlijkheid.

Het sterven in de Heere is de zaak, waarom het hier gaat. **Dat sterven in de Heere is een daad des geloofs, en wel de laatste daad des geloofs. Op deze laatste daad des geloofs volgt het leven door aanschouwen.** Vol verwondering en aanbidding komt Gods kind daar te staan, op de straten van het hemels Jeruzalem.

Het sterven in de Heere is niet alleen de laatste, maar ook de eerste daad des geloofs. Het wezen des geloofs is een kiemkrachtig zaad. Zodra het kiemkrachtige zaad in aanraking komt met de aarde, gaat het sterven. Stervende komt het met heerlijkheid te voorschijn, een heerlijkheid, die groter is dan die van Salomo. Onder de bearbeiding des Heiligen Geestes, komt het kiemkrachtige zaad in een dadelijke gemeenschap met de Heere, zodat het wordt een sterven in de Heere, daar de Heere Jezus gestorven is voor de zonden. In de daad des geloofs is altijd een sterven in de Heere, een verliezen van eigen leven, om de Heere te leven.

Het sterven in de Heere is het kenmerk van genade, waarvan hier gesproken wordt. Wordt dat gemist, dan kan van een zalig ingaan in de eeuwige heerlijkheid geen sprake zijn. Het sterven in de Heere is de grondtoon van het geestelijk leven. Gods kind weet wat het is, in de oefeningen des geloofs zich te verliezen in de Heere, onder te gaan in de Heere, om Hem te aanbidden; wat uw deel zal zijn tot in alle eeuwigheid, wanneer u geheel verlost zult zijn van het verderf der zonde. Wat zal dat heerlijk zijn geheel verlost te zijn van het inwonend verderf der zonde. Nooit meer zichzelf, maar eeuwig de Heere te bedoelen.

"Van nu aan", zegt de Heilige Geest. Daar staat niets tussen het zalig sterven in de Heere en het zalig zijn in de Heere in. Met de woorden "van nu aan" geeft de Heere zijn kerk een zwaard in de hand, waarmee zij het door alle eeuwen heen heeft kunnen staande houden, tegenover de predikers van het vagevuur, dat de gelovigen bij de scheiding van ziel en lichaam terstond gaan in de eeuwige heerlijkheid.

Daar de predikers van het vagevuur niet weten, wat het is, te sterven in de Heere, hebben ze dit verzonnen. Het vagevuur moet het verderf der zonde wegvagen uit de binnenste schuilhoeken des harten. Origenes, die deze gedachte het eerst heeft uitgesproken, beschouwde de straffen des Heeren als een geneesmiddel, en de hel als een plaats der reiniging. Hiermede wordt de Heere Jezus, die Zijn volk zalig maakt van hun zonden, verachting aangedaan. Die niet sterven in de Heere, worden prijs gegeven aan het verderf der zonden. In de hel zullen zij hun volle vijandschap tegen God eeuwig uitleven. De rook hunner pijniging zal opgaan tot in alle eeuwigheid. Als het vuur der hel het verderf der zonde niet weg kan vagen, dan kan het vagevuur dat zéker niet. Daar is maar één middel tegen de zonden, en dat is het sterven in de Heere.

Het geloof in de Heere Jezus heeft niet alleen een heiligende kracht voor de ziel, maar ook voor het lichaam. Het is door het geloof in de Heere, dat het lichaam van Gods kind komt in een geheiligd graf.

De Heere heeft hen naar lichaam en ziel gekocht met Zijn bloed tot Zijn eigendom, en in het geloof geeft Gods kind zich naar lichaam en ziel over aan de Heere. Door het sterven in de Heere bekomen zij rust naar lichaam en ziel.

Zalig zijn de doden, die :

II. rusten van hun arbeid

"Ja zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid". De arbeid, waarvan hier gesproken wordt is een arbeid, waarvan zij mogen rusten, wat van het werk der ongerechtigheid niet gezegd kan worden. Die arbeid is zwaar, daar onze krachten klein zijn. Bovendien kleeft het verderf der zonde ons aan in dien arbeid.

Zwaar is die arbeid in het natuurlijke leven. Daar moet gewerkt, hard gewerkt worden voor ons bestaan hier op aarde. Gelukkige mensen, die hun arbeid gewillig en biddende mogen verrichten. Mogen wij het zo gewillig en getrouw doen, als de engelen in de hemel, dan doen wij het biddende, met het genot van arbeidsvreugde. Desniettemin is het zwaar, daar ook de gelovigen brood eten in het zweet huns aanschijns, met een lichaam, waarin de dood woelt en werkt, wat zich openbaart in allerlei zwakheden.

Op die zwaren arbeid drukken de zorgen en wederwaardigheden des levens, bij de zwakheid van onze krachten, op man en vrouw, ouders en kinderen. Gelukkig, daar is een plaats, waar de knecht vrij is van zijn heer, waar geen slaafse arbeid meer behoeft verricht te worden. Bij de zegen, die God gelegd heeft in de arbeid, is het tot troost en sterkte, dat er een einde aan zal komen, om de Heere volmaakt te dienen voor Zijn troon.

Zwaar is die arbeid in het geestelijke. Denk aan de grote reis, die gemaakt moet worden door de woestijn van dit moeitevolle leven, aan het kruis, dat gedragen moet worden, aan de strijd, die gestreden moet worden door Gods kinderen. Arbeid in de onderhouding van de openbare eredienst; arbeid met hun onbekeerde medereizigers, die zorgeloos voortleven; arbeid in de onderhouding van het werk der barmhartigheid. Zwaar is de arbeid in de ambtelijke bediening voor ouderlingen, diakenen en leeraars, die het gewicht der zaak beseffen.

Zeker daar is een zegen in de arbeid; daar rust een zegen op de arbeid. "*De slaap des arbeiders is zoet, hij hebbe weinig of veel gegeten, maar de zatheid des rijken laat hem niet slapen*". Al zat de Heere Jezus vermoeid bij de Jakobsbron, zo had Hij toch vermaak in de arbeid, daar Hij de wil des Vaders deed. Het zijn gelukkige mensen, die Zijn voetstappen drukken. Op die arbeid volgt rust. Aan niets kunnen wij met meer blijdschap denken, dan aan de arbeid, die verricht is in het doen van des Heeren wil.

Die werkloos is blijven staan op de markt, zijn dagen in ledigheid en zorgeloosheid heeft doorgebracht, kan de rust niet genieten, waarvan hier gesproken wordt. Deze rust is een eeuwige rust, een zalige rust. Zij rusten van hun arbeid, maar niet in hun arbeid. Die rusten van hun arbeid, rusten in het volbrachte werk van Christus. Het is een rusten in God door Christus.

Zeker, de voorsmaken van die hemelse rust zijn Gods kind hier niet vreemd. Hier mogen zij soms een weinig rusten, rusten in God, om met vernieuwde krachten die arbeid voort te zetten Zij weten er iets van, wat het in heeft, eeuwig te zullen mogen rusten van hun arbeid. Door die hemelse rust moeten wij niet een niet-werkzaam-zijn verstaan. Rusten is niet: niets-doen, maar doen, wat ons liefste werk is, met al de krachten, die de Heere Zijn volk in de hemel geeft; en dat is: Hem eeuwig verheerlijken, gelijk Hij het waardig is verheerlijkt te worden. Zonder vermoeidheid, met een vaardigheid gelijk die der engelen, die niet weten wat het is, vermoeid te zijn. Eeuwig zal die rust der zaligheid, die zaligheid der rust, genoten worden. Die rust zal door niets en niemand verstoord kunnen worden, daar het is een rusten in God. Alles, wat ons hier vermoeit en drukt, zal daar niet zijn. Door het geloof in de God der ruste, door de voorsmaken van die hemelse rust, heeft het volk hier reeds een rustige ziel, wat nodig is, om op een rechte wijze werkzaam te zijn in het geestelijke.

In het hopen op die eeuwige rust is het beginsel van die eeuwige rust. De dichter van Ps. 42 spreekt zijn onrustige ziel aan, met de bekentenis, dat het niet-hopen op God de oorzaak is van die onrust. Hij bestraft zijn ziel, spoort haar aan om te hopen op de Heere, daar hij het geloof deelachtig is. Hij wekt zijn ziel op tot de oefening des geloofs, om door die oefeningen weer te hopen op de Heere. **Die nauwkeurig let op zijn innerlijk leven, zal zichzelf gedurig moeten bestraffen over het niet zijn in het geloof, wat onrust en verwarring ten gevolge heeft.**

In het hopen op die eeuwige rust is het kennen van die rust. In het geloof is het niet een hopen op een onbekende zaligheid, een onbekende rust; het is niet mogelijk te hopen op iets met een gegronde hoop, waarvan het bestaan ons niet bekend is. Gods kinderen verblijden zich in die eeuwige rust, daar zij weten, wat het is, in de Heere te rusten met een rustige ziel.

De geestelijke welvaart der ziel, die Johannes ons toewenst, is alleen te verkrijgen in de weg van rust. Een zenuwachtige gejaagdheid staat die welvaart tegen. In een onrustig gezin, in een onrustige zaak, in een onrustige catechisatie, kan niet gewerkt worden, zoals het moet; en zo is het ook in ons innerlijk leven. Onrust brengt veel meer kwaad met zich, dan menigeen beseft. Het moet niet zijn de rust der luiheid en der traagheid, maar die der zelfbeheersing door de kracht des geloofs. *"De lankmoedige is beter dan de sterke, en die heerst over zijn geest, dan die een stad inneemt"*. **Die rust gaat gepaard met een heilige waakzaamheid, om zich te keren tegen alles, wat die rust des geloofs zoekt te verstoren.**

In het hopen op het zalig sterven in de Heere, met een rustige ziel, bekomt Gods kind bevestiging van de Heiligen Geest, daar Hij "Ja" zegt. Zijn goddelijk ja staat tegenover een satanisch neen. Neen, zegt de anti-christelijke macht, u zult geen deelgenoot worden van de eeuwige zaligheid; u zult niet gaan in de rust der heerlijkheid. U hebt het merkteken van onze godsdienstigheid versmaad, u zult in de hel geworpen worden. Over al de martelaren, die in het vuur zijn verbrand, door de wilde dieren verslonden, of op een andere wijze zijn omgebracht, hebben de vijanden het uitgeschreeuwd: "Neen, neen, u is geen kind van God, u zult niet opgenomen worden in de hemel." Tegenover dat satanisch geschreeuw van neen stelt de Heilige Geest zijn Goddelijk ja, waardoor de martelaren zijn gesterkt in het geloof, om blijmoedig, met een rustige ziel, met een vorstelijke waardigheid, de martelaarskroon te dragen.

"Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten mogen van hun arbeid". Let op dat ene woordje mogen. Het is, alsof de Heilige Geest wil zeggen: die rust, die zaligheid, zijn zij waardig. Daar zij zichzelf geheel hebben gegeven voor de Naam en zaak des Heeren, zijn zij het waardig. "Zij zullen met Hem wandelen in witte klederen, overmits zij het waardig zijn". Het is door alle eeuwen heen een zoete en zalige vertroosting geweest voor Gods lijdend en strijdend Volk.

In de strijd maakt elk kind des Heeren kennis met het satanisch neen van de vijand. "Neen, u is niet uitverkoren; neen, u is geen kind van God; neen, u zult geen deelgenoot worden van de eeuwige zaligheid". Met óns ja kunnen wij dat hels geschreeuw van neen niet tot zwijgen brengen in onze harten, wat bij de oprechten veel vertwijfelingen teweeg brengt. **Maar, zodra de Heilige Geest Zijn Goddelijk ja stelt tegenover dat satanisch neen, moet de vijand zwijgen.** Het is ja, en het zal eeuwig ja zijn, daar de Heilige Geest ja zegt. Hij, die niet liegen kan, Hij, die het leven des geloofs gewerkt heeft in de harten der oprechten zegt ja, tot verwondering en aanbidding. Het is groot, onuitsprekelijk groot, als de Heere het voor ons opneemt, als Hij gaat twisten met onze twisters, strijden met onze bestrijders. Wat Johannes op Gods bevel geschreven heeft, door de inspiratie des Heiligen Geestes, staat ook geschreven in het hart van Gods kinderen, door de beleving van de Waarheid. **Wat de Heere Zijn kinderen leert in de beleving van het Woord, vinden zij terug in de Waarheid, tot bevestiging van het werk der genade. Al de bevindingen van Gods kinderen staan in de Schrift.**

De doden, die in de Heere sterven, rusten van hun arbeid en zullen :

III. genieten van hun werken

"En hun werken volgen met hen". De goede werken, die werken des geloofs zijn, gaan mee naar de hemel. Neen, zij nemen die werken niet méé, maar die werken volgen hen. Zij dénken er niet aan, die werken mee te nemen; zij vertrouwen alleen op de gerechtigheid van Christus. De ongenoegzaamheid der goede werken, als grond voor de eeuwigheid, moet krachtig gepredikt worden. Die zalig wordt, wordt zalig met uitsluiting van al zijn verdiensten, door vrije genade. Eeuwig zal Christus verheerlijkt worden, daar de verlostten weten, door Hem gereinigd te zijn in Zijn bloed; bekleed te zijn met Zijn gerechtigheid. Zij zingen: *"Door U, door U alleen, om 't eeuwig welbehagen"*.

Maar desniettemin zegt de Schrift: *"En hun werken volgen met hen"*. Zo is het hier en in de eeuwigheid met alle mensen. **Onze werken volgen ons, kleven ons aan; die zijn niet te scheiden van onze personen.** Kaïn is zijn hele leven achtervolgd door zijn moordenaarswerk, daar hij onschuldig bloed heeft vergoten. Judas werd achtervolgd door het onschuldige bloed, dat hij had verraden. Zo is het niet alleen in die grove daden, maar met alle werken der ongerechtigheid. *"Want een iegelijk zal zijn eigen pak dragen"*.

Het is niet mogelijk, dat de mens zijn ongerechtigheden kan verbieden, hem te volgen; hij kan het pak der zonden niet van zich werpen. Al zijn de ongerechtigheden vergeven door Gods genade, dan nog volgen zij ons, hier en in de eeuwigheid. Het is Paulus altijd bijgebleven, dat hij de gemeente Gods vervolgd heeft, tot verwondering, dat de Heere in hem, de grootste der zondaren, Zijn barmhartigheid heeft verheerlijkt. Het is niet mogelijk het bloed van de Heere Jezus te prijzen, zonder te denken aan onze zonden.

Het is wel waar, dat de Heere de zonden Zijns volks werpt in de zee van eeuwige vergetelheid, dat Hij hun ongerechtigheid niet gedenkt, maar zo staat de zaak niet ten opzichte van Gods kind. Zij zullen het nooit vergeten, dat zij gezondigd, vreselijk gezondigd hebben, dat zij die zonden beweend hebben en dat de Heere die in Christus vergeven heeft.

De werken, waarvan gesproken wordt in de tekst, zijn de goede werken, waarvan de gelovigen eeuwig rusten. Rusten van de werken der ongerechtigheid is niet mogelijk, daar zij oorzaak zijn van onrust. Die onrust wordt wel weggenomen door het bloed des kruises, maar daarom kunnen wij van die werken niet rusten, noch met blijdschap denken aan die werken. **De werken, waarvan Gods kinderen rusten, die hen volgen naar de eeuwigheid, zijn de goede werken, die opkomen uit het geloof.**

Hier reeds volgen die goede werken Gods kinderen, tot versterking van het geloof, tot bevestiging van de staat der genade, en opdat hun naasten erdoor voor Christus gewonnen worden. Niets is méér dienende tot uitbreiding van Gods koninkrijk dan de godzalige wandel der gelovigen. De godzaligheid is tot alle dingen nut, hebbende de beloften des tegenwoordigen en des toekomstigen levens".

De goede werken des geloofs, die Gods kinderen volgen naar de eeuwigheid, hebben geen betrekking op de eeuwige zaligheid, maar op de eeuwige heerlijkheid. In de hemel zijn geen trappen in het genot der zaligheid, daar God alles zal zijn in allen. Aller hart zal eeuwig en volkomen vervuld zijn met Gods zalige gunst en gemeenschap zij zullen met Gods beeld verzadigd zijn.

Dat er trappen zijn in de heerlijkheid, blijkt uit Abraham en Lot. Lazarus werd niet gedragen in de schoot van Lot, maar van Abraham. Daniël zegt: "De Ieraars nu, zullen blinken als de glans des uitspansels, en die er velen rechtvaardigen, gelijk de sterren, altoos en eeuwig-lijk". De trappen in heerlijkheid staan in verband met de trappen in heiligmaking en goede werken. Abraham heeft als een vorst Gods vaardig, en waardig gewandeld op de weg van heiligmaking; was ijverig in goede werken, in onderscheiding van Lot, die zijn rechtvaardige ziel kwelde. De Schrift stelt hem bij de rechtvaardigen; hij behoorde tot de heiligen, maar in geen geval tot de allerheiligsten. Door drie dingen werd het genadeleven in hem verduisterd. In de eerste plaats door zich af te scheiden van Abraham. **Die in een innige gemeenschap leeft met den Heere, kan de gemeenschap der heiligen niet missen. Als Lot die wel kan missen, is dat een bewijs, dat hij zijn hart en genegenheden heeft afgekeerd van de Heere. Door zich af te keren van de Heere, wendt hij zich ten tweede naar de vruchtbare vlakte van Sodom, waar het hem wel gaat naar het vlees. Lot kiest zelf, leeft niet uit de hand des Heeren.**

Eindelijk gaat hij zich metterwoon vestigen in Sodom. Het kwellen van zijn rechtvaardige ziel in Sodom, is het enige levensteeken, door hem gegeven, wat ons door de Schrift vermeld wordt.

Lot dwaalt steeds verder van de Heere af, maar Abraham komt steeds inniger te leven in gemeenschap met God. Op den weg van heiligmaking leert hij de Heere meer en meer kennen als zijn Verbondsgod, geeft hij zich onvoorwaardelijk aan des Heeren leiding over, offert hij zijn zoon op de berg der geloofsbeproeving, strijdt hij voor Lot om hem te verlossen, geeft hij tienden aan Melchizedek, om hem te eren als een priester des Allerhoogsten.

Het voorbeeld van Abraham is tot zegen voor zijn kinderen, die wandelen op de weg des verbonds, wat bij Lot gemist wordt, wiens geslacht wegzinkt in het heidendom. Het wandelen op de weg van heiligmaking, het ijverig zijn in goede werken heeft een verstrekkende betekenis voor het tegenwoordige en toekomstige leven. **Naarmate Gods kinderen hier blinken in heiligmaking, blinken zij straks in heerlijkheid op de straten van het hemels Jeruzalem, want hun werken volgen met hen.**

De Heere Jezus wijst ons op de betekenis der goede werken voor de eeuwigheid, als Hij zegt: "Maar vergadert u schatten in den hemel, waar ze noch mot noch roest verderft, en waar de dieven niet doorgraven noch stelen". Al zijn Gods kinderen hier op aarde straatarm, zo hebben zij toch, door te wandelen in heiligmaking, ijverig zijnde in goede werken, schatten vergaderd in de hemel, die nooit verloren gaan. In die weg wordt Gods kind elke dag rijker in de Heere, door te leven voor de Heere, tot Zijn verheerlijking. Die schatten zijn alleen te vergaderen met verlies van eigen leven.

Wie schatten van eer en aanzien, goud en zilver, wil vergaderen op deze wereld, kan geen schatten vergaderen in de hemel: wie niet met Mozes de schatten van Egypte veracht, kan geen schatten vergaderen in de hemel. Dat is alleen mogelijk met verlies van alles, wat strelend is voor het vlees.

Paulus zegt, dat Gods kinderen, die rijk zijn in deze tegenwoordige wereld, niet hoogmoedig moeten zijn, hun hoop niet moeten stellen op de ongestadigheid des rijkdoms, maar op de levendigen God, *"Die ons alle dingen rijkelijk verleent om te genieten, dat zij weldadig zijn, rijk worden in goede werken, gaarne mededelende zijn en gemeenzaam, leggende zichzelf weg tot een schat, een goed fundament tegen het toekomende, opdat zij het eeuwige leven verkrijgen mogen"*.

"En hun werken volgen met hen." Daar zorgt de Heere voor: die hebben zij niet te bewaren. Gods kinderen roemen dan ook nooit door het geloof in hun werken, maar in de werken van Gods genade. De goede werken, die Gods kinderen tot blijdschap zijn op aarde, zijn tot heerlijkheid in de hemel. Naarmate Gods kinderen hier op aarde ijverig zijn in goede werken, zullen zij heerlijkheid ontvangen in de hemel, en die meerdere heerlijkheid zal zijn tot een meerdere verheerlijking van de Heere, daar zij meer tot verheerlijking van de Heere gewandeld hebben op de aarde. Het gaat ook hier, gelijk het in alles gaat, om de verheerlijking van Gods grote Naam.

In de oefeningen van het leven heeft Gods kind in de verheerlijking van de Heere zijn verlustiging. Zo genieten zij van hunne werken, die hen volgen, in het tegenwoordige en in het toekomende leven, daar zij zijn tot verheerlijking van Gods grote Naam.

Toepassing

Hebben wij geluisterd? Hebben wij het gehoord, dat de Heere tot ons gesproken heeft door Zijn Woord, van de zaligheid, die verkregen wordt, door in Hem te sterven?

Daar zijn er, die het niet gehoord hebben, daar zij geslapen hebben. Slapen onder de aanbiedingen van Gods genade, bij de opening van Gods eeuwig Testament, dat vast is in de dood van Christus!

Hebt u het ooit gehoord, dat iemand sliep bij de opening van een testament door een notaris ?

Het geeft toch wel een grote zorgeloosheid te kennen, als men kan slapen bij de opening van Gods eeuwig Testament. Luister toch, want de Heere spreekt tot ons door Zijn Woord.

Kennen wij het sterven in den Heere? Het leven der genade heeft een zonde brekende-natuur en een zonde-dodende kracht. Bij den wasdom van het genadeleven, komt dat steeds meer tot openbaring. Het sterven in de Heere moeten wij leren in het leven.

Die hier niet leert sterven in de Heere, kan niet sterven in de Heere, als hij moet sterven.

Overdenk toch wat het in heeft, te sterven in de zonden, te sterven in het ongeloof; dat is een wegzinken in de eeuwigen dood, in de eeuwige rampzaligheid. De werken der ongerechtigheid zullen eeuwig branden op het hart, in het vuur van Gods toorn.

Niets is noodzakelijker dan te leren sterven in de Heere, wat alleen mogelijk is door de vernieuwing des harten. De zonden sterven nooit, maar wij moeten door een nieuw leven leren sterven aan de zonden, in de Heere.

Bid de Heere toch om de vernieuwing des harten, daar Hij het stenen hart kan wegnemen en een vleses hart schenken. Let toch op die grote zaligheid en heerlijkheid, die de Heere beloofd heeft en schenkt aan allen, die in Hem leren sterven.

Dat stervende leven is het levende volk niet onbekend. De dood is in alles, wat buiten de Heere is, voor u.

Al zien wij de dood in alles, wat buiten de Heere is, daarom zijn wij er nog niet aan gestorven.

Dit is alleen te bekomen in de oefeningen van het leven. In het leven met de Heere in de oefeningen des geloofs, is het sterven in de Heere, wat het hart doet hopen op de eeuwige zaligheid.

Hoe zullen wij het straks maken, als de dood komt? Zal hij ons verschrikken of verkwikken door de vernietiging van zijn prikkel? De zonde is de prikkel des doods. Door te sterven in de Heere, wordt de prikkel des doods weggenomen in de oefeningen van het leven. Het zijn gelukkige mensen die met blijdschap aan de Heere denken in het geloof die verlangende zijn, altijd bij Hem te mogen wezen. U zoudt toch niet altijd willen blijven in het lichaam der zonde, al is het, dat u met veel bezwaren tegen de dood aankijkt? Wat was Paulus hoog begenadigd, daar hij van dag tot dag mocht sterven in de Heere. Hij leefde dicht bij de eeuwigheid, dicht bij de Heere.

Wij denken aan het volk, dat reeds ingegaan is, door te sterven in de Heere. Over die mensen behoeven wij niet te treuren, die geen hope hebben. Zij zijn altijd bij de Heere, altijd in het genot der zaligheid, altijd vaardig om Hem te dienen en te verheerlijken. Wat zijn ze gelukkig, onuitsprekelijk gelukkig!

Wij zijn nog in de strijd, in het lichaam der zonde, op een wereld, die in het boze ligt.

De zucht wordt soms geslaakt: "Zal ik er wel ooit uitkomen?" Volharden tot de einde toe, om zalig te worden, kan ik niet. Het is volkomen waar, dat het volhardingsvermogen in ons ontbreekt. Wij hebben het van node, van dag tot dag, van stap tot stap, te leven onder de bearbeiding van Gods genade; wij moeten getrokken worden om de Heere na te lopen en in Zijn wegen te wandelen.

Heb toch nooit hoge gedachten van uzelf, maar lage gedachten, om een gebonden mens te mogen zijn aan de troon van Gods genade. Door de almachtige kracht van Gods genade, die u dierbaar is geworden, is het mogelijk te volharden tot het einde toe, om zalig te sterven in de Heere, als het tijdelijke met het eeuwige verwisseld zal moeten worden.

Heerlijk zal het zijn, verlost te wezen van het lichaam der zonde, volmaakt de Heere te mogen verheerlijken. Verlost van het hoogste kwaad, zal het hoogste goed eeuwig genoten worden.

Overdenk het toch in al de verdrietelijkheden van uw leven, volk des Heeren, dat de eeuwige zaligheid uw deel zal wezen. Zo deed Paulus, als hij sprak: "*Want ik houd het daarvoor, dat het lijden dezes tegenwoordigen tijds niet te waarden is tegen de heerlijkheid, die aan ons zal geopenbaard worden*".

Hoe dieper wij mogen blikken in de eeuwigheid hoe korter het leven wordt.

In dat licht alleen kan het verstaan worden, dat onze verdrukking een verdrukking is van tien dagen, om daarna in te gaan en eeuwig bij de Heere te zijn.

Blij vooruitzicht, heerlijke toekomst, eeuwig met Gods beeld verzadigd te zullen worden, eeuwig te zingen van Gods goedertierenheden. Het is door geen oog gezien, door geen oor gehoord, in het hart des mensen niet opgeklommen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben.

Zijt bereid, ten allen tijde bereid, die reis te aanvaarden, want elk uur van de dag kan Gods kind opgeroepen worden, om te vertrekken naar het land der heerlijkheid, naar de stad, die fundamenten heeft.

Dan zal de dag geen verschrikking, maar een verkwikking zijn voor uw ziel.

Deze dag is de heerlijkste dag van al de dagen des levens, zo de dood voor ons geen koning der verschrikking is, maar een poort, om in te gaan in het huis des Vaders met zijn vele woningen.

Ligt er een onverzoende schuld op uw consciëntie, luister dan naar het woord van de profeet, die gezegd heeft: "*Schikt u, o Israël, om uw God te ontmoeten*". Stel het niet uit, daar de tijd voorts kort is.

Het is door ons niet te verdienen, met ruimte in te gaan; het is een geschenk van Gods genade.

Maar bedenk het wel, dat de troost van Gods genade alleen gesmaakt wordt in de beleving van genade, niet door beschouwing. In de beleving van vrije genade wordt de troost gesmaakt, dat de tempel van Gods genade zal komen tot volkomenheid, met de uitroep: "Genade, genade zij denzelven". Wat geschreven staat in Gods Woord, staat ook geschreven in uw hart, volk des Heeren, door de Heilige Geest, wat u doet hopen op de eeuwige zaligheid.

Hij, die ja gezegd heeft, zal Zijn Goddelijk jawoord bevestigen. Hij is niet een God van ja en neen, maar een God van ja en amen. "*Ja, zegt de Geest, opdat zij rusten van hun arbeid; en hunne werken volgen met hen*".

Amen.